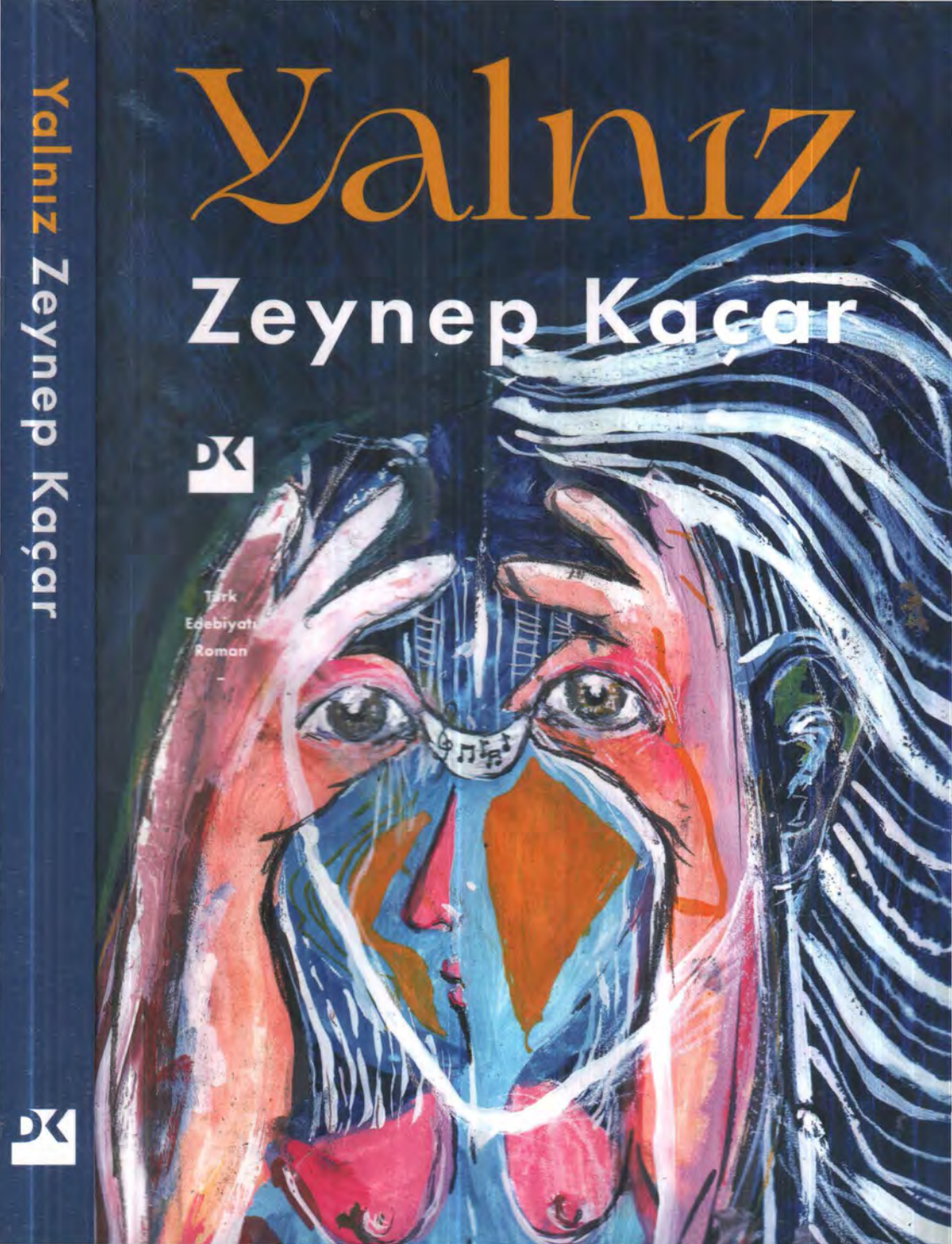
Yalnız

Zeynep Kaçar

Zeynep Kaçar, 1972'de Lüleburgaz'da doğdu. 1991'de Bursa Anadolu Lisesi'nden, 1995'te MSM Tiyatro Bölümü'nden, 1999'da İstanbul Üniversitesi Dramaturji Bölümü'nden mezun oldu.

Oyunları, 2007/2017 yılları arasında *Toplu Oyunlar* başlığıyla beş kitap halinde Mitos Boyut Yayınları tarafından yayımlandı. Çeşitli alternatif tiyatrolar, Şehir Tiyatroları ve Devlet Tiyatroları tarafından sahnelendi. İngilizce, Çince ve Fransızcaya çevrildi. ABD, Tayvan, İsveç'te sahnelendi. Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenen *Krem Karamel* 2010 yılında Ankara Sanat Kurumu Övgüye Değer Oyun Yazarı Ödülü'ne, 2011 yılında *Medine* Dil Derneği Kerim Avşar En İyi Oyun Ödülü'ne, 2017 yılında Sahne3 tarafından sahnelenen *Tok* Ekin Yazın Dostları Yılın Oyun Yazarı Ödülü'ne layık görüldü.

2000-2007 yılları arasında tanıtım ve eleştiri yazıları *Radikal Kitap*, *Varlık* dergisi ve çeşitli web sitelerinde yayımlandı.

2000'de Tiyatro Boyalı Kuş ve 2008'de Bab-ı Tiyatro'yu kurdu, yazar, yönetmen, oyuncu olarak bu topluluklarda görev aldı. 2015/2020 yıllarında Sahne3'te yazar, oyuncu ve eğitmen olarak çalıştı.

Zeynep Kaçar 2017'de yayımlanan ilk romanı *Kabuk* ile büyük beğeni topladı.

Yalnız

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Kabuk

YALNIZ

Yazan: Zeynep Kaçar
Editör: Ayla Duru Karadağ
Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2021 / ISBN 978-605-09-8146-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Barış Çakmak
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yalnız

Zeynep Kaçar

Doğan Kitap

Şiirlerimi yırttılar, şiirlerimi yırttılar.

Latife Tekin

Bir süredir plastik vazolar gibi hiç kırılmıyorum.
Fakat korkuyorum.

Didem Madak

2018 Aralık

Bir muamma olmaktan çıktım.

Yaşayanların dünyasındayım şimdi.

Her şeyi hesapladım.

Salona geldim sessiz adımlarla.

O odasında.

Perdeleri yeni yıkamış Esma. Mis gibi yumuşatıcı kokuyor ev. Mutfağın ışığı açık. Çaydanlıklar, yorgun ejderhalarım dinlenmekte. Bulaşık makinesini boşaltmamış, boşaltayım bari. Sırtım fena tutuldu. Eğilip kalkmak iyi gelir. Mavi çiçekli tabaklar üst rafa. Tencereler alttaki dolaplara. Bardaklar orta rafa. Bardak imparatorluğu. Hayret, özlemişim mutfağı. Suyun sesini duyuyorum. Küvet neredeyse dolmak üzere. Bir süre daha oyalanayım bari mutfakta. Televizyon açık. Kalkınmaya devam ediyormuşuz. İyi güzel. Edelim bakalım. İşte küçük ayaklarının sürtünme sesi. Eskiden deli olurdum. Umurumda değil şimdi. Kapıyı kapadı. Üstünü banyoda çıkarır. Yere atar çıkardıklarını. Ve işte, şimdi küvette. Rahatça sığıyor. Kısa. Daha doğrusu güdük. Sessizce açtım kapıyı.

Önce görmedi beni.

Saç kurutma makinesini prize taktım. Sesi duyunca dönüp baktı. Şaşırmış gibiydi. Azrail yanı başımda, sabırlı. Göz göze geldik. Olmayan gözünü kırptı. Gülümsedim. Elimdeki saç kurutma makinesi. "Hayrola?" diye soracaktı sanırım. Lafı uzatmak istemedim. Tam ortasından,

kelimeyi ikiye böldü mavi bir ışık. Sheltox sıkılmış kara sinek gibi debelendi. Seyrettim. Dile kolay, tam yirmi dokuz yıl... Ama kendiliğinden gelip bulmadı ecel bir türlü. İş başa düştü. Şaşkın gözlerle bana baktı. Bir türlü anlayamadı. Bunu yapan ben miydim? Oldu bitti. Suratında biraz öfke, biraz acı, bolca şaşkınlık, çarpılıp kaldı. Bu kez Azrail gülümsedi, ben göz kırptım, tamam oldu. O çirkin yüzüne son kez baktım. Prizden çektim makineyi. Klozetin üstüne koydum. Tıpayı çekmek için küvete soktum elimi. Götünün altında kalmış, kenara ittim zorla. Şişko. Nasıl da ağır! Su hızla boşaldı küçük delikten. Bir sigara yaktım beklerken. Suratına suratına üfledim dumanı. Ne yapabilirsin? Hiç. O pis canın işte böyle göz açıp kapayıncaya kadar terk etti sefil bedenini. Artık hiçsin. Küvet boşalınca birkaç gün önce Esma'ya aldırdığım, mutfak dolabında sakladığı bidonları getirdim. Boca ettim üstüne. Yaşasın kimya! Asidi döküyorsun, hooop eriyip gidiyor. Yoksa bu yüz kiloluk domuzu parçalamak ayrı dert, çuval çuval taşımak ayrı dert. Ama o kadar kolay olmuyormuş o iş. Köpürdükçe köpürdü küvetin içinde et ve kemik. Tamamen eriyip yok olmayacak diye korktum bir ara. Ne kalmışsa geriye taşırım, n'apalım...

Her bir şeyi eriyip gitti de bir sağ gözü direndi. Diğeri erimişken neden buna bir şey olmadı? Bakıp durdu uzunca bir süre. Ne bakıyorsun? Ne bakıyorsun? Zoruna mı gitti? Aldım, klozete attım. Elli üç yıllık ömründe son göreceğin şey kendi bokunmuş meğer.

Tamamen eriyip yok olması saatler sürdü. Ya da bana öyle geldi. Neyse ki fazla fazla aldırttım asidi Esma'ya. Yetti de arttı. Kötü koktu ortalık. Pencereyi açtım. İçim bulandı. Küveti temizlemem gerekiyor ama biraz çıkmalıyım. Kapadım kapıyı. Dizi başlamış. Adam kadını öyle bir pataklıyor ki, evlerden ırak. Kadın da gık demiyor. Portakal soydum. İğrenç bir koku sindi ciğerlerime. Portakal bulantıma iyi geldi

biraz. Sarılıp barıştı televizyondaki adamla kadın. Gençliklerine verdim.

Banyo iyice havalanmış. Pencereyi kapadım. Saç kurutma makinesini, bidonu bir poşete koydum. Küveti çamaşır suyuyla güzelce sildim. Biraz da oda spreyi sıktım mı tamamdır. Mis gibi koktu yine ortalık. Klozete son bir kez bakayım dedim, aman o da ne? Hâlâ bana bakıyor. Çektim sifonu. Döne döne bir gidişi var... Elveda pörtlek göz.

Çok az eşya aldım yanıma. Bavulumu toplayıp ortadan yok olmuşum gibi bir izlenim bırakmak istemem. Biraz uğraşsınlar. Defne'yi bulup kayıplara karışmak için zamana ihtiyacım var. Kasanın şifresini girdim. Annemden kalan kutuyu, tüm parayı, cüzdanını, cep telefonunu, arabanın anahtarlarını, silahını, pasaportunu, kendiminkileri, hepsini, saç kurutma makinesi ve bidonlarla birlikte tıktım bavula. Televizyonu kapamadım. Evde ses olsun. Biraz oturdum. Henüz erken. Bir portakal daha yedim. Genzim temizlendi. Saat neredeyse üç. Ev tertemiz. Olduğu ve olması gerektiği gibi. Son bir kez baktım. Hayatıma. Dört duvar. Seni hiç sevmedim ev. Bütün üzüntülerimi sende yaşadım. Önceleri evi mi yaksam diye düşünüyordum. İçinde o varken. Ama cesedini bulduklarında elbette tüm yollar bana çıkacaktı. Böylesi daha esrarengiz. Kayıp karı koca. Kapıyı kavga etmiş yeni gelin gibi çarpmak isterdim. Ama olmaz. Sessizlik şart. Usulca kapadım son kez, hiç açılmaması gerekeni. Bütün günahlara kapandı kapı. Benimkiler dahil. Çıktım.

İsmail Suriyeliyle Ankara'da kaç gündür. Hırsız olduğu ortaya çıkıp hastaneden kovulunca İsmail, bu Suriyeliyi buldu Veli. Himayesine aldı onu da, pek maharetli Suriyeli. Suriyeli diyorlar ama nereli bilen yok. Suriyeli olmadığı kesin. Hiç malsız bırakmıyor bunları.

14

Usulca tıklattım kapıyı. Korku dolu gözlerle açtı Esma. Buyur etti eliyle. Bir şey sormaya cesaret edemedi, öylece oturduk salonda bir süre.

"Uykun gelmedi mi? Ezan okunacak birazdan."

Esma'nın benim için hazırladığı yatakta sabun kokulu yastığa başımı koyar koymaz kendimi karanlık bir dehlizde buluverdim. Küçük tıkırtılar duydum çok kısa bir süre, sonra ezan sesi, kaybolup gitmişim.

Uyandığımda öğlen olmuştu.

Biletimi Esma'nın adına aldık. Üç beş saat sonra, işte İstanbul'dayım. Çukurcuma'da tuttum evi. Esma'nın adına. Epey yüklü bir para bıraktım. Olur ya beni bulamazlar da evi kapamak zorunda kalmazsam, Esma gönderir tekrar. Zaten bir yıllık peşin ödendi.

"Bak Esma, ne olursun, ihtiyacın olanı harca, onca emeğin var bizde. Hiç çekinme. Zaten haydan geldi, biliyorsun, çocukların için harcasan hiç yoktan sevaba girmiş olur Deccal."

Geçen hafta aldırdığım çarşafı giyip Esma'ya sıkıca sarıldım. Vedalaştık. Ah!

1989

Çok heyecanlıyım. Akşam Tayyare'de çalacağız. İlk konserimiz lan oğlum. Bir sürü üniversiteli gelecek. Ben bu işe ömrümü verdim. İt gibi hazırlandık aylardır. Özden klavyede, back vokal. Ben tabii ki hem vokalim hem elektrodayım. Davulda Gül, basta Ebru. Süper kıyafetler seçtik. Ebru'nun amcasının mağazası var Altıparmak'ta. Bu tarz şeyleri pek getirmiyor. Ama Ebru çok ısrar etti. Son gidişinde sürpriz yapmış. Hele o dantel siyah eldivenler. Böyle giderse birkaç yıl içinde kaseti çıkarırız. Alay edenler de götümü yerler artık. Olvos koyduk grubun adını. Bence süper. "Aayst o botlar ne öyle, yakıyorsun!" diye dalıyor odaya.

"Sen kendine bak kızım, Mert altına yapacak seni görünce."

Çorabın yırtılmış diyecek oluyorum, sonra hemen çakıyorum, tarz olsun diye yapmış. Olmuş da ha. "Siktirsin hıyar."

Çok âşık Mert'e. Erkek Lisesi'nin basket takımında. Tomboy diye Özden'le ilgilenmiyor. Bir iki kere ağzını arayacak oldum, BAL'dan bir uyuza âşık. Özden'i gördüğü yok.

"Sahnede görünce kesin yamulacak sana. Bak görürsün."

"Amaan boş ver onu. Çok heyecanlıyım kızım. Altıma sıçacağım. Kulisimiz var. Kulis. Kulis." Hafiften sidik kokuyor ama evet, kulis, kulis. Aynada göz göze geliyoruz. Bayılıyorum piçoza. En çok onu seviyorum gruptan. Hiç ayrılmayacağız. Hep bir arada. Ne biçim konserler vereceğiz. Yıkılacak ortalık. Yurtdışına turnelere gideceğiz. Belki televizyona

bile çıkarız. "Çok mu koyu olmuş?" Ebru. Hep biraz çekingen. Lisede ağzımıza sıçtılar. Eteğimizin boyu yüzünden bile sopa yiyoruz. Bırak mor farı. Ama bitiyor. Son bir ay. Hepimiz sınavda İstanbul'u yazacağız. Okulu kazanamazsam babam hayatta göndermez. Başka şansım yok. Kızlardan öldürseler ayrılmam.

"Sür kızım, elini korkak alıştırma, rockçısın sen, liseli mi sandın kendini!"

Elimiz ayağımız titriyor. Koruyucu'da çalmaya benzemiyor seyirci önüne çıkmak. Birkaç kez öyle sağda solda çaldık ama bu ilk konserimiz. Allahım yap bir kıyak, hiç falsosuz bitirelim konseri. Çok havalı görünüyoruz. Havalı olmaya çalışır gibi değil, gerçekten havalı. Kızlardan oluşan bir rock grubu. Herkesin dibi düşüyor. Bilenler biliyor tabii. Hayranlarımız bile var. Birkaç tombul ortaokullu ama var mı var işte! Ebru'nun erkek arkadaşı çok gıcık biri. Hiç hanım hanımcık değilmişiz. "Rockçıyız oğlum biz" diyoruz ama mala anlat derdini anlatabilirsen. Gelmedi bu akşam. Özden malum, Mert'e yanık. Nisan'a kadar ben de Oğuz'la çıkıyordum, sonra sepetledim. Bize stüdyoyu kiralıyordu. Benden sekiz yaş büyük. Sürekli yatağa atma derdinde. Yer miyim oğlum ben? Sana mı kaldım, sapık. Lise iki terk üstelik. İstanbul'a gidinceye kadar yok bir şey artık. İTÜ'de, Boğaziçi'nde filan şahane tipler var. Geçen yıl gittiğimiz —hehehe kaçtığımız— konserde gördüm. Alayı birbirinden havalı. Ben Özdenlerde, Özden bizde kalıyor diye uydurduk okuldakilere. Yatılı olunca kolay oluyor. Her hafta evci çıkmak zorundayız. Yalova'ya kadar otostop çektik, —Yalova'da bir tanıdık görür diye altıma sıçtım— sonra deniz otobüsüyle Kabataş, oradan da yine otostopla konsere. Muhteşemdi. Pentagram diye bir grup vardı. Tarkan süper über yakışıklıymış yalnız. Bursalı onlar da. BAL'dan. Ne diyordum, konser çıkışı, köprü altında Kemancı diye bir bar var, oraya gittik. Sabaha kadar acayip

eğlendik. Sonra o kafalarla İstiklal'de yürüdük Özden'le. Bomboştu. Çöpleri eşeleyen bir iki martı, birkaç köpek, köşede öylece sızmış sidik kokulu bir ayyaş ve ikimiz. "Bak görürsün" dedi, "birkaç yıla kalmaz burada yürüyemeyeceğiz." "Niye" diye sordum kafam bir dünya, "kötürüm mü olacağız?" "Rock star olacağız kızım, yüzde bir milyon eminim bundan. Üstümüze atlayacak millet. Bir imza, bir imza da bana..." "Gerçekten olacak mıyız be Özden?" Hayali bile içimi bir tuhaf etti. Zaten öküz gibi içmişiz, bir çöp yığınının yanına kustum. Özden geberdi gülmekten. Ne güzel gündü bee!

Aha, sahneye çağırıyorlar.

2018 Aralık

Korkunç bir baş dönmesi. İnsanlar üstüme üstüme geliyor. Elimde bavul, kaldırımın kenarında, Esma'nın çağırdığı taksi sanki hiç gelmeyecek gibi. Tam buradan alacak beni. Neyse ki hava soğuk. Yoksa şak diye düşüp bayılmıştım. Renkler, kokular, sesler, kalabalık. Çok fazla. Hepsi çok fazla. Binbir parçaya bölündü zihnim. Neye bakıp neye dikkat etmem gerektiğini bulamıyorum. Bu şehir ne ara bu hale geldi? Sonsuz bir algı dağınıklığıyla çığırından çıkmış bir dünyaya bakıyorum şimdi. Korna sesleri, döner kokuları, hızla geçen arabaların içimde yarattığı ilkel korku, aydınlık bir öğleden sonranın yüzüme vuran kış güneşi. Allahım aklıma mukayyet ol. Trafiğin tıkandığı yerde, elli metre ötede, üç taksi. Elimi havaya kaldırıyorum. Buradayım. Plakayı tekrarlıyorum içimden. Hiçbiri değil. Durmadan geçip gidiyorlar. Sakin olmaya çalışıyorum. Becerebilirim. Dün gece bir insan öldürdüm, taksi gelene kadar bayılmadan durmayı becerebilirim. Birkaç dakika öylece kalıyorum. Dünya deli bir nehir gibi akıyor gözlerimin önünde. İşte, sonunda yavaşlayıp duruveriyor önümde, plaka doğru. Boş boş etrafa bakıyor. Buradayım geri zekâlı. Dar atıyorum kendimi arka koltuğa. "Otogara" diyorum. Esma uyardı beni, "Bu yenisi abla, şehir dışına taşındı, sakın şaşırma." Tamam Esma şaşırmam. Bir o eksik zaten. Birkaç saat sonra karşıma çıkan tabelada yazıyor, "Gemlik'e doğru denizi göreceksin, sakın şaşırma." Ona da şaşırmam.

19

Epey gidiyoruz. Çocukluğumun ve gençliğimin Bursa'sı koca bir sanayi mahallesi. Şeftali bahçelerinin üstüne kurulmuş bambaşka bir dünya. Sakil, düzensiz, pis, darmadağın. Taksinin camından ardımda bıraktığım Uludağ'a bakıyorum. En çok Uludağ'ı severdim bu şehirde. Yıllar var görmedim. Hoşça kal ömrüm. Gidiyorum ben. Hoşça kal.

Dalmışım. Zihnim bu kadar karmaşaya katlanamadığı için kapatmış olmalı kendini. Uyandığımda Osmangazi Köprüsü'nden geçiyorduk. Körfez ışıl ışıl. Köprünün öbür ucu zaten İstanbul. Yüreğim pırpır etti. Yanımdaki kadın uyandığımı görünce "Kayınvalidem de çarşaf giyer, Allah'ın gücüne gitmesin, ben giyemedim bir türlü" diyerek konuya girmeye çalıştı. Uyduruk bir Arapçayla savdım başımdan, inşallah Arapça bilmiyordur diyerek içimden. Sustu kaldı. Sonra çantasına gömdü başını, bir parça simit kopardı. Onu kemirdi otobüs Esenler'e girene kadar. Kalabalığın arasında sıska kocasını görünce rahatladı. Başını çevirip bakmadı bana bir daha. Otobüs sessizce boşaldı.

1989

Yer gök bir arada sanki. Işıklar gözlerimi alıyor. Çığlıklar, alkışlar, bir iki ve üç. İşte girdik parçaya. Çılgınca bir alkış kopuyor tekrar. Özden son anda elime tutuşturdu. "Dik şunu kafaya" diye. Başım deli gibi dönüyor. Heyecanımı belli etmemeye çalışarak giriyorum parçaya. *I shot the sheriff.* Ellerim titriyor. Viski verdi geri zekâlı. Sesime iyi gelirmiş. *But I did not shoot the deputy.* İyi gidiyoruz sanki. Seyirciyi göremiyorum ışıklardan, seslerini duyuyorum sadece. Bu uğultu da ne? Ne oluyor lan bana? İçimden alevler çıkıyor sanki. Karanlık ne bilmiyormuşum. Öyle kararıyor birden ortalık. Bir çarpma sesi. Bir an sadece. Bitti işte. Öldüm. Ah dedim, bu da oldu. İlk kez sahneye çıkıyorum ve heyecandan öldüm.

Kendime geldiğimde gülümsüyordu.

"Geçmiş olsun Feray." Beyaz ışık gözümü aldı.

"Merak etme. İyisin." Üzerinde boğazlı bir kazak. Kolları sıvamış.

"Sen kimsin?"

"Ben Veli, doktorum. Yani olacağım, intern... Kalp krizi geçirdin. Ama şimdi iyisin. Merak etme."

Kalp krizi mi geçirdim? Heyecandan kalp krizi mi geçirdim? Yuuuh!

"Elektrik kaçağı."

Anlamadım. Ne elektrik kaçağı? Özdenler nerede? Tansiyonumu ölçmek için koluma lastiği sararken "Konserde,

hatırlıyor musun?" Hatırlamaz olur muyum, sahnedeydim. Tüm dünya benimdi. Evet biraz heyecanlıydım.

"Ne elektriği ya?"

"Kaçak varmış. Elektrik çarptı. Ben konserdeydim. Acil müdahale ettim. Ambulans filan derken işte, hastanedeyiz. Yalnız müthiştiniz."

Daha parçanın yarısına bile gelemedim, nerem müthişti acaba?

"Özdenler nerede?" Bu kez dışımdan sorabildim sanırım. Çok halsizim.

"Onlar konsere devam ediyorlardı biz çıkarken. Salon doluydu. Merak edilecek bir şey olmadığını söyledim. Devam etmeye karar verdiler."

Merak edilecek bir şey yok mu? Kalp krizi geçirmişim ulan sahnede. Alçaklar. Bensiz konsere devam mı ediyorlar? Ağzına kadar doluydu salon. Ne yapsalardı, biletleri iade mi etselerdi vokalimizi elektrik çarptı diye? Elimi mi tutuyor bu bodur?

"Suni teneffüs yaptım. Acil müdahale şarttı. Ama şanslıymışsın. Yani ben orada olmasam, Allah korusun..."

Ölür müydüm? Lan az kalsın sahnede ölüyor muydum? Sıçarım ama ben böyle şansa. Hayatımı kurtarmış. Bir tek o var başımda. Annemlerin haberi yok.

"Annemlere haber vermedin değil mi?"

"Yok yok. Toparlanınca sen anlatırsın. Bu gece burada kalman gerekecek. Refakatçin yok sanırım. Tansiyonun düşük, ama bir sorun yok."

Zımbırtıyı çıkarıyor. Yok. Yok. Kimsem yok. Herkes konserde. Kesin Özden söylüyordur benim yerime. Kimsenin umurunda değilim. İşe bak.

"Ben beklerim seni."

"Aaa olur mu, git sen."

"Yok canım, alışığım. Hem benim için zevk."

22

Kur mu yapıyor bu? Aaa, öpmüş de bu beni sahi. Suni teneffüs filan derken, onu ima ediyor. Hoşuna gitti mi bari fırsatçı? Aman ben de ne diyorum, çocuk hayatımı kurtardı. Baksana geberip gidecekmişim meğer sahnede öyle çırpına çırpına.

2018 Aralık

Bursa'nın başına gelenler hiçmiş meğer. İstanbul'a iner inmez anladım. Çukurcuma'ya kadar yolda gördüklerimi bin yıl düşünsem, yine de bulup çıkartamam hayal dünyamdan. Sana ne yaptılar İstanbul? Ağlamak geldi içimden, tuttum. Sonunda bir taksi bulabilmenin verdiği zafer duygusu ağır bastı belki de. Esenler'de taksi bulmak kıran kırana bir mücadeleyi gerektiriyormuş. Ya başkalarına kaptırıyorum kaşla göz arasında ya da zaten durmuyorlar. Neredeyse yarım saat debelenip duruyorum, elimde bavul. Delireceğim. Bir taksi bile bulamıyorken, bu şehirde ne halt edeceğim ben bir başıma? Ter içinde, yenilmiş, çöküyorum kaldırıma. Öylece bakıyorum dünyaya. Herkes telaş içinde, oradan oraya koşturuyor. Yetiş ya Resulallah. Kurtar bu kulunu. Cahiliyim dış dünyanın.

Bir kadın, kıvırcık saçları ve koca götüyle, gökten inmiş bir melek, orta yaşlarda, yaşıt olmalıyız, kırmızı küçük bavulunu çeke çeke yaklaşıyor yanıma. Gülümsüyor.

"Durmuyorlar değil mi?"

"Ah" diyorum, "sizi Allah gönderdi, evet. Durmuyorlar." Allahım çok sağ ol.

"Bir yaştan sonra görünmez oluyoruz biz kadınlar, en iyisi cüzdanınızdan biraz para çıkarıp onu sallayın. Ancak o zaman dururlar belki."

Görünmez mi oluyoruz? Hiç şaşırmıyorum.

Dediğini yapıyorum. Cüzdanımda çok az Türk lirası var. Daha çok euro, dolar. Pis işlerin karşılığı. Dolarları çıkarıp sallıyorum bu sefer. Her açgözlünün rüyası. Zınk diye kırıyor önüme. Tam binerken kadına teşekkür etmek için dönüyorum, gözden kaybolmuş.

Önce beni Arap sanmış ama Türkçe konuşunca anlamış, neyse ki gideceğim mesafe uzunmuş, yoksa Türkleri almıyormuş arabasına. En iyi müşteri Araplarmış. Hep dolar veriyorlarmış. Üstü kalıyormuş. Zaten taksimetre açmıyorlarmış Araplara, tarife varmış, herkes eşkıya olmuş bu şehirde ama yukarıda Allah varmış, bu kimseyi dolandırmıyormuş. Kul hakkı yemek harammış. Arap'ın parası helalmiş. Gönlünden kopup veriyormuş fazla fazla. Yoksa anamızı sikmiş bu şehir. Ah affedersin abla, eskiden ağzı böyle bozuk değilmiş, bu trafikte başka türlü konuşulmuyormuş. Gelmişiz sonunda kâğıtta yazan adrese.

Dört dolar para üstünü vermeye tenezzül etmeden basıyor gaza, bavulumla baş başa kalıveriyorum sokak ortasında. Saadet Apartmanı. İşte burası. Anahtarı gönderdi emlakçı. Esma'ya. Nefesimi tutuyorum kapıyı açarken. Bir rüyadaymış gibi ayaklarım yere basmıyor. Kulaklarımda dinmeyen bir uğultu. Karmaşık duygular içinde, hangisi daha ağır basıyor bilmeden giriyorum içeri. Korku, sevinç, endişe. Susun şimdi. Susun. Kafamı karıştırmayın. Burası benim evim. Bu benim hayatım. Ben bu kapıyı açan Feray'ım. Ben buyum. Kırk altı yaşında, artık hiç kimsenin karısı, Defne'nin annesi, elimde kocaman keskin bir kılıç, tüm dünyaya karşı, ben bir başıma, işte buradayım.

Emlakçı benim için bir yatak, bir buzdolabı, bir ocak ve bir iki ampul aldı. Düğmeye basıyorum. Perdesiz boş evde çıplak ampulden fotonlar yayılıyor dört bir yana. İşte salon, burası mutfak, burası yatak odası, burası da Defne'nin odası. Banyo. Bu kadar. Küçük, kare bir ev. Duvarlar beyaz. Öyle

istedim. Belli belirsiz bir boya kokusu evin içinde. Yatağa bırakıyorum kendimi. Nevresim takımı paket halinde duruyor yatağın üstünde. Esma'yı arıyorum.

"Benim. Benim. Merak etme. Geldim sonunda. Uzun sürdü. İstanbul bir ülke sanki, git git bitmedi. Yok yok. Sağ salim geldim. Var. Almış. Yatak var. Yorgan da almış. Biraz dinleneyim bu gece, yarın becerebilirsem halledeceğim. Yok. Sen nasılsın? Ne zaman dönüyor? Aman diyeyim Esma, sana bir şey yapar eder, konuştuğumuz gibi. Gerisini sonra düşünürüz. Sen ararsın beni. Ben artık aramam. Yanında olur filan, sonra çıkamayız işin içinden. Tamam. Hadi çocukları da öp benim için. Sen de Allah'a emanet ol."

1989

İki şiddetli duygu içimde, alt alta üst üste debelenip duruyor. Çok kırgınım Özden'e.

Yıllarca içimizden atamadığımız bir terk edilmişlik hissiyle dolandık durduk yatılı okul koridorlarında. Ailen sanki seni istememiş, kolundan tutup teslim etmiş, sonra da eti senin kemiği benim diye çekip gitmiş. İçimiz hep buruk. Yedi yıl boyunca azalan ama izi kalan bir burukluk. İlk günü hatırlıyorum. Korkunç. On iki yaşında. Demirden bir yatakhanede, annen baban arabaya binip gitmişler çoktan. Ertesi gün okul başlayacak. Orada öylece bir başına. Gururuma yedirebilsem bağıra bağıra ağlayacağım. Demirden yatağımı hazırlayıp giysilerimi demirden dolaba yerleştiriyorum. Etrafıma bakıyorum. Benim yaşımda onlarca terk edilmiş üzgün yüz. Hızla anlıyorum, herkes benim gibi. Hayatta kalmak için yapılacak tek şey var bu kırık kalpler denizinin ortasında, iyi bir arkadaş bulmak ve iyi bir arkadaş olmak. Sana en çok benzeyenle kol kola savaşmak dünyaya karşı. Başka kimsen yok çünkü. Ne öğretmenlere sığınabilirsin ne gündüzlülere. Hırçınlık, edepsizlik, serserilik sandıkları derin bir boşluk. Ne bileyim, o ilk günden beri hep Özden vardı işte. Yan ranzadaki sıska şirret kızdan, bir çırpıda dünyada en sevdiğim, en güvendiğim insana dönüşen Özden. Şimdi yok. Beni orada öylece kaderime terk edip şarkısına devam etti ya, çocukluğum öldü gibi bir şey oldu. Kırgınlığım kalbimi dağlıyor. Artık

adını anmıyorum. Hiç kimseye tek kelime etmiyorum onunla ilgili. Oysa ömrümün neredeyse yarısı onunla geçti. Hiç dinmeyecek bir kırgınlık kaldı ondan bana.

Ama işte hassas terazisi var hayatın. Özden'i aldı, yerine Veli'yi verdi. Çok âşığım. Öyle âşığım ki, bu duyguyla nasıl baş edilir bilemiyorum. Ne yapsam olmuyor. İçimde tutamıyorum, haykıramıyorum, gülümserken buluyorum kendimi, sonra bir ağlamaktır gidiyor, ya o beni benim onu sevdiğim kadar sevmiyorsa diyerek. Öncekiler çerçöpmüş meğer. Sıralara isimlerini kazıdığım, okulun gizli köşelerinde el ele tutuşup öpüştüğüm hiç kimsenin toz kadar anlamı yokmuş. Aşk böyle bir şeymiş, şiddetle sarsan, göklere çıkarıp sonra yere çalan. Veli, Veli diye tekrarlıyorum sürekli, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Dışarıdan nasıl görünüyorum kim bilir? Anlıyor mu insanlar bana bakınca? Bu kız âşık olmuş belli, diyorlar mı? Hiç kimse benim gibi âşık olmadı eminim. Saklanır şey değil. Özden olsaydı hemen anlardı. Dakikasında. "Vay piç, yaktın mı abayı?" Yan yan sırıtarak... Özden yok. Özden yok. Bir Veli var şimdi. İyi ki var. İyi ki varsın be Veli diyorum içimden. İyi ki çıktın karşıma. Duymuyorum, görmüyorum, yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum; sonra aceleyle uyuyorum rüyamda görürüm belki diye, uyandığımda yine onun adı beynimin içinde. Buluşacağımız zamanları beklerken kalbim sıkışıyor. Zaman hiç geçmeyen bir şey. Sonra onun yanında hızla akıp gidiyor.

"Gitme sana muhtacım" çalıyor kasetçalarda. İki ay önce nişanlandık. Babam hiç istemedi. Çok erkenmiş. Ne acelemiz varmış? En yakın arkadaşlarım, hayatımın en güzel gecesinde beni ölüme terk ettiklerinde yanımda Veli vardı. Hayatımı kurtardı. Evet çok hızlı oldu her şey ama demek böyle olması gerekiyormuş. Okulu bitti. Yakında kura çekecek. Ben de fiziği kazandım Ankara'da. Ekim başında gidiyorum. İstanbul'u yazmadım hiç. Özden'le aynı şehirde olamam.

O geceden sonra bir daha hiçbiriyle görüşmedim. İçimdeki gitarın tüm telleri koptu. Gitsin rock star mı olacak, grup mu kuracak ne bok yiyecekse yesin. Karşımda oturmuş gözlerimin içine bakıyor. Off. Çok tatlı ya. Zorunlu hizmeti bitince evleneceğiz. Bu da iki yıl bekleyeceğiz demek oluyor. Babamın içi biraz rahat etti böyle bir karar aldığımızı duyunca. Vazgeçerim sanıyor. Hayatta vazgeçmem. İki yıl nedir ki, göz açıp kapayıncaya kadar geçer. O da uzmanlık için Ankara'ya gelecek zorunlu hizmeti bitince. Ardından da Bursa'ya dönüp evleneceğiz. Ben öğretmenlik yapmak istiyorum. Eş durumundan tayini mecbur Bursa'ya yaparlar diyor.

"Bir dönelim Bursa'ya, o zaman işte tam bir aile olacağız, en az üç çocuğumuz olsun, olur mu? Ben çok hasret kaldım kalabalık bir aileye be Feray."

Bir tanem. Yapayalnız bu hayatta.

"Olur" diyorum, "her şey seninle olsun." Arap Şükrü kalabalık. Mezuniyetini kutlayamamıştık. Bu akşama kısmetmiş. Baş başa. Gurur duyuyorum onunla. Doktor oldu benim sevgilim. Yıllarca yurt köşelerinde sürüne sürüne geldi bugüne.

"Ne var oğlum diyorum. Biz de yatılı okuduk kaç yıl!"

"Kolejle devlet yurdu bir sanki" diye itiraz ediyor. Haklı. Zavallı sevgilim. Ama zor günler geride kaldı. Bir de şu zorunlu hizmet bitti mi, ooo, ondan sonrası süper olacak.

"Çok zengin olacağım, ablamı da seni de öyle bir rahat ettireceğim ki, bak görürsün."

İstemeye geldiklerinde babam çok bozuldu. Kıyamadı kıymetli kızını vermeye. Onu benim gözlerimle göremiyor tabii. Veli planlarımızdan bahsetti babama. İlerde muayene açacağından. Nasıl iyi bir doktor olacağından. Bana hep çok iyi davranacağından. Ee, o da ne yapsın, sonunda razı oldu tabii. Annem daha bir seviyor. Hayatımı kurtardığı için minnet duyuyor içten içe. Çok sık görüşemiyoruz. Ben Yalova'da

o taa Görükle'de. Beş karış surat, zorla izin verdi bu akşam için babam. Veli bizimkilerin aklına yanlış bir şey gelsin istemiyor. Nasıl da düşüncelidir sevgilim benim. Kimse bilmiyor ama birkaç kere öpüştük. Dünya sarsılıyor sanki o beni öpünce. İlk öpüşmemiz hele. Evlenmeden ileri gitmeyeceğine söz verdi. İki yıl. Ben hem istiyorum bir şeyler olsun hem haklı diye düşünüyorum, beklemek daha iyi.

"O zaman kadehimi pratisyen hekim müstakbel kocam, hayatımı kurtaran adam Veli Kaplan için kaldırıyorum." Nasıl da güzel gülümsüyor.

"Asıl" diyor. "Ben kadehimi dünyalar güzeli, hayatımın biricik aşkı, müstakbel fizik öğretmeni ve müstakbel karım Feray için kaldırıyorum."

2018 Aralık

Bir ev hayvanıydım. Perdenin kıvrımıydım. Halının püskülü, banyonun sabunu, en çok mutfağın çaydanlığıydım. Sehpanın danteli, çamaşırın leğeni, koltuğun kırlentiydim, ben hep senin bir şeyindim, hangi odadaysam, o odanın süsüydüm. Öldüğünde ardından hikâyesi anlatılmayacak, adı anılmayacak, sesi duyulmayacaktım. Ben ev hayvanıydım. Senin hayvanın. Şahsi malın. Ne yapsan canım acımazdı benim, türlü türlü numaralarım vardı. Türlü türlü becerilerim. Kuyruğum süslü, etim lezzetli, sütüm tatlı, yumurtam çift sarılı, pek de uzun tüylü, havada uçabilen, suda yüzebilen, halıda sürünebilendim. Sürünebilirdim, sefildim, rezildim, çünkü hayatta kalmalıydım, hayatta kalmalıydım, biricikti hayat, bir kerelik, sadece kendim için değil, hayat ah, hiç tatmadığım.

Demiştin zamanında, "Tek tek alacağım elinden seni sen yapan ne varsa." Sonra eklemiştin, "Umudu da unutmayacağım." Ama işte uyumlu bir hayvan, umutlu bir hayvandır, uyum yeteneği sayesinde yok olmaz en nadir türleri doğanın. Gülüşümü alabilirsin, duygularımı, ellerimi alabilirsin, sesimi, karar verme yeteneğimi alabilirsin, bakışımı, kapladığım alanda bir başkası tarafından algılanışımı; kimseyle göz göze gelmese, gökyüzünü görmese de yaşar insan, şarkı söylemeden, okumadan yazmadan, bir yalanın içinde, yüzünde aptal bir tebessüm, bir evden çıkmadan on dört yıl boyunca,

bir mutfaktan, yaşar insan. Çünkü umut sevgilim, öldürdüm sansan da bin kere, bin bir kere dirilir öldüğü yerde. İnsan çok acayip bir mahluk. Beni artık bakmayarak görünmez bir yaratığa çevirsen bile, görünmesem, duyulmasam, derdimi anlatacak kimsem olmasa bile, işte, bugün burada, senden, o evden, benden çaldığın her şeyden uzakta, burada, olmak istediğim yerde, kızımla aynı şehirde, içimde solgun bir umut, ben hayattayım ve sen ölüsün, tüm ölüler gibi eylemsiz.

Günlerdir neredeyse boş bu evde, kaybettiğim ne varsa, hepsinin yasını tutuyorum. Yeniden öğrenmek zorunda olduğum ne çok şey var. İçtenlikle gülümsemek mesela, saatlerce aynanın karşısında gülümsemeye çalışıyorum, yapay bir sırıtış benimki, şaşırmak nasıldı, iğrenince ne yapardı şu ağız, şu kaşlar? Kendi başıma karar vermeyi becerebilecek miyim yeniden? Nasıl yürüyeceğime, nasıl nefes alacağıma, elimi kolumu nereye koyup ne giyip ne yiyeceğime? Yeni tanıştığım bir insana ne denir hatırlamıyorum, hatırlayacak mıyım? Şarkı söylemek, yıldızlara bakmak geceleri, canım istediğinde balkona çıkmak, hatta sokağa? Kimse bakmadığı için, yaşıyor mu ölü mü bilinmeyen, unuttun mu sevgilim, kimse bakmadığı için, dışarıya adımımı atar atmaz görünmez bir kadına dönüşen ben.

Sabah tüm cesaretimi toplayıp titreyen adımlarla iniyorum merdivenlerden. Kimseyle karşılaşmıyorum apartmanda. Apartman kapısını açıp soğuk hava yüzüme çarptığında bir heves yürümeye başlıyorum küçük adımlarla. Sokak birkaç metre sonra daha büyükçe bir sokakla birleştiğinde birdenbire kendimi insan kalabalığı içinde debelenir buluyorum. Bayılacak gibiyim. Koşarak sokağa dönüyorum, hızlıca açıyorum apartmanın kapısını, ikişer ikişer çıkıyorum merdivenlerden, çat kapıyorum kapıyı. Bir güzel kilitliyorum kendimi içeri, tıpkı senin yaptığın gibi. Nefesimin sakinleşmesi

dakikalar alıyor. Dışarısı çok ürkütücü, çok karmaşık, koskocaman bir muamma. Bursa'dan buraya nasıl geldiğime şaşakalıyorum. İnsan öldürmenin verdiği kısacık cesaret. Şimdi kuş olup uçtu. Neredeyse bir haftadır her gün tekrarlayıp bir yere varamadığım bu korku ritüeli midemi bulandırıyor. Tüm gün bir şey yemeden pencereden dışarıyı seyrediyorum. Akşam olup hava kararınca yıldızlara bakıyorum saatlerce, bir yıldıza bakmak geçmişe bakmaktır her zaman, öyle yapıyorum, yeterince canımın sıkıldığına emin olduğumda, beceriksizliğin verdiği utançla erkenden yatıyorum.

Karışık karışık rüyalar gördüm yine sabaha kadar. Kan ter içinde uyandım erkenden. Bu kadar erken uyanmayı istemiyorum. Tüm gün ne yapacağımı bilemiyorum sonra. Bir kahve yapıp sigara yaktım. Sigaramı tüttürürken yapmak istediklerimi tek tek saydım içimden. Ezbere biliyorum. "Feray" diyorum, "efendim" diyorum. "Haydi kızım, hayat beklemiyor, biliyorsun." "Biliyorum" diyorum. "Yapmak zorundayız", "evet" diyorum "kendimiz için beceremesek de Defne için." Defne cesaretimizin kod adı. Defne için giyinip çıkıyoruz yüreğimiz ağzımızda. Mızırdanıp duruyor bir yanım. "Sus" diyorum. "Sus. Sırası mı şimdi? Bugün de kıçın kıçın geri dönersek, bir daha hiç beceremeyiz." "Ama" diyorum, "ya başımıza kötü bir şey gelirse?" "Daha kötü ne gelebilir başımıza Allah aşkına?" Şu Mehlika'yı da en kısa zamanda çöpe atmalı.

1992

"Feray da bu yaz sonu evlenecek."

Hışımla dönüyorum anneme. Sus be kadın. Ben kendim söylerim söylemek istesem. Salak salak bakıyor Ahu. Yıllarca birlikte gidip geldik hafta sonları Bursa-Yalova arası Ahu'yla. Aynı yatakhanede yedi yıl. Silik bir kızdı. İçten içe fesat ve kıskanç olmasına engel değildi tabii silikliği. Nasıl da gizleyemediği bir zevkle söylüyor Özdenlerin İstanbul'da şöhret olduklarını.

"Olvos dedin mi artık herkes biliyor. Kemancı diye bir yer var. İstiklal'de. Orada çıkıyorlar genelde. Rock bar. Bar dediğime bakma. Çok büyük. Çıldırıyor millet. Alt grup değil yani. Cuma cumartesi bile çıkıyorlar. Özden süper. Bu kış gelsene bana, Beşiktaş'ta kalıyoruz. Üç kız. Yatacak yer var. Birlikte dinlemeye gideriz."

"Zor" diye savmaya çalışıyorum başımdan. "Okul çok yoğun."

"Ne okuyordun sen?"

"Fizik."

Annem tam bu arada giriyor lafa, evleneceğimi müjdeleyerek. Çarşıdan eve dönüyoruz. Şu minibüs dursaydı, yakalanmayacaktık Ahu salağına.

"Aaaa, sen?"

"Evet. Ben."

"Tebrik ederim. Aaa yoksa hamile misin?" Bu sefer pis pis bakma sırası annemde.

"Yok canım. Neden hamile olsun? Nişanlısı doktor. İki yıldır konuşuyorlar. Annenler nasıl yavrum?"

"Sen hangi bölümde okuyorsun?" diye araya giriyorum.

"Aaa, yok ben daha kazanamadım. Kardeşim İstanbul'da ya. Mühendislik okuyor o. Ben de kursa gidiyorum. İstanbul'daki kurslar daha iyi diye babam oraya gönderiyor."

"O kadar da iyi değilmiş demek" diyorum hırsımı alamayıp. Anlamıyor.

"Düğüne çağırırsın artık."

"Tabii, çağırmaz olur muyum, çağırırım." Öpüşmeye fırsat kalmadan bir minibüs korna çalıyor. Annemle dar atıyoruz kendimizi içeri.

"Ya anne, ne gerek vardı söyledin?"

"Ne var, evlenmiyor musunuz?"

"Evleniyoruz da, bu salağın bilmesine ne gerek var, şimdi yetiştirecek..." Hemen vazgeçiyorum söylemeye niyetlendiğimden. Öfkemin nedenini ben biliyorum da, annemi niye üzeyim durduk yere.

"Özden duymasın." Cin gibisin anne.

"Evet. Ne var? Duymasın. Benimle ilgili hiçbir şeyi duymasın, bilmesin. Ben de onunla ilgili bir şey duyup dinlemek istemiyorum zaten. Şöhret olmuşmuş. Pabucumun şöhreti. İki yıla kalmaz kaybolur giderler. Üniversiteyi de asıyordur o kesin."

Bir şey demiyor annem. Biliyor. Birkaç vat elektrik ve birkaç kilo inat hayatımı öyle hızlı değiştirdi ki, hiçbir boka anlam veremez oldum. Kafam karmakarışık. O geceden bugüne hayat freni patlamış bir kamyon gibi. Hiç aklıma gelir miydi? Yatakhane köşelerinde sigaramızı tüttürürken ne hayaller kurardık oysa, ölmek var, dönmek yoktu. Ama iki şarkıya sattı beni.

Veli'yle aramız iyi. Bu kış uzmanlık için Ankara'ya geliyor. Gelmeden düğünü yapmamız şart. Ne Veli razı olur ne

babam öyle bir arada yaşama işlerine. Ben de feci bıktım zaten yurttan. Düğünden sonra bir ev tutacağız. Aynı evde... Çok heyecanlıyım. Kurada nasıl olduysa Erzurum çıktı. Şanslı piç. Ablasının yanında rahatı yerinde. Araya mesafe girdiğinden midir nedir, bazen çok kafam karışıyor. Bir yandan çok özlüyorum, bir yandan da işte, ödüm kopuyor. O gece konserde çarpılmasaydım, Veli'yle tanışmasaydım, şimdi İstanbul'da okuyup Olvos'ta söylüyor olur muydum? Karanlık Ankara sabahlarında yurttan okula tek başıma yürürken kaç kere hüngür hüngür ağladım içimi yakan bu soru yüzünden. Yok yok. Çok seviyorum. Çok özlüyorum. Birbirimize uzun uzun mektuplar yazıyoruz. Haftada iki kez telefonla konuşuyoruz. Çok yoğun çalıştığı için sadece bir kez gelebildi bu kış Ankara'ya. Hüseyin diye liseden bir arkadaşında kaldı. İşleri biraz ileri götürdük Hüseyin'in evinde. Ara ara düşündüğümde bir ateş basıyor. Sonuna kadar gitmedik neyse. Sevişmek çok güzel şey.

"Artık yavaş yavaş şu gelinliğe karar versen. Şunun şurasında iki ayınız kaldı."

Aklımdan geçenleri çakmasın diye "olur olur" diye geçiştiriyorum. Haklı. Bir an önce karar vermem gerek. Gelinliğe. Ne bu kafa karışıklığı? Her şey güzel olacak. Evlenip çok mutlu olacağız. Okul bitecek, sonra ver elini Bursa. Çok özledim be Bursa'yı. O beni seviyor, ben onu seviyorum. Birlikte çok güzel bir hayatımız olacak. Doğrusunu yapıyorum ben.

2018 Aralık

Bunca yıldan sonra dışa açılmak, dışa alışmak, dışarıda olmak çok heyecan verici, çok ürkütücü, çok karmaşık. Soğuk soğuk terliyorum dışarı adım atar atmaz. Sonra sonsuz bir panik ve kaybolmuşluk hissiyle karışıyorum insanların arasına. İşte ben de onlardan biriyim şimdi. O kalabalığın içinde bir kafa ve gövde. Kimsenin bakmadığı. Cesaret korkmamak değil de, korktuğunu yapabilmekmiş, bir tomar parayı sallarken anlıyorum. Anında duruyor taksi. Eminönü'ne gelince "Abla o sokaklara siksen girmem" diyerek başından savıyor beni. Hepsi böyle küfürbaz ve açgözlü mü bunların?

Eminönü'nde sokaklar sokaklar aşıyorum. Bir avlunun içinde bir han. Hanın bodrumunda yeşil bir kapı. Kapının ardında Gaffur. Çalıyorum. Açıyor.

"Kim o?" diye soruyor suratıma bakıp.

"Benim. Mehlika."

Elimdeki dolarlara bakarak, "Mehlika kim?" diye soruyor.

Amaaan. Hiç de sevmem böyle alengirli işleri. Pö. "Numan Hoca gönderdi." Numan Hoca adını duyunca kenara çekiliyor. Bizimkilerin el etek öptükleri soytarı. Esma buldu adresi İsmail'in defterinden. Suriyeli için gelip gitmişler birkaç kez. Başıyla belli belirsiz içeriye buyur ediyor. Gaffur da Gaffur hani. Beyaz olması gereken bıyıkları gibi, ağzındaki son dört diş de sigaradan sapsarı. Burnu bir insanın bu hayatta görüp görebileceği en büyük, en girintili çıkıntılı burun. Sol gözü

yok. Yerinde bir cam parçası. Sanki bilye takılmış. Kamburu çıkmış hafiften. Oda sigara dumanıyla kaplı. Oda derken, in. Sadece bir masa, bir sandalye, birkaç garip alet edevat ve bir lamba. Duvarlar küf içinde. Nefes almakta zorlanıyorum. Ürktüğümü belli etmemek için çarşafı yüzüme çekiyorum.

"Korkma korkma, adam yemem" diyor. "Otur."

Dalga geçiyor. Yüzüne bakıyorum. Bıyıkları oynuyor.

"Yok, böyle ayakta iyi" diyorum.

"Fotoğraf getirdin değil mi?"

Cüzdanımdan bir fotoğraf çıkarıyorum. Bakmıyor. Odada onun dışında bakabileceğim hiçbir şey yok. Mecburen onu seyrediyorum.

"Pasaport da lazım mı?" diye soruyor.

"Yok diyorum. Lazım olursa gelirim tekrar."

"Üç bin."

Ne üç bin? Haaa, pasaport üç bin. Nüfus cüzdanı iki bin. Daha kolay tabii. Yanık plastik kokusu kaplıyor odayı. Elinde tuttuğu küçücük şeyi sallıyor bir süre. Almak için elimi uzatıyorum. "Soğusun, bekle." Bekliyorum.

"Para?" diyor. Cüzdanımdan çıkarıp uzatıyorum. Masayı işaret ediyor. Kadın eli değmemiş Gaffur aynı anda nüfus cüzdanımı masaya bırakıyor. Takas tamamlanıyor. Ilık. İçimi bir huzur kaplıyor. Gaffur cam gözüyle bana bakıyor. Diğer gözü, önündeki işe koyulmuş bile. Sessiz olmaya çalışarak kapıyorum kapıyı. Geçmişimi ve Gaffur'u o hanın dibinde sonsuza kadar unutmak istiyorum. Kapının önünde Türkmen olduğu ürkekliğinden belli bir adam. "Gaffur'u mu arıyorsunuz?" diye soruyorum, yüzüme bakmıyor genç adam, görmediği gibi duymuyor da beni.

Sahte kimliğimi özenle yerleştiriyorum cüzdanıma. Tüm bilgiler gerçek, bu benim, adım soyadım, doğum yerim, anne baba adım, benim Feray, bu benim. Yine de her şey sahte.

1994

Bursa'ya dönmek çok iyi geldi. Ankara'nın kasveti, evlilik telaşı, sonra aynı evde yaşamaya alışmanın getirdiği zorluklar. Bir yandan okul, bir yandan ev işleri. Burası yuvam. Çocukluğumun ve gençliğimin şehri. Havva Abla geldi dün akşam. Ankara'ya da gelmişti bir kere. Evlendikten birkaç ay sonraydı sanırım, eviniz yuvanız hayırlı olsun diye. Ertesi gün, nereden bulduysa hiç bilmediği şehirde, bir hoca getirmişti tutup kolundan. Şöyle bir güzel okusun üflesin evinize, nazar değmesin, evliliğiniz daim olsun diye. Alem kadın. Aramız iyi Havva Abla'yla. Başlarda beni pek sevmedi gibi geliyordu. Ama biraz tanıyınca, anladım, sevmemek değil de, işte, başka dünyalar meselesi biraz. Bakalım yarın bir hoca daha bulup getirecek mi?

Hayatının bütün anlamı Veli onun için. Aman Veli okusun, aman karnı tok, sırtı pek olsun. Varsa Veli yoksa Veli. On yaş var aralarında. Hem analık hem babalık etmiş yıllarca. Veli de tapıyor ablasına. Babadan kalma bakkal dükkânında sırf Veli okusun diye, sabahtan akşama it gibi çalışmış, "Gençliğim bir tezgâhla bir yazar kasa arasında soldu" diye iç geçirir ara sıra. Şimdi de "Benim kimim var ki, ilerde çocuklarınız olacak, onlara biriktiriyorum" diyerek bırakmıyor çalışmayı, bence yapacak daha iyi bir şeyi yok hayatta. Veli "Artık çalıştırmayacağım ablamı" diyor. Ben karışmıyorum. Aralarında konuşurlar anlaşırlar. Bir keresinde Ankara'da yeni

evlendiğimiz zamanlardı, bir şey dedim ablasıyla ilgili, öyle kötü bir şey de değildi, tam hatırlamıyorum şimdi, canıma okumuştu. Şıp diye öğrendim, ablayla kardeş arasına girilmeyecek.

Sabah herkesten önce uyanıp bir güzel kahvaltı hazırladım. Aslında bayılıyorum öğlenlere kadar uyumaya. Çok yormuş beni Ankara. Şimdi biraz dinlenmek iyi geliyor. Önce Veli'yi uyandırdım. Ne de olsa ev sahibiyiz. Ayıp öyle misafirden sonra kalkmak. Aceleyle giyindi. O sırada Havva Abla da uyanmış, giyinmiş, geldi salona. Veli ağzına hızlıca bir şeyler atıp "Haydi ben hastaneye" diyerek kaçıp gitti. Havva Abla'yla ne konuşacağımı bilmeden oturdum kaldım masada.

"Buraya kadar gelmişim madem, Yeşil Türbe'yi ziyaret etsem, sonra belki Ulu Cami'yi de. Sen bana tarif edersen nasıl gideceğimi..."

"Aaa olur mu öyle şey, boşum ben, birlikte gideriz. Hem ne zamandır gitmiyordum Heykel'e. Koza Han'da kahve içeriz sonra. Haaa, unutuyordum, Veli akşam kebapçıya gidelim dedi. İşimiz bitince eve gelir biraz dinleniriz. Sonra Veli gelince çıkarız tekrar."

Hoşuna gitti ama yine de söylenmeden edemedi. "Ah bu çocuk. Bayılır har vurup harman savurmaya."

"Yok Havva Abla" diye itiraz ediyorum. "Bakma, çok tutumlu, sen geldin diye. Yoksa biz de biriktirmeye karar verdik. Bir ev alalım istiyoruz burada. Ben de bir başlayayım hele öğretmenliğe. O zaman çift maaş."

"Aa" diyerek giriyor araya, "benim biraz birikmişim var, madem ev almaya niyetlendiniz, ben de...

Ne iyi kalplisin be Havva Abla.

"Daha uuu, kim bilir ne zaman, siz Veli'yle konuşursunuz kendi aranızda."

Ne ara öğrendim kim bilir böyle tedbirli tedbirli konuşmayı.

"Bir şey diyeceğim sana, daha Veli'ye söylemedim."

"Söyle Havva Abla. Aramızda."

40

"Bir bey var, İstanbul'da, benimle evlenmek istiyor. Ama ne bileyim bu yaştan sonra..."

"Aaaa" diyorum. "Çok sevindim. Ne varmış yaşında?"

"Kırkıma geliyorum neredeyse, zor geliyor insana bu yaştan sonra, düzenini boz, hiç tanımadığın bir adamla, aynı evin içinde."

Bak bana, diyesim geliyor. Demiyorum tabii.

"Sen bilirsin ama ben çok sevindim. Aşk çok güzel bir şey."

Gülüyor. "Ne aşkı be kız, görücü usulü."

"Ben bir şey demem. İzci sözü. Sen ne ara istersen bana kaş göz yap, ben kaçarım içeriye, sen konuşursun Veli'yle. Ama bak görürsün o da çok sevinecek."

"Bakalım" diyor. Bir şey daha desem fazla kaçar diye düşünerek kirli tabakları toplayıp kalkıyorum masadan, "E hadi" diyorum, "madem Yeşil Türbe'ye gideceğiz, yavaş yavaş kalkalım."

2018 Aralık

Tüm gözler yok olup gitse, ben hiç yaşamamış mı olacağım? Hiçbir göz bana bakmasa, beni ben yapan her şey savrulup gidecek mi boşlukta? Tüm gözler yok olup gittiğinde, ne olacak kâinata? Kimsenin bakmadığı bir kâinat var olmaya devam edebilecek mi? İnsan bu yüzden var belki, bu yüzden gözleri var insanın, merakı var, hayreti, anlama isteği, biz olmadığımızda kim bakacak kâinata? Kim bakacak hayretle sonsuzluğa?

Eminönü bir cehennem. Her çeşit insan, her türlü acayiplik bir arada. Ne ararsan bulursun. Kendini bile. Yüreğim daralıyor bu mahşer yerinde. Bir mağazaya dar atıyorum kendimi. Tam da istediğim şeyler. Yakasında "Merve" yazıyor. Belli ki burada çalışıyor. Yanına gidip yardım isteyecek oluyorum, oralı olmuyor. Görmezden mi geliyor bu velet beni, yoksa sahiden görmüyor mu? Etrafa bakınıyorum. Alışveriş yapmayı unutmuşum. Kafam karışıyor. Birinin bana baktığını hissediyorum. Arkamı dönüyorum. Ellili yaşlarda, yakasında "Serap" yazan kadın gülümseyerek yanıma geliyor. "Yardım edebilir miyim?" Otogardaki kadın, sonra Serap. Aynı yaşlardaki kadınlara görünüyorum demek, çok şükür. "Çok sevinirim."

Elimde poşetler, çıkıyorum mağazadan. Siyah kot, nasıl da yakışmadı ama olsun, hep bir siyah kot istiyordum, birkaç

tişört, taşsız, işsiz, dümdüz, siyah bir hırka, haki yeşil, kapüşonlu bir palto. Serap "Sizin için şu reyonda..." dedikçe nasıl baktıysam, sonunda beni genç kız reyonunda öylece bir başıma bırakıyor. Elinde siyah çarşaf, peşim sıra koşturuyor yokuş aşağı. "Hanımefendi bunu unuttunuz." "Yok" diyorum, unutmadım. "Çöpe atın." Hoşça kal mızmız Mehlika. Hakkını helal et.

Sıra saçlarımı kestirmeye geliyor. Bir kuaför bulmak için ara sokaklara girip çıkıyorum. Kalabalıkla birlikte sürükleniyorum daha doğrusu. Tanımadığım bunca insanın bana değmesi, çarpması, ensemin dibinde nefes alıp vermesi sinirimi bozuyor. Eve dönmek istiyorum. Yalnızlığıma. İtilip kakılmaya tahammülüm kalmadı. Daha fazla mücadele edemeyeceğim. Tam da vazgeçecekken, bir ara sokakta tabelayı görüyorum. Harika Saçlar. Kırklı yaşların başında bir kadın kuaför. Görsün beni görsün beni ya Rab diye dua ederek dalıyorum içeri.

Dualarım kabul oluyor. "Kısacık kes" dediğimde "Emin misiniz" diye itiraz edecek oluyor. "Kes kes" diyorum. "Çekinme." Usul usul başlıyor kesmeye. İki müşterisi var, yaşlıca bir kadın ve bir de ben. Manikürcü kız elinde çayla geliyor. "Kızım" diyor "sorsana hanıma. Başka bir ihtiyacı var mı?" Manikürcü kız boşluğa bakar gibi bakıyor suratıma. "Manikür pedikür?" Tövbe estağfurullah. Dikkatli bak. Buradayım.

Bir yandan manikürüm yapılıyor, bir yandan uzun kumral saçlarım parça parça düşüyor zemine. Yandaki kadın fön çektiriyor.

"Güzel oldu" diyor kalkarken.

"Sağ olun" diyorum.

"Eşiniz tanıyamayacak." Gülümsüyorum.

"Boya?" diye soruyor kuaför. İşini severek yaptığı belli.

"Kestane olsun." Manikürcü kızla aynada göz göze geliyor.

"Eşimden yeni boşandım da." İkisi de şimdi anlaşıldı der gibi başlarını sallıyor.

"Birkaç ay önce gelseydiniz, yer bulamazdınız. Hafta içi bu saatlerde pek gelen giden olmuyor artık. Malum kriz. İnsanlar önce süslerinden kısıyorlar. Her gün föne gelen müşteri, haftada bir uğrar oldu" diye laflamaya başlıyor.

"Malum kriz." Doğru. Bize uğramadı. Veli Hoca'nın zehirli bereketi.

1994

Havva Abla'nın evlilik kararının yarattığı şok etkisi biraz dağıldı. Ankara'dayken söz vermişti, cuma iş çıkışı, garajda buluştuk, elimde küçük bir bavul. Çok heyecanlıyım. İstanbul'a gidiyoruz. Yol boyu hiç konuşmuyor, biliyorum, hâlâ ablasının kararını tartıp duruyor. Elbette hiç açmıyorum konuyu. Benim aklım başka yerde. Hem gergin hem heyecanlıyım. Bir ara dalıyorum. Uyandığımda Esenler'e gelmişiz bile. Taksiye biniyoruz, "Beşiktaş'a" diyor. Işıl ışıl İstanbul. Ne güzel bir şehirsin sen. Otele yerleşiyoruz. Zaten hepi topu iki gece kalacağız. Çok eşyamız yok. Çıkalım dolaşalım mı biraz desem, biliyorum yorgun. Tüm gün çalıştı yine. Yarına saklıyorum hevesimi.

Ertesi sabah kahvaltımızı otelde yapıyoruz. "Hadi" diyor, "Ortaköy'e gidelim. Gündüz güzeldir orası." "Sonra?" diyorum endişeyle, gülüyor. "Merak etme" diyor, "İstiklal'e gideceğiz. Tüm akşam oradayız."

Hazırlanıp çıkıyoruz. Ortaköy çok güzel. Hiç gelmemiştim. Pırıl pırıl gökyüzü. Kafelerde gençler okey oynuyor gürültüyle. Tezgâhlarda el işi giysiler, incik boncuklar. Çocuk gibiyim, her şeye bakmak, her şeye dokunmak, hep bu anda kalmak istiyorum. Veli'yle tanışmasaydım, kesin Ortaköy'de yaşardım. Her gün sahile gelip saatlerce denize bakar, sonra kızlarla buluşup okey oynardım biraz. Ardından akşama... Sus diyorum. Sus. Öyle olmasaydı, böyle olmasaydı, öyle ve böyle

oldu, mutlusun işte, ne istiyorsun daha, Allah'tan belanı mı? Elini tutuyorum. Gülümsüyor. Ne güzel gülümsüyorsun be adam, iyi ki varsın. "Beğendin mi?" diye soruyor. "Beğendim" diyorum, "çok güzelmiş." "Ne kadar?" diye soruyor tezgâhtaki kadına. Kolyeyi törenle takıyor boynuma. Kadın "Çok yakıştı" diyor. "Bence de" diyor Veli parayı uzatırken. "Çok teşekkür ederim." "Ortaköy hatırası. Hadi, bir şeyler yiyelim, çok acıktım." "Kumpir yiyelim." Denize bakan bir bank kapıyoruz, başka bir çifte çalım atarak, bizden mutlusu yok. Mutluluk böyle bir şey herhalde diye düşünüyorum. Olana razı olmak. Sus be piç. Onu seviyorum. Mutluluk bu.

Nevizade'de yer bulmak için yüzlerce insanla itişip duruyoruz. Garsonlar sanki yer varmış gibi kolumuzdan çekiştiriyorlar. Sonra ikinci katta havasız bir odaya tıkıyorlar bizi. Hemen kaçıyoruz. Sokakta oturmak istiyorum. Gelene geçene bakmak. Huysuz ve Tatlı Kadın'ı acayip bir gürültüyle söyleyen sokak çalgıcılarını masaya çağırmak, hayata karışmak istiyorum. Uzun süren bir mücadeleden sonra iki kişilik bir masaya oturuyoruz. Hafif eğimli, "Olsun" diyorum. "Dışarıda ya." Balık, rakı, salata ve binbir koku, binbir renk, binbir ses arasında "İstediğin oldu mu?" diye soruyor. "Oldu diyorum. Tam istediğim gibi."

Saat on bire gelirken kalkıyoruz. Yüreğim ağzımda. İşte yıllar sonra İstiklal Caddesi. Şaşkınım. Nevizade'nin kuru gürültüsünden, yapay neşesinden sonra burası tam da olması gerektiği gibi, çok gerçek, çok hüzünlü. Kalabalık, coşku, binbir türlü insan hali. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Elini sıkı sıkı tutuyorum. "Bak" diyor. "İyi bak." Neye bakmam gerektiğini bilmeden bakıyorum. Her şeye, her renge, her insan yüzüne, her vitrine, sinema afişine, kaldırım taşına, ağaca, kokuya, sokak aralarına. Muhteşem bir dünya burası. Kendimi yuvama dönmüş gibi hissediyorum. Tiyatro binalarının içinden

süzülen o hafif küf kokusuna, sokak çalgıcılarına, yanımızdan şakalaşarak geçip giden, benimle aynı yaşlardaki çakırkeyif rockçılara, kitapçılara, kitapçılardan yükselen müziğe, kol kola girmiş travestilere, onların peşi sıra yürüyen Anadolu çocuklarına, bağıra bağıra gazete satan delikanlılara, dilencilere, sokak satıcılarına, binaların girişlerinde öpüşen çiftlere, gerçek, acıklı, coşkulu hayata korkunç bir hayranlıkla bakakalıyorum. Dikkatle beni inceliyor. Karmakarışığım. "Ne o çok mu hoşuna gitti?" Kötü bir şeymiş gibi soruyor sanki. Elini bırakıp koluna giriyorum. Ona sığınıyorum. Aklımdan geçenleri bilmesin istiyorum. Anlamasın. Hava serin.

Yıllar önce Özden'le gecenin bir vakti geçtiğim caddeden şimdi Veli'yle geçiyor olmak... Allak bullak ediyor beni bu düşünce. Rock star olacakken evli barklı bir fizik öğretmeniyim şimdi. O zaman da bendim, bu da benim. Sanki zamanda bir sapma yaşandı ve ben ikiye bölündüm, bir yarım hâlâ buralarda bir yerde müzik yapıp bambaşka bir hayatı yaşıyor, bir yarım da işte, Veli'nin kolunda, kaybettiği mazisini arıyor cadde boyunca. Meydana gelince kalbim sıkışıyor. Sağa saparsak biliyorum, Kemancı orada. Sıraselviler. Aşağısı Cihangir. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak soruyorum, "Cihangir'e de gidelim mi?"

"Ne işimiz var Cihangir'de, dönmelere mi bakacaksın?"

"Dönme mi?"

"Dönmeler yaşıyor oralarda" diyor. Yav nereden çıktı şimdi?

"Yok canım" diyorum. "Şöyle bir yürüyelim, sonra da yorulduysan otele döneriz."

"Yoruldum" diyor. "Gözünü seveyim Bursa'nın, burası çok kalabalık."

Dikkatle bakıyorum etrafıma. Nerede bu Kemancı? Bir şeyler anlatıyor, rakı çarpmış gibi biraz, konudan konuya atlıyor, takip edemiyorum. İşte, solumuzda. Karşı kaldırımda donakalıyorum. Karanlık bir dehliz. Bizim yaşlarımızda

yüzlerce insan kapının önünde. Anlaşmış gibi hepsi siyahlar içinde, acayip saçlar, takılar, dövmeler. "Yav" diyor, "şu tiplere bak, anaları babaları yok mu bunların?" İçim kalkıyor. Bir yabancı gibi, sinir bozucu önyargısıyla iyice geriliyorum. Kapıda sarışın bir bodyguard. İtiş kakış sürekli. Devasa bir afiş. Bu akşam. Olvos. Konser var. Hemen yanımızda çöp konteyneri buram buram. Kapağı açık. "Bir saniye kolumu bırakır mısın?" "Ne oldu, bembeyazsın" diyor. Kusuyorum içine.

2018 Aralık

Şimdi salonun köşesinde bir bavulda duruyor O'ndan geriye kalan. Neydin ne oldun Veli Hazretleri! En az benim kadar şekil değiştirdin sen de. Vardın, yok oldun. Etten kemiktendin sıvı oldun, sonra buhar olup uçtun banyo penceresinden gökyüzüne. Sevdiğimdin düşmanım oldun. Yaşamımdın ölümüm oldun. Gençtin, ışık saçardı gençliğinin coşkusu, binlerce yıl önce, sonra kör karanlık oldun. Sen ne zaman, nasıl, gözlerimin önünde ama görünmez anlaşılmaz bir biçimde, böyle gaddar, böyle cani, böyle rezil bir adam oldun? Ne zaman değiştin, hangi yolda, hangi gecede, ben tam da yanı başındayken, nasıl nasıl, fark ettirmeden, sinsi, sessiz, usul usul, bilincim açık, kulaklarım duyar, gözlerim görürken ve dokunabilirken sana hâlâ kendi arzumla, mutluyuz sanırken, sen ben Defne, umutlu bir geleceğe doğru yol alırmış gibi, aynı evin içinde, aynı odada, aynı kanepede yan yana öylece, nasıl nasıl, sen ne ara, hangi zaman diliminde, hangi yıl, tam olarak hangi gece, saat kaçta bizim katilimiz oldun?

Musluk damlatıyor. Yaptırmam lazım. Bir muslukçu nasıl bulacaksam artık! Bu şehirde birine iş yaptırmak hakiki bir mücadele gerektiriyor. Elektriği, suyu, doğalgazı üzerime aldım. Feray'ın üzerine. Hiç kolay olmadı. Bin yıl sonra yeniden resmi kurumlarla muhatap olmak zorunda kaldım. O binalara girip çıkmak, elimde evrak sıra beklemek, bir

kere bile yüzüme bakmaya tenezzül etmeyen memurlara evrakları sallaya sallaya dert anlatmak. Neyse ki sadece ben değil, herkes görünmez onlar için. Kime, nasıl dert anlatacağımı yavaş yavaş öğreniyorum ama. Deneye yanıla anlıyor insan. Her gün bugün de delirmedim çok şükür diye diye dönüyorum eve. Ayaklarımdan çok beynim zonkluyor. Herkes bir ekrana bakıyor, sonra seni başka bir ekrana bakan başka bir memura postalıyorlar. Oradan başka bir ekranı takip ederek, yeni bir numara alın lütfen, sonra şu ekrandan... Mavi bir ekrandan ibaret sanki dünya. Doğalgazı açmadılar hâlâ.

Hele bir yerleşeyim. Sonrası vuslat. Bavuldakilerden bir an önce kurtulmam gerek. Vapurlar güzel. Eminönü'nden dönerken köprüden geçtim. Karaköy'den bir vapura binsem. Yavaş yavaş her gün bir parçadan kurtulsam...

Alt katımda Türkmen bir aile oturuyor. Genç bir kadın, ondan yedi sekiz yaş kadar büyük sanırım kocası, üç çocuk, bir de yaşlı kadın. Üst katta iki genç. Otuzlu yaşların başlarında olmalılar. Gece geç saatte geliyor, sabah erkenden çıkıyorlar. Merdivenlerde karşılaştım dün. Tek taraflı bir karşılaşma. İyice alıştım görünmez olmaya. Garip bir özgürlük sağlıyor. Öylece gözünü dikip çekinmeden bakabiliyorsun merak ettiğine. O bana baktı, şimdi gözlerimi kaçıracağım, biraz baksın, sıra bende, ben bakacağım ona şimdi, bir iki saniye bakışıp kalacağız, sonra o gözlerini kaçıracak ve böyle sürüp gidecek. Artık gerek yok. Dümdüz dikiyorum gözlerimi birilerine, istediğim gibi inceliyorum, eşyaya bakar gibi, çekinmeden, canım sıkılınca çeviriyorum kafamı.

Kimse bana bakmayınca ve böylece kimse yargılamayınca, sınıflandırmayınca, ölçüp biçmeyince, tamamen kendim olabiliyorum. Üzerinde dolaşan yabancı gözler, birkaç saniyede hakkında yaptıkları hesap kitaplar, yerleştirdikleri kutular kafalarının içinde. Asla engelleyemeyeceğin bir algı ve yargı hali. Görüldü. Görünmezlik bir nimet şimdi.

Yalnızlığa alışık olduğumu sanıyordum. Ama işte yalnızlık da çeşit çeşit, insanlar gibi. O artık yok. O'nun olmadığı bir dünyadayım. O'nu öldürdüğümde sevdiğim adamı da öldürdüm. Kimsesiz, çaresiz, düşüyor kalbime bu gerçek. O bir zamanlar sevdiğim, beni seven adam, şimdi yok. Beni seven kimse yok artık yeryüzünde. Nereye gitsem, ne yapsam, yok. İçimi yokluyorum. Ağır basan ne? Pişmanlığa benzer bir duygu arıyorum. Neredeyse O'nun kadar ölü pişmanlığım. Esma'dan da bir ses çıkmadı henüz. Demek hâlâ kopmadı kıyamet. Ama yakında çıkar kokusu. Havva zebanisi kaldırır ortalığı ayağa. Bakkalı arıyorum. Yiyecek bir şeyler söylüyorum. Kapıya getiriyor çocuk. Ev soğuk. Bir güzel doyuruyorum karnımı.

Yarın İstiklal'e çıkacağım. Korkuyorum. Günlerdir koşturmaktan harabım, erkenden yatıyorum.

Öğürtülerle uyanıyorum o sabah. İki gün boyunca durmadan kusuyorum. Ateşim de var. Hiçbir şey yiyemiyorum mide bulantısından. Bir tas çorba yapan, elimi tutan yok. Yatağın yanındaki küçük leğenden buram buram kusmuk kokusu yayılıyor odaya. Biraz halim olsa kalkıp dökeceğim. Ama ayağa kalkınca başım dönüyor, atıyorum yine kendimi gerisin geriye. Korkunç kâbuslar gördüm dün gece. Kolay atlattım diyordum ama pek öyle olmadı. İnsan öldürmek, ne bileyim, öldürmesi kolay, hazmetmesi zor. Burada böyle yapayalnız geberip gitsem, kimse çözemez sırrımı. Kimsesizler mezarlığına gömerler. Defnem hem öksüz hem yetim kalır. Dayan kızım Feray. Sen nelere dayandın! Dağ olsan taşa, taş olsan kuma, kum olsan toza dönmüştün. Savrulup gitmiştin bir rüzgârla bu dünyadan. Ama sen dayandın. Bak. Sonunda buradasın. O yok artık. Seni eze eze toza çeviremeyecek kimse. Bir kıçı kırık hastalığa mı yenik düşeceksin! Sen Feray'sın. Bütünlüklü bir Feray. Tam olması gerektiği gibi bir Feray. Bir gayret kalkıyorum yataktan.

51

Şu kokudan kurtulmam gerek. Rezil durumdayım. Geceliğime de bulaşmış. Binbir çaba banyo kapısına ulaşıyorum. Yoo. Ben bu karanlığı biliyorum. Ve yine o ses. Yere çarpan insan etinin o tok sesi. Ah yerçekimi!

1995

Düğünden döndüğümüzden beri ağzını bıçak açmıyor. Saçma sapan şeylere taktı kafayı. Bir iki "Boş ver" diyecek oldum, tersledi. Sustum kaldım. Yok damat öküzün tekiymiş, yok annesi ondan da hödükmüş, istedikleri hiçbir şeyi doğru dürüst yapmamışlar. Takılacak denilen takıların yarısı takılmamış, yemek diye verdikleri de tavuklu pilavmış, cenaze evi miymiş burası, düğün yemeği dediğin böyle mi olurmuş, gelinliği bile Havva Abla kendi parasıyla almış. Gülesim geliyor. Havva Abla da sanki... Neyse. İki katlı evim var dediği yıkıldı yıkılacak bir harabeymiş, ablası da bok varmış, rahatını bozup, kala kala buna mı kalmış.

Ablasının turşusunu kurmak istemiş belli. Kuramayınca da zavallı, kudurdu böyle. Zamanla alışır biliyorum ama işte, aynı evin içinde hiç konuşmadan yaşamak zoruma gitmeye başladı. Sanki benim kabahatim! Çok gülüyorum bu haline. Ama tabii içimden. Deli gibi seviyor ablasını. Sevsin de, bu kadarı, ne bileyim, tek başına kuruyup gitse miydi kadın? Sen burada karınla mutlu mutlu yaşarken, o Erzurum'da tek başına...

Çok âşığım Veli'ye, hangi ara böyle hissetmeye başladım? Bugün, bu saat diyemeyeceğim bir sonsuzlukta oldu olan. İlk yılların getirdiği o yabancılık hissi uçup gitti Bursa'ya döndüğümüzden beri. Gün içinde kim bilir kaç kez saate bakıyorum, ne zaman akşam olacak, ne zaman baş başa

kalacağım kocamla yeniden diye. Öğrenciler de çakıyorlar arada. Hocam diyorlar zile daha var. Öğretmenlik çok güzel meslek. Ona da alıştım sayılır. Süleyman Çelebi'ye çıktı tayinim. İlk yılım dolmak üzere neredeyse. Son sınıflarla aramda altı yaş var. Bazen beni ciddiye almıyorlar diye endişelenmiyor değilim. Öğretmen arkadaşlarla çabuk kaynaştım. Benim yaşımda iki hoca daha var. Onlarla konuşuyoruz arada nasıl otorite sağlayabiliriz sınıflarda diye. Zor geliyor fizik öğrencilere. Nasıl sevdireceğimi bir türlü kestiremiyorum ama bulacağım bir yol. Sıradan, can sıkıcı bir fizik öğretmeni olmak gibi bir niyetim yok. Hatırlıyorum da, ne sıkılırdım lisede sevmediğim ders olduğunda. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi o kırk beş dakika. Ama çok güzel meslek öğretmenlik. Hiç aklımda yokken, hayatım oluverdi. Azıcık da olsa para biriktirmeye bile başladım. Veli'den gizli. Sürpriz yapmak istiyorum zamanı gelince.

En çok gözlerini seviyorum. O güzelim kahverengi gözlerini. Kalın kaşlarının altında hep bana bakan. Öyle güzel bakıyor ki bazen, içim eriyor. O bana bakmayınca, o beni görmeyince yok gibi oluyorum. Hep baksın, hep görsün istiyorum. Evin içinde bir şeylerle uğraşırken, dalmışken, bir anda bir his, kafamı çeviriyorum, beni seyrediyor gülümseyerek. Hiçbir şey bana o anın yarattığı yaşıyorum hissini hissettirmedi daha önce.

Sofra hazır. Bakalım geçti mi siniri? Kapı. Yüzüne bakıyorum. Yorgun ama daha sakin gibi.

"Hoş geldin sevgilim. Nasılsın?"

"Hoş bulduk. Yorgunum biraz. Sen nasılsın?"

Öpüyor. İyiye işaret. İçeri geçiyoruz. O ellerini yıkarken ben salatayı getiriyorum masaya. En sevdiği yemeği yaptım. Karnıyarık, pilav. Havva Abla öğretti. Annem sağ olsun çok beceriklidir ama gençliğim yatılı okul, yurt köşelerinde geçince, yemektir, ev işidir öğretmek kısmet olmadı kadıncağıza.

54

Gözleri parlıyor karnıyarığı görünce. Bu da iyiye işaret. Rahatlamış belli.

"Ooo, ellerine sağlık. Hayırdır?"

"Çocuklar 19 Mayıs provası için stada gittiler. Ders erken bitti. Ben de garibi sevindireyim dedim." Şakaya vuruyorum. İyice rahatlasın, yine bana eskisi gibi baksın istiyorum.

"Ablamla konuştuk bugün. Yokmuş bir yaramazlık, adam iyi davranıyormuş, mülayim, sakin, namazında niyazında, evden işe, işten eve diyor. Öyle işte. Sana selamı var."

Bir oh çekiyorum içimden. Mutluluğumuz Havva Abla'nın mutluluğuna bağlıysa, aman mutlu olsun. Pilav da var diyorum, çiçekler açarak.

2018 Aralık

Uyandığımda yataktayım. Hiç sevmiyorum tekrarları. Başımda yine hiç tanımadığım genç bir adam. "Merhaba, iyi misiniz?"

"İyiyim sanırım. Siz kimsiniz?"

"Ha, çok pardon. Korkmayın ne olur."

Demek hâlâ ev içinde görünür olmaya devam ediyorum. İyi bari.

Korktuğum filan yok. Korkmalı mıyım? Duygularım yüzümde doğru ifadeleri bulamıyor demek henüz. Kendimi kolaçan ediyorum. Geceliğim nerede? Üstümde yeni aldığım gri tişört var. Evet. Korkmalıyım. Adam üstümü değiştirmiş. Tabii, elimde leğenle düşünce...

"Çok özür dilerim. Size de, yani onca pislik...

"Olur mu hiç öyle şey, insanlık hali."

Aman ben doktorum deme de, ne dersen de.

"Biz üst katta oturuyoruz. Alt katınızdakiler duymuş sesi... Malum, yabancılar. Korkmuşlar. Bize haber verdiler. Biz de yeni gelmiştik işten. Tek başına dediler, bir şey geldi başınıza diye endişelendik. Emlakçıdan aldık anahtarı. Adım Cihan. Arkadaşım size bir şeyler almak için şimdi çıktı. Eczaneye. Onun adı Baran."

"Ben de Feray. Yeni taşındım. Tanışmak kısmet olmamıştı."

"Hiç haberimiz olmadı taşındığınızdan. Tanışmış olduk." Elini uzatıyor. Sıkıyorum. Halbuki kaç kez karşılaştık

merdivenlerde. Ama işte en çok bir alışverişim olmayan erkek cinsine görünmezim.

İyi oldu. İlk önce memelerimle tanıştınız. Atletimi de çıkarmışlar. Rezilliğe bak. Anlamış gibi "Alt katınızdaki hanım temizledi sizi, o değiştirdi üstünüzü. Biz kaldırdık sadece."

İçim rahatlıyor biraz.

"Biz gazeteciyiz. Öyle komşularla tanışmaya zamanımız pek olmuyor."

Tatlı tatlı anlatıyor. İçim geçti geçecek. Bu sırada Baran geliyor, elleri kolları dolu. Baran esmer, uzun boylu. Hafif kambur duruyor. Cihan kumral, insana güven veren sakin bir yüzü var. Baran'ın bakışları sert. Bir bardak su ve bir ilaç uzatıyor.

"Bulantı içinmiş bu."

İçiyorum. Bulantım dinsin, bir iki yudum bir şeyler yersem belki biraz toparlarım kendimi. Bir haftadan beri ilk defa birileriyle bu kadar uzun konuştum. Gitmesinler istiyorum. Baran mutfağa geçiyor.

"Bir şeyler yiyebilecek gibi misiniz?" diye soruyor Cihan.

"Belki birazdan. İlaç iyi gelirse yerim. Çok açıkmışım."

Doğruluyorum yatakta. İçimde sutyen yok. Memelerim penye tişörtün içinde serbestçe dalgalanıyor. Görmezden geliyor. Yorganı çekiyorum hemen.

"Allah sizden razı olsun."

"Canım, ne yaptık ki, hepimiz insanız sonuçta. Alt katınızdaki hanım çocuklar evde yalnız deyip gitti. Belki akşama uğrar."

Tamam çocuk. Merak etme, tedirgin filan değilim. Utanıyorum. Ama sizden korkmamam gerektiğini bilecek kadar uzun yaşadım.

"Ben fizik öğretmeniyim. Eşimden yeni ayrıldım. Kızım gelecek yakında."

İnanmaz gözlerle bana bakıyor. Doğru söylüyorum. Üçte bir buçuğu doğru.

"Numaramızı verelim, bulunsun sizde." Ah canım. Yatağın yanında yerde duran telefonumu alıp uzatıyorum. "Şey, ben beceremiyorum, siz kaydeder misiniz?"

Kaydediyor, önce kendini, sonra Baran'ı. Rehberde tek bir isim var. Esma. Tuhaf bulduğuna eminim, renk vermiyor.

"Nasıl arayacağınızı göstereyim mi?"

"Yok, o kadarını becerebiliyorum" diyorum.

Baran elinde tabakla beliriveriyor yatağın başında.

"Peynirli sandviç yaptım. Bastırır."

1996

Bir yanda çıldırtıcı bir mutluluk, bir yanda deli gibi bir endişe. Ah endişe. Ne acayip bir duygusun sen. Ayrıkotu gibi türeyiverdin. Sorunsuz geçecek mi hamileliğim, sağlıklı mı doğacak, ne yemeliyim, ne yapmalıyım, nasıl uyumalı, nasıl uyanmalıyım, iyi bir anne olacak mıyım, ona iyi bakabilecek miyim, nasıl biri olacak, bizi sevecek mi? Sus diyorum o mızmız sese. Sürekli mutluluğumu boğup bas bas bağırıyor. Feray kızım sıçtın! Daha yeni başlamıştın öğretmenliğe. Tam da alıştım diyordun, ne olacak şimdi? Kaç yıl ara vereceksin? Bir üç beş? Yirmi dört yaşındasın, biraz bekleseydin, tadını çıkarsaydın evliliğinin. Ama yooo, bekleyemedin değil mi? Baş başa geçirdiğiniz o mutlu günlerin sonuna geldin. Bitti. Bundan böyle hayatım dediğin, bebek zırıltısı ve bok kokusu. Ve tabii ben en yakın dostun, hahahaha bendeniz endişe. Hani İspanya'ya gidecektiniz, o gidemediğiniz balayına? Nah gidersiniz. Ne biçim şişeceksin şimdi, haberin var mı? Ya doğumda bir aksilik çıkarsa? O zaman ne yapacaksın? Eeeeh! Sus be!

Veli benden de heyecanlı. Çalıştığı hastanede olacak doğum. İki ay sonra. Birikmişimiz de pek yoktu, biraz annemlerin, epeyce Havva Abla'nın katkısıyla bir ev aldık Altıparmak'ta. Caddenin hemen bir alt sokağında, iki oda bir salon, aydınlık bir ev. Üçüncü kat. Sokağa bakıyor. Bebeğin odası hazır. Ne telaş. Bir yandan dersler, bir yandan

taşınma derdi, bir yandan hamilelik. Çocukluğu sayma, on iki yaşından beri yatılı okul, sonra üniversite yurdu, ardından Ankara'da öğrenci evinden hallice daire, burada kirada geçen iki buçuk yıl derken, ilk defa kendimi bir yere ait hissediyorum. Bu eve, Veli'ye, karnımdaki bebeğe. Ne köksüzmüşüm meğer. Benim de bu dünyada bir yerim var sonunda.

Kız olursa Defne koyacağız adını, erkek olursa Bartu.

"Seni çok seviyorum ama kızımız olursa en çok hanginizi severim artık bilemiyorum" diye dalga geçiyor benimle.

"Kızımızı sev."

"Ne yani seni sevmeyeyim mi?"

"Sev tabii" diyorum. "Beni hep sev. Senin sevgin olmasa nasıl yaşarım? Ama kızımızı da çok sev."

Çok iyi bir baba olacağından eminim. Bu kadar mutlu olmayı hak edecek ne yaptım bilmiyorum.

Muayene bitiyor.

"Her şey yolunda" diyor o güzelim gülüşüyle. "Yumurtayı ihmal etmek yok ama."

Biliyor. İçim kalkıyor yumurta kokusuna. Ama bebeğimin hatırına, her sabah bir haşlanmış yumurtayı neredeyse bir nefeste yutuyorum. Kusmamak için zor tutuyorum kendimi.

"Yiyorum, merak etme. Ama ayaklarım çok şişti."

"Normal. Az kaldı. Daha da şişecek."

Beni bu halimle beğeniyor mu? En son üç ay önce seviştik. Bir zarar gelmez diyor ama ne bileyim, korkuyorum. Anlayışlı kocacığım benim.

"Doğumdan sonra çıkartırım ama acısını." Genç adam. Tabii isteyecek.

"Olur çıkar" diyorum. "Hele bir doğsun. Hele bir yüzünü göreyim, öpüp koklayayım. Çok merak ediyorum kime benziyor."

"Sana benzer inşallah" diyor.

"Ben güzel miyim?"

"Çok güzelsin. Dünyanın en güzel kadınısın. Hatta şu halinle eskisinden bile güzelsin."

"Koca göbeğimle, öyle mi?" Kendi göbeğine vuruyor. O da epey kilo aldı son birkaç ayda. Otuzunu geçti artık, bir kalınlık geldi, ben de onun bu halini daha çok beğeniyorum. Daha bir çekici oldu. Göbeği belki biraz. Aman takıldığım şeye bak.

"Bu akşam nöbetteyim" diyor.

"Aaa" diyorum. "Söylemedin."

"Söyledim ya."

İyice unutkan oldum. Söyledi belki. Hatırlamıyorum. Birkaç saat uyuyorum. Yapacak bir şey yok. Evi daha dün temizledim. Pırıl pırıl. Yemek de var. Biraz bir şeyler yiyorum. Kitap okuyamıyorum artık. Dikkatim hemen dağılıyor. Bebeğin odasına giriyorum. Sessizce oturuyorum. İki ay sonra burada olacak. Bu odada. Bu yatakta. Kokusunu duyacağım. İçim sevinç dolu. Odadan çıkıyorum. Bizim diyorum içimden, burası bizim küçük dünyamız işte. Bu salon, odalar, mutfak, banyo, sokağa açılan pencereler. Televizyonu açıyorum. Okan'ın programı başlamış. Yaşasın. Bir süre boş boş bakıyorum. Sonra bir sıkışma kalbimde. Öfke, kıskançlık, şaşkınlık. Nasıl da kendinden emin, bilmiş bilmiş anlatıp duruyor. Özden. Okan'a çıkmış. Albümünü tanıtıyor.

2018 Aralık

Sabah kurt gibi aç uyanınca anladım, iyileşmişim. Bakkaldan, aman bakkal demiyoruz sahi, süpermarketten kendime kahvaltılık bir şeyler söyledim. Kahvaltıdan sonra kahvemi yapıp sigaramı da yakınca, içime bir hafiflik doldu. Doğalgazcı gelecek bugün. Baran sıkıştırmış, kesin geleceklerini söylemişler. Yeni hayatımda, yıllardır alamadığım mesafeyi, birkaç günde katetmek, ne bileyim, gurur gibi yabancısı olduğum bir hisse kapılmama neden oldu. Yeniden bir şeyler hissedebilmekle baş etmek zor benim için. Şimdi bugün, bu şehirde, bu evde, ben dediğim bu kadın olarak, yeniden insana benzer bir şeyler yaşamanın şaşkınlığı içindeyim.

Bugün büyük gün. Akşam İstiklal'e çıkacağım. Kendime verdiğim tüm sözleri yerine getirmeliyim. Evin içinde geçirdiğim onca yıl kim bilir kaç kere hayalini kurdum, kim bilir kaç kere rüyalarımda gördüm. O ilk geldiğim gün, bin yıl önce, o zaman devasa bir gerçek gibiydi, ben bu caddeye, bu sokaklara, bu dünyaya aitim. Sonra bir anda kaybolup gitti hayat. Ne cadde kaldı ne hayal ne gençliğim. Kime kızmam gerektiğinden bile emin değilim şimdi. O, yavaş yavaş beni değiştirip kendine ait bir eşyaya çevirirken, onca zaman, onca yıl, ay ve gün ve saatin hiçbirinde, hiçbir anda, hiçbir şey yapmayan, olan bitene bir yabancı gibi dışarıdan bakıp, kendi hayatını koruyup kollayamayan ben değil miydim?

Akşamı zor ediyorum. Taşındığımdan beri sabahları arka sokaklarından geçip gittim. İstiklal Caddesi geceye ait. Yirmi milyon insan. Bir cesaret üstümü değiştiriyorum. Bir rock star olarak yürümeyi hayal ettiğim yolda, şimdi bir tarikat şeyhinin katil karısı olarak yürüyeceğim.

Sokak aralarından ilk önce meydana çıkıyorum. Ne söz vermiştim kendime, meydandan tünele kadar. Aman Allahım. Mahşer yeri gibi. Doğru, bugün cuma. Yıllardır tek başıma sokağa çıkmadım. Hele gece. En son lise sondaydım galiba. Sonrasında yanımda hep Veli oldu. Onunla son güzel anım bu caddede kaldı.

Meydana çıkar çıkmaz devasa bir karaltı yükseliyor sol yanımda. Bu ne? Cami inşaatı. Aman Allahım, ne büyük, ne yarım. Beyaz parlak ışıklar süzülüyor tahta iskelelerin arasından. Gözümü alıyor. Benden başka kimse dönüp bakmıyor. Epeydir burada olmalı. Hareketsiz vinçlerin gölgesi düşüyor üzerimize. Bir süre bakakalıyorum. Neye yoracağımı bilmeden, boş. İnşaatın önündeki çiçekçilere takılıyor sonra gözüm. Plastik çiçekler rengârenk. Uzun süre bakmayı içim kaldırmıyor. Meydandan caddeye yöneliyorum. İtişip kakışan gençler, köşedeki hamburgerciden yükselen sarımsak kokusu, satıcıların bağırışları, dilenciler, sokak müzisyenleri, halay çekenler. Caddenin sağından aşağıya doğru bir insan nehri akıyor, caddenin solundan bize doğru başka bir nehir. Sağa doğru meyledip karışıyorum kalabalığa. Konsolosluk binası sanırım, onun önünde anlamaya başlıyorum, bir gariplik var. Bu insanlar yabancı. Neredeyse herkes Arapça konuşuyor. Müzisyenler Arapça çalıp söylüyor. Kadınların çoğu çarşaflı. Adamların kel kafalarında, bir avuç saç, kanlı yaralar açarak yer değiştirmiş. Ağaçlar sökülmüş. Çöpler her yanda. Mısır koçanları, içi boş kumpir artıkları, yırtık poşetler. Veli'yle fizik öğretmeni Feray olarak geçtiğim bu caddeden geçmişe ait tüm izler silinmiş. Mazisini kaybetmiş bir hayalet gibi

yürüyorum caddede boydan boya. Korkunç bir yürek sıkıntısı. Gençlik hayalim İstiklal'e ne olmuş? Vitrinlerde burma kadayıflar. Tarihi hacı bilmem ne tatlıcısı yazıyor. Yalana bak. Alışveriş merkezleri her yanda. Herkesin elinde poşet. Tahta iskeleler, bitmemiş bir sürü inşaat. Üstüme üstüme geliyor kalabalık. Ne bir tiyatro afişi ne bir sinema ne bir kitapçı ne neşeleriyle neşelenebileceğim genç insanlar, hiçbiri kalmamış. Yüreğim dağlanıyor sıkıntıdan. Geçmişe ait tüm izler silinmiş. Başka bir evrende, bildiğim, sevdiğim hayalini aklıma kazıdığım caddenin zulme uğramış kötü bir kopyası burası. Galatasaray Lisesi'ne geldiğimde pes edip dalıveriyorum ara sokaklara. Ah antimadde! Ağlamamak için zor tutuyorum kendimi. Ben ne büyük bir salağım! Ne umuyordum ki! Ne bulacaktım? Gençliğimi mi? On sekiz yaşında kurduğum hayaller on sekiz yaşımda kaldı. Ben o hayallerden bir elektrik çarpmasıyla vazgeçmedim mi? Kırk altı yaşımda, yıllar öncesinin İstiklal'ine döneceğime dair bomboş bir inancı nasıl da büyütmüşüm içimde? Ben böyle değiştiysem, İstiklal neden tam da benim değiştiğim gibi değişmesin?

Eve dar atıyorum kendimi. Belki de Veli doğruyu söylüyordu, şekil değiştirecek her şey derken. Bağırmak, yıkmak, parçalamak istiyorum. Yapamam. Komşular şikâyet ederse polislere anlatabileceğim inandırıcı bir hikâyem yok. Ah Feray. Sadece kendi hayatını değil, bir şehri, bir ülkeyi de kaybettin sen.

1997

Kucağıma alır almaz kopmaz bir bağ kurulacak sanıyordum aramızda, kimselere anlatılamayacak kadar kuvvetli bir aşk doğacak, sonsuza kadar devam edecek o muhteşem bütünlük hali. Peki herkesin bire bin katarak kutsadığı annelik bana neden malum olmadı? Camdanmış gibi kırılgan. Tek hissettiğim korku.

Günler günler geçti, yok. Neredeyse bir ay. Emziriyor, altını temizliyor, uyutup, üstünü değiştiriyorum, yapıyorum bunları. Ama içimde en ufak bir kıpırtı yok. Birileri anlayacak diye ödüm kopuyor. Neyim ben? Kimim? Korkunç bir vicdan azabı. Annem ve Havva Abla evin içinde dört dönüyor. Yok biberonu kaynat, yok bezleri yıka, yok pencereleri biraz aç, sonra biraz kapa, aman üşütmesin, aman sütün geliyor mu, kakası da pek mi cıvık, delireceğim. Ondan başka kimsenin hiçbir şeye hakkı yok. Bu kadar küçücük bir şey nasıl bu kadar çok yer işgal eder?

Annem geliyor yanıma. "Yavrum neyin var senin?" diye soruyor endişeli.

"Bir şeyim yok anne, uykusuzum."

"Ee" diyor "öyle olacak, zamanla bak görürsün, nasıl da yoluna girecek her şey, ama bu kadar asma suratını, Havva Hanım da üstüne alınacak."

"Aman" diyorum "alınırsa alınsın. Bir aydır tepemde. Ne zaman gidecekmiş?"

"Sorulur mu öyle şey" diye azarlıyor annem. Bebeği veriyor kucağıma. Görev saatim gelmiş belli. Emziriyorum.

Havva Abla yeşil bir su getiriyor. Maydanoz suyuymuş, süt yaparmış. Annem kaş göz yapıyor. Midem kalkarak içiyorum. Ne de olsa iyi bir anne olarak bol bol süt üretmeliyim.

Veli kaçtı gitti. Sürekli bahanesi var, yok nöbet, yok iş uzadı, yok başhekim toplantı yapacak. Bitmiyor. Aramızda ne varsa sanki hiç olmadı, sanki hiç olmayacak bundan sonra.

"Anne" diyorum, "sen beni sevdin mi?"

"O nasıl soruymuş öyle, tabii ki seviyorum."

"Yok, onu demiyorum, doğar doğmaz, sevdin mi?"

Anlıyor. "Eh" diyor, "zamanla daha çok seviyor insan. O kadar çok emek harcıyorsun ki bir çocuk için, sevmemek imkânsız oluyor bir süre sonra."

"Yani aslında, kendi çaban yüzünden."

"Ufacık can be yavrum" diyor. "İnsan kıyamıyor. Sana muhtaç. Ne yapacaksın, kime bırakacaksın? İster istemez seviyorsun tabii. Doğa bizden akıllı. İçimize koyuveriyor o sevgiyi, sonra istersen sevme."

"Benim" diyorum, "içimde bir şey yok."

Ne diyeceğini bilemiyor. Boş bardağı alıp mutfağa gidiyor. Ben de mememi çekiyorum bebeğin ağzından. Ağlamaya başlıyor. Öylece bakıyorum yüzüne. Seni nasıl olacak da seveceğim?

Telefon çalıyor bu sırada. Belli belirsiz duyuyorum. Uykusuzluk yüzünden her şey bir uğultuya dönüştü. Karnım aç mı, en son ne zaman banyo yaptım, bir yerim ağrıyor mu, boşluk dışında bir his var mı içimde, cevapları bilmiyorum. Havva Abla geliyor yanıma. "Veli" diyor, "bu akşam hastanede kalacakmış. Nöbet koymuşlar."

Bir süre bir yanma hissi sadece boğazımda, neden sonra sesimi duyuyorum. Bitmeyen bir çığlık. Annem koşarak gelmiş mutfaktan, Havva Abla şaşkın. Bebek susmuş. Sadece

benim sesim. Veli artık beni sevmiyor. Ve çığlığım bile bastıramıyor beynimdeki sesi. Veli artık beni sevmiyor.

Pes ettiğim için değil —sonsuza kadar yankılansın istiyorum çığlığım— ama susuyorum, bir tokat suratımda. Havva Abla. Ben de aynı şiddetle itiveriyorum onu. Göt üstü yere oturuyor.

"Edepsiz" deyip içeri gidiyor. Garip bir rahatlık hissiyle Defne'yi kucağıma alıyorum. Annem "Bari sırıtma" deyince anlıyorum gülümsediğimi.

Sokak kapısının sesi duyuluyor, siktir olup gidiyor Havva.

2018 Aralık

Dün gecenin verdiği sersemlikle uyuşup kaldım. Uyanalı epey oldu. Öyle boş boş tavana bakmak iyi gelecekmiş gibi, kıpırdamadan yatmaya devam ediyorum. Kendimi bulduğum yer, bulmayı umduğum yer değil. Yine de hayattayım. O'nun olmadığı bu dünyada, kollarım, bacaklarım, sesim, aklım kendi kurallarına göre hareket edebiliyor ya buna razıyım. Ev soğuk. Doğalgazcılar dün gelmedi. Kalkıp bir şeyler yesem diye düşünüyorum. Aç değilim. Yine de bir tost fena olmaz.

Telefon çalıyor. Esma. Yüreğim hop ediyor.

Kızılca kıyamet kopmuş, haberim yokmuş. Havva zebanisi günlerdir kıymetli kardeşceğizine ulaşamayınca çok merak etmiş. Tabii tut tutabilirsen. Eteklerini toplaya toplaya gelmiş Bursa'ya. Kapı duvar. Polise gider mi hiç! Hemen Numan Efendi'ye haber salınmış.

"Eh" dedim, "arasın dursunlar."

"Gelip beni sıkıştırdılar hemen. Ama biliyorsun ben bir şey görmedim. Duymadım."

"Aman Esma gözünü seveyim dikkatli ol. Biliyorsun bunları. Bir şeyden şüphelenirlerse peşini bırakmazlar. Konuştuktan sonra hemen sil numarayı. İsmail ne diyor?"

"Ne diyecek? Hiçbir şeyden haberi yok. Belki Umre'ye gitmişlerdir ama öyle olsa Veli Hoca bana söylerdi mutlaka dedi." Salak diye geçiriyorum içimden. Esma'ya bir şey demiyorum.

68

"Bana çullanacak oldu, senin haberin var mı, gebertirim söyle diye, senin haberin olmayan şeyden benim nasıl haberim olacak diye savdım başımdan."

"İyi demişsin. Sen nasılsın? Çocuklar nasıl?"

"İyi ablacığım. Hepimiz iyiyiz. Seni çok özledim, o kadar."

"Ben de seni özledim. Çok yalnız kaldım buralarda." Hastalandığımı söyleyecektim vazgeçtim. Telaşlanmasın boşuna.

"Defne?"

"O gelmedi. Yalnız geldi Havva. Halası yetiştirmiş midir sizin kaybolduğunuzu, orasını bilmiyorum."

"Dur bakalım. Anlarız yakında. Hadi, çok uzatmayayım ben. Senin de işin gücün vardır."

"İş güç senden kıymetli mi ablacığım, sesini duydum, iyi geldi vallahi."

"Bana da, bana da."

Birkaç cümle sonra bitiyor sözler. Birbirimizi Allah'a emanet edip kapatıyoruz telefonları. Havva Bursa'da olduğuna göre, Defne evde tek başına.

1997

Defne sürekli ağlıyor. Altı aydır durmadan. Herkes defolup gitti. Odaya uğrayan yok. O doğduğundan beri bu odada kalıyorum. Veli'yle ayrı yatakta yatmayı umursamıyorum artık. Ama Defne sussa. Bir derdi var, ne bilmiyorum. Altını temizledim, emzirdim, uykusunu aldı. Yine de susmuyor. Soyup bakıyorum vücudunda bir acayiplik var mı diye. Her şey normal. "Neyin var be kızım? Neden ağlıyorsun? Ne olur sus." Cesaretimi toplayabilsem, muayene etmesini isteyeceğim Veli'den. Daha önce bir iki kere oldu böyle. Hiçbir şeyi yokmuş. Beni beceriksizlikle suçlamasından bıktım. Deliksiz bir uykuya öyle muhtacım ki! "Sus be kızım. Yalvarırım sus artık." Salonda. Gelip sormuyor neyi var diye. Umurunda mı? Pışpışlıyorum biraz. Meme vermeye çalışıyorum. Almıyor. Tok. Boğuversem. Ufacık canı var zaten. Aklımdan geçenden korkup yatağa fırlatır gibi bırakıyorum. Ağlaması şiddetleniyor. Ağlarsan ağla be! Bir tek sen mi varsın bu dünyada! Ben de insanım. İstediğin kadar ağla. Yırt kendini.

Yanına uzanıp ben de ağlamaya başlıyorum. Defne'nin bebek sesine karışıyor hıçkırıklarım.

Sustu mu? Uyumuş. Ağlamaktan yoruldu. Birkaç saat dinlenebilirim belki. Hemen uyanmaz umarım. Uyu kızım. Acı bana. Bari sen acı. Uyurken öyle güzel, öyle masum ki, az önce aklımdan geçenler yüzünden kendimi tokatlamak istiyorum. Çok perişanım. Kafam karmakarışık. Sevgi ne onu bile

bilmiyorum. Bir anne kızını nasıl olur da sevmez? Belki deliyim ben. Kapı açılıyor. Eşikte donuk gözlerle bana bakıyor. Beni eskisi gibi sevsin istiyorum. Bu dünyada sığınabileceğim tek şey onun sevgisi. Işığı açmadan yanıma oturuyor. Bir süre öylece yan yana nefes alıp veriyoruz. Konuşmasak hiç. Söyleyecek bir şeyim yok. Belli belirsiz gırtlağını temizliyor. "Bak, anlıyorum, yaşadıkların çok zor."

Sesinde bir kızgınlık, alaycılık yok. Yatağın üzerinde duran elimi tutuyor.

"Bir eş olarak değil, bir doktor olarak söylüyorum, bazı kadınlar anne olduklarında zorlanır, bebekle hemen bağ kuramazlar. Seni anlıyorum. Haksızlığa uğradığını düşünüyorsun. O yüzden öfkelisin. Bu normal. Ama bakmakla yükümlü olduğun bir kızın var. O yüzden bir an önce kendini toparla ve anne olmaya alışmaya bak. Yoksa hepimiz için çok zor olacak. Sana üç gün veriyorum. Anneni aradım. Yolda. Defne'ye biraz o bakacak. Yemeğini de burada ye. Düşün taşın. Ya benimle ve Defne'yle mutlu olmayı seçersin..."

Cümlesini tamamlamıyor. Ya da ne?

"O konuyu açmayacağım ama öfkene hâkim olmayı öğrenmek zorundasın Feraycığım. Hiç hoşlanmıyorum aşırılıklarından. Sen akıllı bir kızsın."

Ablasının intikamını alıyor.

Bulduğum makasla tüm giysilerimi kestim, saçlarımı, çarşafları, perdeleri. Parçalayabileceğim her şeyi parçaladım, yırtabileceğim her şeyi yırttım, kırabileceğim her şeyi kırdım. Uyudum uyandım, parçalara ayırdığım her eşyayı daha küçük parçalara ayırdım. Üç günde her parça üç kez ufaldı. Getirdiği yemekleri duvara fırlattım ilk gün. İkinci gün yedim, tabakları duvara fırlattım. Üçüncü gün yemek gelmedi. Çıkan her seste, ufalanan, dağılan, yırtılan her şeyde içimdeki şiddete hayran kalıyordum. Her parçayı ne kadar çok

kez yırtsam, kessem, un ufak etsem de yok olmuyordu. Ama bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı. Kimse onları yırtılmamış, kesilmemiş, un ufak edilmemiş gibi bir araya getiremezdi işte! Ben bir daha asla eskisi gibi olmayacaktım. Çünkü her şey dağılmaya, parçalara ayrılmaya, kırılmaya, eskimeye, çürümeye, bir daha asla olduğu gibi olamamaya mahkûmdu. Ah entropi! Kim bir araya getirebilirdi ki beni? Küfürler savurdum Veli'ye, anneme, babama. Çığlıklar attım, sustum, dinlendim, kalkıp yine bağırdım, yine parçaladım. Her şey özünü yitirmeliydi. Darmadağın olmalıydı. Her şey şimdi darmadağındı ve kimse artık onların eskiden ne olduklarını söyleyemezdi. Anlam kayboldu. Küçük anlamsız yığınlar oluştu odada. O yığınların ortasında oturdum ve uludum bir kurt gibi.

2018 Aralık

Açım. Alelacele bir tost yaparken, sigara yakıp kafamı toplamaya çalışıyorum. Gün bugündür. Kâğıt kalemi alıp oturuyorum masanın başına.

Sayın Bursa Emniyet Amiri,

Veli Kaplan ve Mehlika Kaplan'ın kayıp olduğunu bir aile dostumuz aracılığıyla öğrendim. Kaybolmadan hemen önce Veli Kaplan imam nikâhlı karısı Cennet Kaplan'ı camdan atmak suretiyle öldürmüştür. Aynı gece İsmail Ayvaz ile birlikte cesedi ortadan kaldırmıştır. Veli Kaplan karısı Mehlika Kaplan'ı da öldürmüş, bu cinayetler neticesinde yurtdışına kaçmış olabilir. Cennet Kaplan'ın geçmişini bilmiyor, ailesini tanımıyorum. Allah rızası için o zavallı kızcağızı bulun. İsmail Ayvaz size cesede ne yaptıklarını anlatır. Korkağın tekidir. Konuyla ilgili başka hiç kimsenin bir suçu ve bilgisi yoktur.

Bir vatandaş

Hiç yaşamamış gibi, hiç var olmamış gibi, öylece gelip geçti bu dünyadan Cennet.

Güzel miydi, nasıl gülerdi, nasıl iç çekerdi, gözlerini nasıl kaçırırdı utandığında? Tanısaydı beni, görseydi halimi, bakar bakmaz şıp diye anlar mıydı başına gelecekleri? O'nun karısı olmak kim bilir nasıl korkuttu kalbini ya da her şeye rağmen bir umudu büyütebildi mi içinde? Üstüne çıkmış kan

ter içinde, gözlerini mi kapadı yaşlı kocasının zevkten çarpılmış suratını görmemek için, yoksa bir cesaret gözlerini dikip baktı mı kaderine? Bir evin içine tıkılı kaldığını anladığında, O'nun kendini önce parçalara ayıracağını, ardından her parçasını yeniden ikiye böleceğini ve böylece sürüp giden bir yok olmaya doğru sürekli yırtılacağını ortadan, hissetti mi? Önceleri sevdi belki, benim de bir zamanlar sevdiğim gibi? Belki çaresizlikti onunki. Bir gün, önünde sonunda, eski bir yorgan gibi, bir sandığa tıkılacağını anladığı için, kaçmak istedi, kaçıp kurtulmak bu gizli cehennemden. Bilemiyorum Cennet, artık cevapları yok geç kalmış sorularımın. Yaşadın ve öldün. Hiçbir şey yapamadım senin için. Yapabilecekken yapamadım ya, yazıklar olsun bana. Senden bir farkım vardı oysa, ben "ben" denilen şey olmadığımı biliyordum, biliyordum ki, hem varım hem yokum, var kalmak başka bir şey çünkü, var olmak başka bir şey. Oysa sen benim için bir mucizesin şimdi. İnsan en çok kendinin körü oluyor. Bakıp bakıp görmüyor, yaşayıp gidiyor yaşadığı şeyi hayat sanarak. Bugün sana bakıp kendimi görüyorum. Sana bakıp dağılmış parçalarımı görüyorum. Kimi bir nota, kimi bir foton, kimi Defne, kimi mutluluk gibi bir duygu, hafif. Herkese yer var, herkese yer varken bu dünyada, sen mi fazla geldin? Bir Cennetlik yer yok muydu aramızda?

Kâğıdı alelacele zarfa yerleştiriyorum. Üstümü değiştiriyorum. Anahtar, cüzdan, telefon, mektup. Tostu bir peçeteye sarıyorum. Yolda yerim. Kapıyı kilitleyip üçer beşer iniyorum merdivenlerden. Yine bir tomar parayı sallıyorum deli gibi. "Önce Eminönü, ardından Çiçekçi'ye" diyorum sesimi kontrol edemeden. "Hayrola abla bu ne telaş" diye soruyor, "sabah sabah?" Sana ne be demek geliyor içimden, kolumdan tutup atmasın aşağı diye, "Hastamız var" diye geçiştiriyorum. Postanenin merdivenlerinden koşar adım çıkıyorum. Ardıma bakıyorum, hayret, bekliyor, basıp gitmemiş. Nefes nefese

biniyorum tekrar. "Abla başka postane mi yoktu, niye buraya geldik ki?", "Öyle gerekti" diyorum. Bir daha ağzını "Adres burası" demek için açıyor. İnerken mırıl mırıl bir şeyler söylüyor. Küfrettiğinden eminim, uğraşamayacağım, kalbim ağzımda iniyorum. İşte bu yeşil-bordo çirkin bina. Yıllardır burada yaşıyorsun demek. Neşe Apartmanı. Zilde adını arıyorum zebaninin. İşte. Havva Vahapbey. Basıyorum. Birkaç saniye içinde otomata basılıyor. Asansöre binip dördüncü kata çıkıyorum. Kapı aralık. İtip dalıyorum içeri. Geniş, aydınlık bir hol. Orta yaşlarda tanımadığım bir kadın içeriden ellerini kurulayarak geliyor. "Havva Abla'ya mı geldiniz?" diyerek önümü kesiyor.

"Hayır diyorum. Defne için geldim."

"Defne mi? Öyle biri yok burada" diyor tedirgin. "Sen yanlış yere geldin herhal."

"Yok" diyorum. "Doğru yere geldim. Meryem. Meryem burada yaşıyor. Biliyorum."

"Meryem mi? Haaa. Bacım Havva Hanım yok evde. O gelince gel, telefonu vardır. Ararsın, öyle gelirsin. Ne zaman döneceğini ben bilmem."

"Sen kimsin?" diye sormayı akıl ediyorum kafamı uzatmış oda kapılarını sayarken.

"Havva Hanım'ın yardımcısıyım. Kaç yıl oldu bu evde çalışıyorum, seni hiç görmedim. Kimlerdensin?"

Bir de sana hesap vereceğim. "Bana bak" diyorum, "Meryem nerede? İçerideyse çağır gelsin. Ben annesiyim."

"Annesi mi? Çık bacım evden, deli misin nesin, polisi ararım bak şimdi. Annesiymiş. Meryem'in annesi Havva Hanım. Meryem de yok zaten. Burada yaşamıyor artık."

Havva mı annesi? "Kızım nerede?" diyorum, bağırdığımın farkında.

"Anası olsan bilmez miydin, evlendi Meryem. Kaç yılı var. Hadi bas git, şimdi polis çağıracağım."

1997

"Bir kadın için en büyük erdem unutmaktır" diyor annem. "Unut. Rahat etmek istiyorsan unutacaksın." Çuvallara dolduruyoruz parçaları. Defne sakin. Günlerdir annem bakıyor ikimize. Evde yemek kokuları. Günde iki üç saat olan uykum artık altı yedi saati buluyor. Yüzüm gözüm düzeldi. Kafamın içindeki duman dağıldı biraz. Annem olmasa ne yapardım kim bilir! Unutmak mı?

"Sen unuttun da ne oldu, bak bu yaşında hâlâ onu öyle yap, bunu şöyle yap diye emirler yağdırıp duruyor, her gün yeniden mi unutuyorsun?"

"Öyle yapıyorum, öyle yapacaksın, gerekirse akşam yatarken aklında olanı, sabah kalkınca sileceksin gidecek. Başka türlü geçmez kızım bir ömür."

Oldu. İyi vallahi. Başka?

"Hem ne yapmış ki bu adam sana, kendin yırtındın evleneceğim diye, şimdi de böyle olmaz diyorsun. Öyle beğenmedin mi değiştirebileceğin bir şey mi koca dediğin?"

Nasıl anlatacağım bilmem ki derdimi? Ona kalsa aldatacak, dövecek, içecek, ancak o zaman kötü koca. Ama "Beni çocuk gibi cezalandırdı, üç gün boyunca bir odada, bir başıma" desem tıkacak lafı ağzıma. Fazla uzatmıyorum.

"Herkes gıpta ediyor sana. Doktor kocası var. Topaç gibi kızı var, yediği önünde, yemediği ardında diye."

Mutlu bir yuvanın tarifi bu annem için. Unutacakmışım. Neyi unutacağım?

"Aklın nerede senin, toparla artık kendini!"

"Of tamam anne. Tamam."

İşi gücü kendi varlığı. Aşkımdan ölüyordu güya. Eli ayağı titriyordu beni görünce. Ben de beni görüyor, beni anlıyor sanıyordum. Son çuvalı da kapının önüne koyuyoruz.

"Ne yaparsan kendine yaparsın, hem konu komşuya rezil olduğunla kalırsın böyle, hem de bak, yazık be kızım, güzelim çeyizini paramparça etmişsin. Ne istedin gözümün nurundan?"

"Ne bileyim be anne. Oluyormuş demek. Uykusuzluktan. Gelip de iki saat ben bakayım demiyor ki bebeğe. Hep hastanede. Gelince de hep yorgun. Defne de hiç susmadı. Sen üzülme. İyiyim şimdi. Defne de iyi."

"Bebek bu, ağlaya ağlaya büyüyecek. Ağlar. Sonra susar. Karnı tok, altı temizse yoktur bir sıkıntısı. Bebek. İşi ağlamak. Duyma sen."

Belki haklı annem. Ben abartıyorum. Defne büyüyünce öğretmenliğe dönerim. Hem biraz nefes alırım hem işe yararım yeniden.

"Babam nasıl?"

"İyi iyi. Özlemişiz evde bebek sesini. O da mutluydu Defne bizde kalıyor diye."

"Sormadı mı neden anası bakmıyor diye?"

"Hastalandı dedim. Bulaşmasın diye aldım dedim. Merak etme. Hiçbir şeyden haberi yok. Zaten hiçbir şey olduğu da yok. Sen büyütüyorsun. Bak uykunu alınca nasıl açıldı yüzün gözün. Benim güzel kızım."

Sarılıyorum anneme. Anne olmak böyle bir şey demek. Çocuğun kaç yaşına gelirse gelsin bir derdi olunca ilk sen koşuyorsun işte.

2018 Aralık

Tutamıyorum kendimi. "Beni ara." Esma'ya mesaj atıyorum. Telefonunu öyle ortalarda bırakmayacak kadar akıllıdır ama yine de büyük hata. İsmail görürse kemiklerini kırar kızın. İlla söyletir yerimi. Dört dönüyorum evin içinde. Gece hiç uyumadım. Demek evlendi Defne. Kiminle? Ne zaman?

O karının gırtlağını sıkıp da söyletmediğime bin pişmanım. Ben size yapacağımı biliyorum. Konuşacak, dertleşecek kimsem yok. Olsa da kime ne anlatabilirim? Telefon çalıyor. "Abla, iyi misin? Çocuklar yeni uyudu. İsmail de çıktı. Şimdi fırsat buldum. Kusura bakma."

"Hiç iyi değilim Esma. Defne evlenmiş."

Sessizliğinden anlıyorum. Biliyor.

"Biliyordun."

Yine uzun bir sessizlik.

"Ben de sonradan öğrendim."

"Allah belanı versin Esma." Tüm kalbimle diliyorum bunu.

"Diyemedim abla. Nasıl diyeyim? Küçücük kız. Gerçi ben de evlendiğimde on beş yaşındaydım ama, Meryem aman Defne..."

"On beş yaşında mı evlendi?" Yutkunmakta zorluk çekiyorum. Ben ne ahmak, ne aymaz, ne şuursuz bir zavallıyım.

"Kiminle?"

"Bilmiyorum" diyor sesi iyice içine kaçarak.

"Biliyorsun."

"Abla bak ne olur, kötü bir şey yapmayacağına söz ver."

"Söz möz veremem Esma. Söyle."

"Numan Hoca'yla..."

Elimde telefon, yatağın köşesine çöküyorum. Beynimde bir uğultu. Bir çıt sesi geliyor içimden. Çıt çıt çıt. Demek onun için söküp aldı kızı o yaz yanımdan. Altı yıldır bir şizofrene karılık yapıyor. Ah! Ulumak istiyorum. Benim, Esma'nın, Cennet'inki yetmedi, Defne'nin hayatını da aldı elinden. Hepimizi ezdin geçtin, sustuk, öz kızına nasıl yaptın bunu? Çok geç kaldım. Her şeye. O'nu yıllar önce, daha Edirne'den döndüğümüz gece öldürmeliydim. Kızımı alıp gitmeliydim. Sadece kendi hayatımı değil, Defne'ninkini de yakıp yıktım.

Olmadı. Olmak üzereyken olmadı. Ah umut! Olacağını sanmak iyi şeylerin. Sonra elinden çekip alınması öylece. Sen sanıyorsun ki manzaraya bakıyorsun, ne güzel, güneş batıyor, aşağıda uçsuz bucaksız deniz, önünde güzel günler, kayalıklara çarpa çarpa düşerken aklın başına geliyor, yine kandırdın kendini ve işte ölüyorsun en hak ettiğin şekilde.

İki gün yataktan çıkamadan, şimdiye kadar hiç olmadığım kadar çaresiz yattım öylece. Kıpırdamadan, nefes bile alamadan. Ölmek arzusuyla kendiliğinden. Sadece kendi hayatımın değil, hepimizin yasıyla kavrularak. Ne yaptın bize? Neden yaptın?

Ama işte insan garip bir varlık. Öleyim istiyor ölmüyor, yaşamak istiyor, yaşayamıyor. Onu orada öylece, hasta ruhlu bir sapıkla bir ömür tek başına mı bırakacağım?

Üstümü değiştiriyorum, saçımı tarayıp yüzümü yıkıyorum. Aynada göz göze geliyorum kendimle. Biri gitti ama öldürmem gereken çok insan var.

2000

Zaman. Çok hızlı, çok yavaş, çok boğucu, çok şaşırtıcı. Geçip giden bir şey mi gerçekten, yoksa biz mi geçiyoruz zamanın içinden? En sevdiği bebeği Melek, ben, o ve onun küçücük elleri, küçücük ağzı, küçücük pembe fincanlarda çay içiyoruz. Bir yandan anlatıp duruyor. Parkta karga gördü bugün.

"Karga sana ne dedi?" diyorum, gülüyor.

"Kargalar konuşmaz, gak derler."

Kargalar gak derler. Kediler miyav derler, köpekler havhav derler. Hiç susmuyor. Kelimelerle bir dünya kurmayı öğrendiğinden beri anlatıp duruyor. Hayretle bakıyorum açılıp kapanan o tatlı minik ağza. Nasıl oldu da böyle deli gibi seviyorum şimdi onu? Herkesten, her şeyden çok. Zamanla seversin demişti annem, zamanla demek. Sağ ol zaman. Minnettarım sana. Çoğu zaman hiç geçmeyecek gibiydin, sonra geçiverdin. Meme emmezken, emerken, ağlayarak uyandığında, ateşlendiğinde, kustuğunda yerinden oynamaz bir dağ gibi duruyordun karşımda. Sonra dağıldın, parçalandın, bir kütle olmaktan çıkıp yumuşak toprak oldun. Ben de bir andan diğerine önceleri öfkeyle, ardından merhamet ederek, sonra şaşırarak, bazen sabırla, bazen boğularak tekrar, ummadığım bir coşkuyla, doğanın verdiğiyle, kendiliğinden, geçerek, sevdim onu.

"Bu yıl da böyle olsun, önümüzdeki yıl başlarsın" diyor.

Oysa ne kadar da hazırlamıştım kendimi. Günlerdir rüyalarımda görüp duruyordum.

"Ama" diyorum. "Öyle konuşmuştuk. Dönecektim artık bu yıl?"

"Ama Feraycığım" diyor, "kime emanet edeceğiz Defne'yi? Yok ki kimsemiz."

Havva Abla diyemiyorum bile. Öyle içinden çıkılmaz bir konu haline döndü ki, ne yapsam olmuyor. Zaten aramız iyi bile olsa kadın kocasını bırakıp sekiz ay yeğen bakmaya gelecek değil ya! Evet kimsemiz yok gerçekten. Melek'e bir şeyler anlatıp duruyor salonun bir ucunda. Gözlerim doluyor ona bakarken. Küçücük daha. Kimselere bırakamam. Annem saldı gitti kendini. Gözü Defne'yi bile görmüyor depremden beri. Zaten Veli de istemez annemi evin içinde. Yine de öğretmenliğe döneceğim diye içim pır pır ediyordu. Israr etsem de bir işe yaramayacağını bildiğim halde "Ama çok bunaldım" diyorum. "Üç yaşını bitirecek neredeyse. Bana da iyi gelir. Müdürden rica ederim, ders saatlerini ayarlarız, iki güne toplarız belki?"

"İyi diyorsun, anlıyorum ama ne yapacağız Feray? Evde tek başına bırakacak değiliz ya bu yaşta. Önümüzdeki yıl anaokuluna başlayacak işte. Hadi tatlım, sık bir yıl daha dişini? Ha?"

Çıkıyor. Defne ve pembe fincanlarla baş başayım işte yeniden. Bir süre ne hissettiğimi bilmeden duruyorum öylece. Sonra sakince bakkalı arıyorum. Bir paket Camel diyorum. Şaşırıyor bakkal. "Hayrola abla? Misafirin mi var?"

"Hı" diyorum, "evet misafir için. Bir şişe de kola getir, ha, bir şişe de süt lütfen."

Pencereyi açıp güzelce tüttürüyorum sigaramı. Liseden beri içmemişim. Veli istemedi içmemi, öylece bırakıverdim. Ciğerlerim bayram ediyor.

"Anne" diyor "o ne?"

"Bu da benim oyuncağım" diyorum. Gülüyor.

"Dumanı var oyuncağının."

"Evet. Hadi Melek acıkmış, onu doyur sen."

Kendim için bir şeyler yapmazsam delirecekmişim gibi. Hızlıca yatak odasına gidiyorum. Alttaki çekmeceyi çekip yerinden çıkarıyorum. Orada duruyor. Herkesten, kendimden bile gizlediğim defterim. Çekmeceyi yerine takıp salona dönüyorum. Yine bir şeyler anlatıp duruyor Melek'e. Perdeler uçuşuyor. Kalem nerede? Hah, işte. Yarım saat durmadan yazıyorum. Üç sigaranın hakkını veriyorum.

"Defne diyorum, şarkı söyleyelim mi?"

"Sen söyle. Sen çok güzel söylüyorsun."

"Sen de" diyorum, "sen de çok güzel söylüyorsun."

"Hadi birlikte söyleyelim." Mandolini akort ediyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sesi kaçmış, onu düzeltiyorum" diyorum, gülüyor yine.

2018 Aralık

Bir karadeliğin uzağından geçerseniz belki rotanız ona doğru sapar ama içine düşmeyebilirsiniz. Ama ona çok yakınsanız sarmal bir rota izleyerek içine düşebilirsiniz. Böyle iki sonucu birbirinden ayıran kritik mesafe, olay ufkudur. Olay ufkunun içindeki her şey, ışık bile karadeliğe düşmeye mahkûmdur. Bize olan da bu. Hepimiz fizik kurallarına tabiyiz.

Sabah altı buçukta çıkıyorum evden. Uyku tutmadı. Daha fazla dayanamıyorum evde oturmaya. Elimde bavul. O'ndan kalanlardan kurtulmam gerek. Martılar ve kedilerle Karaköy'e kadar yürüyorum. Kadıköy'e giden ilk vapura biniyorum. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Vapurun kıçında kimseler yok. Korkunç bir soğuk. Hava gri, deniz gri. Bir süre köpüren denize bakıyorum. Sonra, her şeyi tek tek atıyorum. Bidonları, anahtarları, kimlikleri, ne varsa... Silahı.

İçim soğumuyor. Nefretle zehirlendin mi bir kere, hiçbir şey çare olmuyor. Bin kere dirilse, bin kere öldürürüm. Bin ömrü olsa, bininin de sonu elimden olsun isterim. Ben O'nu öldürür, sonra diriltir, sonra yine öldürürüm. Gücüm yettiği, ömrüm yettiği kadar, defalarca öldürürüm. Değil mi ki kıyamaz sandığım kızıma kıymış, ben O'nu her gün yeniden yeniden öldürürüm. Yine de içim soğumaz. Bu nefreti O öğretti bana.

Tutamıyorum kendimi, bağıra bağıra ağlıyorum. Kimse görmüyor, kimse duymuyor.

Aynı vapurla gerisingeri dönüyorum, takım elbiseli mutsuz insanlar kalabalığıyla birlikte. Cep telefonlarına gömülmüş, poğaçalarını kemiriyorlar. Birazdan camdan binalara doluşup gün boyu daha büyük bir ekranla dünyaya bağlanıp dünyadan kopacaklar. Hiçbir şeye katlanacak güçte değilim. Uyumak iyi gelebilirmiş gibi yorganın altına gömüyorum kendimi. Uyandığımda hava kararmış. Ortalık darmaduman. Eskiden olsa bir kova su, yarım şişe çamaşır suyuyla söndürürdüm içimdeki yangını. Oysa şimdideyim. Bu pisliği kezzap olsa temizleyemez. Dünyayı yıkmak istiyorum başlarına.

Sakin olmalıyım. Ama yerimde duramıyorum. Kafam allak bullak. Kendim dışında birine öyle muhtacım ki şimdi. Biter sanıyor insan, insanın insana muhtaçlığı geçer bir gün, uzun yıllar yalnız kaldığında, yeter sanıyor kendine ama işte, yetmiyor, bitmiyor. Bir çift bakan göz, bir nefes, bir teselli, bir anlama çabası. Cihanlara mı çıksam biraz? Ne diyeceğim? Ben biraz sizinle oturabilir miyim? Yok. Öyle olmaz. Ama içimde bir el boğazımı sıkıp duruyor. Düşün düşün. Ih. Ih. Hah! Ağrı kesici. Bu saatte acil bir durum. Başka bir şey istesem olmaz. En iyisi ağrı kesici. Başım çatlıyor gerçekten. Çantamda vardır belki. Kapılarını çalarken buluyorum kendimi. Aralanıyor kapı. Şaşkın gözlerle bakıyor. Gri eşofman altı, kapüşonlu lacivert bir üst. Neyse ki otomat tam zamanında söndü. Göremiyor göremeyecek olduğunu. Kapının eşiğinden kendimi bir adım içeri sokuyorum.

"Kusura bakmayın. Geç oldu. Rahatsız etmedim umarım."

"Yo yo. Gelin. İyi misiniz?"

"Girmeyeyim hiç." Sanki holde duran ben değilim. "Başım çok ağrıyor da. Acaba ağrı kesiciniz var mı?" Baran geliyor odadan.

"Benim yok. Sende var mı?" Cihan yok anlamında omuzlarını silkiyor. Baran banyoya gidiyor, elleri boş "Ecza dolabında

vardı sanki ama yokmuş" derken üzerine montunu geçiriyor hızlıca.

"Aaa durun, o kadar da önemli değil" demeye kalmadan cep telefonundan nöbetçi eczaneyi bulmuş, "Ben alıp geliyorum hemen" diye çıkıveriyor. Ne iyi çocuk. Cihan şaşkın. Bir anda toparlıyor kendini. "Burada ayakta beklemeyin" diye içeri buyur ediyor beni. İster istemez giriyorum. İki çift laf etmek iyi gelecek. Çıldıracağım. Derme çatma bir ev. Bir kanepe, iki masa. İkisinin üzerinde de bilgisayar. Kötü bir halı. Yemek tabakları sehpanın üzerinde. Sigara izmaritleri ve yemek artıkları birbirine karışmış.

"Alıştınız mı eve?"

"Alıştım sayılır. Ama bakalım. Kızım gelince, belki..." Gözlerim doluyor. Bitiremiyorum cümlemi. O da merak etmiyor zaten.

"Doğalgazı açtılar sonunda."

"A, iyi, sevindim."

"İşler nasıl?" Allahım soruya bak. Pö.

"İyi, zor ama iyi yani. Ben kültür sanattayım, benim işim daha kolay da, Baran muhabir. Onunki zor."

"Dünya çok garip bir yer oldu" diyorum. Onaylasın mı bilemeden bakıyor. Karşısındakini anlamaya gönlü olmayan iki insanın sessizliği kaplıyor ortalığı. Farkında bile olmadan cep telefonunu alıyor eline. Sözler bitmiş gibi. Saate bakıyor.

"Ben en iyisi kalkayım" diyerek hareketleniyorum.

"Baran gelince bana uğrayabilirse, ona da zahmet oldu." İtiraz etmeden kalkıyor benimle.

"Tamam söylerim. Bırakır size. Hemen yatmayacaksınız değil mi?"

"Yok yok. Beklerim" diyerek küskün açıyorum sokak kapısını. İnsan Baran gelene kadar iki dakika sabreder. Nerede Y kuşağında o nezaket!

2002

Defne az önce uyudu, ikimiz perişan, kanepede öylece televizyona bakıyoruz. Ülke krizden çıkmış, çok büyük hamleler yapılmış, her şey güllük gülistanlık. Öyle diyor spiker. Her nerede yaşıyor ve yaşatılıyorsak artık. Kapı çalıyor. Boş boş birbirimize bakıyoruz. Kim bu saatte? Zile bir kere daha basarlar da Defne uyanır diye "Kim o" demeden açıyorum kapıyı. Bir amca, yanında eli ayağı birbirine dolanmış, gözleri dünyaya bakmayan oğluyla girivériyor içeri.

"Hocayı görecektik kızım" diyor. Hoca? Yeniyetme doktor ne zaman hoca olduysa artık. Ayaklarını sürte sürte geliyor benimki. Bir çocuğa bir amcaya bakıyor. Çocuğu sakince odaya alıyor. Amca benimle kalıyor salonda. "Otur amca" diyorum. Oturuyor. İki elini birbirine sürtüyor durmadan. Kanal değiştiriyorum. Yine bir yarışma. Veli bir ara çıkıyor odadan, amca da ben de merakla bakıyoruz, banyodaki ecza dolabını karıştırıyor, odaya dönüyor. Bari bir çay yapayım diye mutfağa girdiğimde amca ve oğlunun ardından kapanan sokak kapısının sesini duyuyorum.

"Ne olmuş?"

"Ot çekmiş. Babası da sanıyor cin çarpmış. Yarına bir şeyi kalmaz."

Bu patırtı gürültüde uyandı mı diye merak ediyorum. Odasının kapısını hafifçe aralıyorum, uyumaya devam ediyor, sıkı sıkı sarılmış Melek'e, usulca kapatıyorum kapıyı. Televizyona geri dönüyoruz.

Sabah bir sepet portakal ve bir tomar parayla yatak odasının kapısında belirdiğinde Defne'yi giydirmeye çalışıyorum.

"Çok uykum var anne" diye mızmızlanıp duruyor.

"Ama" diyorum, "baban seni hastaneye götürecek bugün. Unuttun mu?"

"Onlar ne?" diye soruyorum Veli'ye.

"Bil bakalım ne?"

"Ne bileyim ben? Portakal ve para."

"Evet portakal ve para."

"Amca mı yoksa?"

"Amca verdi amca verdi de, doktor ücreti değil, nefesim çok kuvvetliymiş maşallah, onun için."

"Ay seni hoca mı?.." Cümlemi tamamlayamadan ikimizi de bir gülme krizi alıyor. Elimde Defne'nin külotlu çorabı, yatağa atıyorum kendimi, o da yanıma. Yarım saat sarsıla sarsıla gülüyoruz birlikte. En son evlenmeden önce Kültür Park'ta gittiğimiz Devekuşu Kabare'de bu kadar eğlenmiştik. Defne de ayakucumuzda uykuya dalıyor yeniden. Sarılıp öpüyor beni aylar sonra.

"Bundan sonra bana hoca efendi diyeceksin."

"Emrin başım üstüne hoca efendi, şu kuvvetli nefesinizle bir üfleseniz de Defne de artık mızmızlanmasa."

"O işlere bizim gücümüz yetmez" diyerek kalkıyor.

"Defne hazır mı?"

"Kahvaltı yapması lazım."

"Ama" diyor, "geç kaldım."

"Tamam o zaman, bir tost yapayım, hastanede yedirirsin."

Kulaklarında bir ağrı var, huysuzluğu bu yüzden, önemli bir şey değilmiş ama yine de kontrol altında tutulması gerekiyormuş. Tostu eline tutuşturuyorum alelacele, telaşla çıkıyorlar.

Amca aklıma geldikçe kıkırdayıp duruyorum. İlahi amca ya!

Defne okula başladı bu yıl. Ben başlayamadım. Anaokulundan erken çıkıyor, o döndüğünde evde birinin olması

gerek. O biri benim. "Biraz daha sık dişini" diyor Veli. "Hele bir ilkokula başlasın. O zaman sen de başlarsın yeniden. Hem çok şükür aç değiliz açıkta değiliz." Defne evde yokken ne yapacağımı bilemez oldum. Çok alışmışım evdeki varlığına. Onsuz bomboş ev. Neyse ki halılar, koltuklar, sürekli tozlanan mobilyalar, yerler var silinmesi gereken ve çamaşırlar var yıkanmayı bekleyen, sonra ütülenmeyi ve sonra yerleştirilmeyi, bulaşıklar var kirlenip kirlenip yıkanması gereken, iyi ki varlar. Ne kadar çok temizlik yaparsam o kadar kolay unutuyorum zamanı.

Anahtarla açıyor kapıyı, oysa hep zile basar, suratından düşen bin parça. Defne'ye bakıyorum. Bir tuhaflığı yok gibi.

"Ne oldu" diyorum, "Defne'ye bir şey mi oldu?" Kalbim yerinden oynuyor.

"Yok" diyor. "Defne iyi." Sımsıkı sarılıp öpüyorum kızımı. Aman iyi ol kızım. Sana bir şey olursa ben yaşayamam.

"Yaramazlık mı yaptı? Üzdün mü babayı sen kızım?"

"Yoo" diyor Defne ayakkabılarını çıkarırken. "Uslu kızım ki ben."

"Ne oldu Veli, bu ne surat?"

"İçeri geçeyim de anlatırım" diyor. O önde, ben arkada merak içinde, geçiyoruz salona.

"Enişte m" diyor, "hastaymış."

"Aaa geçmiş olsun. Nesi varmış ki?"

"Akciğerler bitmiş. Bana bir valiz hazırlasana, ben gideyim."

"Ben de geleyim."

"Yok" diyor. "Defne'yle zor olur şimdi. Sen kal. Sonra birlikte ziyarete gideriz gerekirse."

2018 Aralık

Gençlik insanın kendini teselli edememesiymiş, artık biliyorum. İçimde canavarlar uluyor, yine de sabırla bekliyorum. Dönecek Havva, önünde sonunda dönecek evine. Defne'yle aramda son engel de kalkacak onu geberttiğimde. Şimdi beklemeden ibaretim. Geçecek deyip duruyorum kendime. Geçecek. Başımı okşayan el, ruhumu sakinleştiren ses yine benim. Gençken yapamadığım şey, bu kendini teselli ediş, acıklı, yine de başka çarem yok.

Bir şeylerle oyalanmalıyım, bu bekleme hali beni öldürebilir.

Yabancısı olduğum, çığırından çıkmış dünyaya uyum sağlamayı öğrenmeliyim önce. Yoksa zehirli bir atık gibi sürekli kıyıya vurup duracağım. Onca yıl muhatap olmadan yaşadığım bu dünyaya bir ucundan tutunmak zorundayım. Kendimden çok Defne için. Hem ona kavuşmanın yollarını kısaltmak hem onun çağını anlayabilmek için.

Neye baktıklarını, bakıp ne gördüklerini, gördükleriyle ne yaptıklarını anlamak istiyorum. Artık herkes bu küçük soluk mavi ekranın ardında yaşıyor. Sokakta, vapurda, evde, her yerde, kimse diğerine bakmıyor, kimse diğerini görmüyor, dış dünyada debelenip dış dünyayı umursamıyor kimse. Dışarısı korkunç kaosuna rağmen hâlâ baştan çıkarıcı oysa. Herkes vazgeçmiş gibi birbirinden. Acayip bir şeyler dönüyor ve ben bunu anlamadığım sürece yabancısı olacağım yeryüzünün. Cihan gıcığından yardım istemek ağrıma gidiyor.

Baran da görünmüyor günlerdir ortalıkta. Kendi kendime çözmem gereken bir muammaya dönüşüyor cep telefonu. Yapabilirim. Herkesin becerdiğini ben neden beceremeyeyim? Bu telefonu Esma satın aldı benim için. Sadece üç numara ve bir mesaj kutusuyla idare ediyorum. Günler geceler akıp gidiyor. Başka bir yaşamda bilim insanıydım ben, bir fizikçi. Evren nedir, zaman ne, mikro dünya, dalgalar, parçacıklar, bunları anlamaya çabalıyordum. Şimdi orta yaşlı, kafası bulanık bir eski dünyalı olarak pes etmeyeceğim. Alacağım var bu hayattan. On dört yıl boyunca bir televizyon ekranına baktım. O dizilerle, yarışma programlarıyla en hassas duygularımızı avuçlarında tuttuklarını bile bile. Bizi kendi hayatlarımıza razı etme çabalarına gözlerimizi bir saniye bile ayırmadan bakarak. Ne diyorlarsa kanarak. Dünyayı bize tam da istedikleri gibi olalım diye tersyüz edip sunmalarına rıza göstererek. Ama şimdi elimde tuttuğum bu küçücük icat, beni bir yandan kendine köle ederken, bir yandan sonsuz bilginin kapılarını aralıyor. Vaadi bu. Yeterince derine inebilirsem, gerçeğe ulaşabilirim. Önce ne yapacağımı nasıl yapacağımı bilemiyorum ama çabuk öğreniyor insan. Teknoloji galiba böyle bir şey. Tüketicide zekâ aramıyor pek. Bir tutulmuş boyun, bir çift kan çanağı göz, biraz merak, bolca kafa dağınıklığı, sonunda çözüyorum işin sırrını. Binbir tuzağı aşarak.

"Numan Mehdi Kara" yazıyorum uzun kutuya. Sabaha kadar dişe dokunur hiçbir gerçek bilgiye ulaşamadan, öylece dolanıp duruyorum haberden habere. "Meryem Kara" yazıyorum, hiçbir bilgi, fotoğraf yok. Demek diyorum, gizlenmek istenen burada da gizleniyor herkesten. Hava aydınlandığında ünlü işadamı Numan Mehdi Kara başlıklı uyduruk haberlere doymuş, pes ediyorum.

Birkaç saat uyuyup uyanıyorum. Yapacak çok işim var. Gerçeği sunmuyorsa da sonsuz ürünü hiç çekinmeden sunuyor bu cep telefonu denen şeytan icadı.

90

Evde eksik gedik ne varsa, günlerdir girip çıktığım dükkânlarda beni görmeyen tüm tezgâhtarlara —aman öf— satış görevlilerine inat, perdeden halıya, mobilyadan tencere tavaya bir güzel sipariş veriyorum, kendi paramı harcamıyormuşum gibi. Defne'nin hoşuna gideceğini düşündüğüm şeyleri seçiyorum. Birkaç güne kadar getireceklerini garanti ediyorlar. Hadi bakalım, göreceğiz. Defne güzel bir eve gelsin istiyorum, gerçek bir yuva olsun onun için burası. Gençliğinin tadını çıkarsın doya doya bu evde. İstediği ne varsa özgürce yaşasın. Birlikte yaşayalım, gülüp eğlenelim, yiyip içelim, gezelim, alışverişe gidelim, kitapçılara, hatta konsere gidelim birlikte. Anne kız dans edelim. Onca yılın acısını çıkaralım.

2003

Defne'ye masal okuyorum. Seccadesini topluyor bize bakarak. "Hadi diyor. Defne'yi yatır." Bir şeyler var, şıp diye anlıyorum.

"Defneciğim, duydun babanı."

"Ama" diye itiraz ediyor. "Daha masal bitmedi ki."

"Devamı yarın okuldan dönünce." Dudağını sarkıtarak kalkıyor kanepeden. Ben söylesem hayatta yapmaz. Ama Veli'den korkuyor.

"Hayırlı geceler yok mu?" diye soruyor Veli. "Hayırlı geceler" diyor isteksizce. Yatağına yatırıyorum. Işığı kapatacakken "Anne biraz kal n'olur" diyor. Saçlarını okşamamı istiyor. Yeni âdet çıkardı. Çok hoşuna gidiyormuş. "Tamam." Kıyamam. Biraz okşuyorum. Nefesi sakinleşince sessizce çıkıyorum odadan.

"Sen hiç niyetlenmiyor musun namaza?" Ne bileyim. Konu bu mu şimdi?

"Bilmem."

Bir şey demiyor. Ama diyecek. "Bir çay yapsan da içsek."

Alıştım böyle anlamsız gerginliklere. Bizim ilişkimiz hiçbir zaman heyecanını yitirmez sanıyordum gençken. Ama kimse muaf olamıyor zamanın zulmünden. Biz de aldık payımızı. Biraz oyalanıyorum mutfakta. Gide gele helak oldu İstanbul'a, enişte nin hastalığında. Havva Abla dul kalınca

iyice tuhaflaştı. Sanki aşkından ölüyordu kadın. Hiç evlenmemiş olmamak için yapılan formalite bir evlilikti nihayetinde. Adamdan sanki bir hayır gördü de, ölünce âciz kaldı. Çay demleniyor. Tepsiyle dönüyorum yanına. Surata bak. Gören de aman neyse be üf!

"Evi sattım" diyor çayı alırken. Donup kalıyorum. Bana sormadan evimizi satmış.

"Neden? Nerede oturacağız şimdi?"

"Çarşamba'ya taşınıyoruz. Yeni bir ev aldım. Bundan daha büyük. Aydınlık, sessiz sakin bir sokak. İki hafta içinde taşınmamız lazım."

Ne diyorsun sen be? Şaşkın bakıyorum yüzüne.

"Bakma öyle, ne bakıyorsun? İyice bozuldu buralar. Görmüyor musun? Sabahlara kadar içip sıçıyor millet. Dönme dolu ortalık. Kız çocuğu yetiştiriyoruz burada." Belki de haklı diye düşünüyorum. Bozulmaya başladı buraları.

"Hem hastalar da yadırgıyor gelip giderken." Nasıl da safım. İşte gerçek niyeti. Hasta dediği, delireceğim.

"Veli sen ne diyorsun? Senin hasta dediğin muayeneye gelmiyor ki, üfürtmeye geliyor. Hepsi meczup. Onlar için mi taşınacağız durduk yerde?"

"Meczup mu? Çaresizlik ne haberin yok tabii senin. Tıbbın yapamadığını Allah yapıyor onlar için. Ne var bunda?"

"Allah mı? Sen üfürüyorsun, sen içiriyorsun okunmuş su diye ilaçları, sen inandırıyorsun onları iyi olacaklarına, Allah'ın bu işle ne alakası var?"

"Toparlanmaya başla."

Öfkeyle çarpıyorum kapıyı. Bu ne be? Bana sormadan etmeden. Peşimden gelmiyor neyse ki. Defne'nin ağlama sesi yükseliyor yan odadan. Yanına gidiyorum tekrar. Sakinleşene kadar saçlarını okşuyorum. Onun ağlaması kesilirken, ben başlıyorum ağlamaya. Hıçkırıklarımı tutarak. Kimse benim saçlarımı okşamıyor.

O amcaya keşke hiç açmasaydım kapıyı. Keş veledini de alıp bir hastaneye gitseydi ama yoo bizim başımızı yakmaya gelmiş meğer. Tıbbın yapamadığını yapıyormuş. Delireceğim. Üç beş meczuba, hadi tamam çaresiz insana, okunmuş su niyetine ilaç kakalayınca, kendini Allah'ın elçisi sanacak kadar kafayı ne ara üşüttü bu adam? Ama biliyorum. Hep o eniştenin yüzünden. Bunlarda zaten aileden vardı mutaassıplık. Hafızmış babası, hafız bakkal diye bilirlermiş hep, annesi de dini bütün, namazında niyazında bir kadıncağız. Erkenden ölmüş gariplerim. Hadi Havva Abla'yı anlarım, genç kızlığı babasının baskısıyla geçmiş, sonra buna analık yapmak zorunda kalmış. Ama sen? Tıp okumuş adamsın. Bu enişte girince hayatımıza iyice zıvanadan çıktılar abla kardeş. Kendi kendilerine yaptıkları ibadet yetmez oldu, cümle cihan da onlar gibi olsun istiyorlar. Götlerini de kaptırdılar bir soytarıya, eniştenin şeyhi miymiş ne boksa işte, gide gele, el etek öpmeyi öğrendiler önce, sonra da emrivaki yapmayı. Allah hepinizin bin türlü belasını versin. Taşınmıyorum ben hiçbir yere.

2018 Aralık

Eve tıkılıp kaldım. Günler geçmek bilmiyor. Yapacak bir şey, konuşacak kimsem yok. Yıllarca böyle yaşadım ama şimdi yer yerinden oynamışken, çok zor geliyor oturup beklemek. Bir insan sesine muhtacım. Kendi kendimle konuşmaktan bıktım. Sürekli geçmişi döndürüp duruyorum kafamda. Annemi babamı düşünüyorum. Birilerinin çocuğu olmamak çok acıklı. İnsan kaç yaşında olursa olsun anne babasının şefkatine sığınmayı düşlüyor umutsuzca. Yoklukları içimde kapkara bir boşluk. Babam yaşasa, beni alıp karşısına uzun uzun anlatsa nasıl baş edilir hayatla. Sonra da herkesi, beni üzen, yaralayan herkesi, önümdeki tüm tehlikeleri yıksa, yok etse...

En çok onu özlüyorum. Duygular insana neler yapmaz. Babam her aklıma geldiğinde özlemek bir el olup sıkıyor kalbimi. Her insan bir duygu olsa, babam özlemek olurdu. Sarıldığımda içime çektiğim sigara kokusu olurdu babam. Her şeyi bilen olurdu. Sevdiğim tek erkek olurdu. Zamanla alışırsın demişlerdi, gençtim, küfür gibiydi cümle. Zamanla alışırsın. Nasıl alışırdım babamın ölümüne? Bir ölüme nasıl alışılır? Yer yerinden oynamıştı. Babamı iki gün sonra çıkarabildik. Öldüğünü biliyordum da, yine de bir yanımla inanmak istiyordum sağ çıkacağına yedi katlı binanın enkazından. Ölümlerin en kötüsü sanırım topluca ölmek. Hep beraber. Binlerce kişi aynı anda. Yalova'da olan buydu. Bütün

bir ilçe öldü o gece. Bütün bir ilçe betonların altında kaldı. Yer yarıldı, içine girdi binlerce insan. Topluca gömüldüler, topluca anıldılar. Oysa her biri bir başkasının canı, kanı, en yakını, en sevdiği, en kıymetlisiydi. Hayatta kalan binlercesi de hayatta kalmış olmanın suçluluğunu yaşadı yıllarca. Zamanla alışırsın dediler cenazede, zamanla alışırsın dediler mevlitte, zamanla alışırsın dediler tavuklu pilavlarının son yudumunda, ben hiç nasıl alışacağımı anlamadım, nasıl alışılırdı ki onun yokluğuna? Ne yapacaktım? Alışmak ne demekti? Ne diyecektim kendi kendime, bir babam vardı, öldü, n'apalım, yaşamaya kaldığım yerden devam edeyim mi diyecektim? O hiç yokmuş gibi gülecek, yemek yiyecek, hatta sevişecek miydim yani? Alışmak böyle bir şey miydi? İnsan nasıl unutur babasını? Nasıl vazgeçer onu sevmekten? Yokluğunda nasıl nefes alıp verir ve nasıl akıp gider hayat, umursamadan? Defne'yi sevmek bile haksızlık gibi geliyordu o sırada. Ama işte gençtim, bilmiyordum henüz. Henüz dünyadan haberim yoktu. Alışmak değildi anlamam gereken. Zamandı. Zamanla alışırsın dendiğinde kimse alışırsın demiyordu aslında, zaman diyordu herkes, zaman. Sevdiklerimizle aramızda yüz yıllık ayrılıklar, bin yıllık mesafeler yaratan zaman. Zaman bütün ölçü birimleriydi. Her şeyi ölçen biçen, parçalara ayıran, uzunluğu, eni, derinliği, hacmi, her ne varsa ölçülebilir, çok uzağa fırlatan, unutan, eskiten, bölen, mesafeler koyan, her şeydi zaman.

O kadar çok şey olacaktı ki zamanla ve evet herkes gibi haberim yoktu gelecekten, gençtim, Defne vardı, Veli aklını kaçırmamıştı henüz, kızımı seviyor, kocamla bir denge tutturmuş, gelecekle ilgili umutlu hayaller kurabiliyordum. Duygularım vardı herkes gibi, babasını seven her kız çocuğu gibi yıkılsam bile, işte yine de nefes alıp veriyor, yemek yiyor, uyuyup uyanıyordum. Sonra küçük sevinçlere teslim oldum, kızımı sevmeye yeniden, Veli'yle seviştim bir gece, aylar

sonra. Alıştım galiba dedim. Alışmak böyle bir şeymiş. İçimdeki acılık tam anlamıyla kaybolmasa da kavurmuyordu kalbimi. Ah ama alışmak değildi bu, gündü, aydı, yıldı. Hayatın ağır basmasıydı. Uzağa düşmekti onun sesinden, kokusundan, varlığının verdiği güven duygusundan. Sonra çok sonra anladım, zamandı bu. Bugün burada, babamdan geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı. Bir hayat girdi araya. Babam sönmüş bir yıldız gibi kayboldu uzay boşluğunda. Neredeyse otuz yıl girdi aramıza. Otuz yılda ne ben onun öldüğü günkü Feray'ım, ne hayat bana onu tatlı tatlı anacak, özleyecek güzellikler verdi. Her acı, her çaresizlik, her çırpınış, her dibe batış, aramızda anlardan oluşan bir sonsuzluk yarattı. Alışmak uyduruk bir kelimeydi, zamandı işin özü.

2004

"Anne" diyorum, "sakın merak etme. Biz iyiyiz. Halam da iyi."

Hüngür hüngür ağlıyor annem telefonun diğer ucunda. Sakinleştirecek söz bulamıyorum.

"Ne yapalım, oldu bir kere."

"Ah baban bizi ne kadar uyardı, dinlemedik rahmetliyi, mezarında ters dönüyordur şimdi."

"İyiyiz ama biz. Yapma böyle."

"Kızım ne yapacaksın?"

"Ortalık biraz sakinleşsin, konuşacağım avukatla. Bu tip durumlarda kolay boşarlar. Yapmadığı rezillik kalmadı."

"Ya gelip bulursa sizi orada?"

"Nereden bulacak anne? Ne dedi sana?"

"Yılanın deliğine de girseniz bulacakmış."

"Bak doğru söyle kötü bir şey yapmadı, söylemedi değil mi sana?"

"Yook. Sana saygım sonsuz anne, ama kızın çok asilik ediyor. Bu böyle olmaz. Yaptığı çocuk kaçırmaya girer deyip gitti. Tabii kendi yediği halltları söylemiyor."

Söyler mi hiç? Halamlarda Edirne'deyiz. Eniştem öldüğünden beri yalnız yaşıyor halam. Çocukları Kanada'da. Bizi görünce çok sevindi. Yıllardır gelmemiştim ziyarete. Zorda kalırsam Üsküp'te babamın kuzenleri var. Onlara gideceğim. Pasaportları aldım yanıma. Şimdilik annem sakin olsun yeter.

"Lamı cimi yok, tek celsede boşarlar. Sen merak etme anneciğim. Ne olur. Defne de çok iyi. Halam börek yaptı. Onu yiyor."

Halam alıyor telefonu. Tatlı tatlı anlatıyor bir şeyler. Beynim uğulduyor. Bir an önce Üsküp'e gitmeliyiz. Bulur. Annem telaşlanmakta haklı. Üstelik dediği doğru, Defne onun da çocuğu. Çocuğunu kaçırdım. Ne yapacaktım? Zıvanadan çıktı manyak.

"Allah ıslah etsin" diyor halam. Telefonu kapamış. Bana söylüyor.

"Öyle" diyorum. "Ah halacım nasıl bu hale geldik anlamadım. Bildiğin üfürükçü oldu adam. Kolundan tutup hastaneye götürsem deli raporu verirler. Öyle değişti."

Bütün hikâyeyi anlatıyorum halama. Benden habersiz evi satıp Çarşamba'ya taşınmamızı, öğretmenlik yapmamı yasaklamasını, eve kilitlemesini... "Eh be kızçem diyor, baban demiş ama. Düğünde benim de gözüm tutmadıydı ya, ses etmek bana düşmez diye bir şey demedim. Yazık oldu."

Bir dilim börek kesip uzatıyor. Nefis olur halamın Boşnak böreği. En son ne zaman bir şeyler yedim hatırlamıyorum.

"N'apalım, boşanırsın olur biter. Yeni bir hayat kurarsın kendine. Mesleğin kolunda altın bilezik. Hem Defne için de en iyisi böyle."

Doğru söylüyor. Boşanırım. Yeni bir ev tutarım Altıparmak'ta. Annem depremden beri yalnız Yalova'da. Onu da yanımıza alırız. Annem, ben, Defne sakin bir hayat kurarız kendimize. Veli de artık hoca mı olur, şeyh mi olur, ne istiyorsa onu olur, bizden uzak Allah'a yakın.

2018 Aralık

Yıllar var içki içmedim. Bok gibi bir şey. Kafamı toplayamıyorum bir türlü. Dağılsın diye içtim gerçi ama darmadağın oldu. Kafam darmadağın. Veli'nin kafası da darmadağın. Başka biçimde. Darmadağın. Ne acayip bir kelime.

Senin de Allah belanı versin İstiklal Caddesi.

Yanılmış olmayı umuyordum. O gece kendine has bir durum yüzünden öyle olmalıydı. Ne bileyim, bilmediğim bir dini tatile denk gelmiş olabilirdim mesela. Ama geçen geceden hiçbir farkı yok. Sadece henüz genç erkekler yeterince taşkın değil. Bir Ortadoğu cehennemi burası. Binbir milletten binbir Ortadoğulu. Benim de onlardan bir farkım yok artık. Yıllar önce de birbirimize benziyorduk. Ama ne o insanlar buradalar ne ben o Feray'ım. Onlar değişti, ben değiştim. Kimseyle göz göze gelmeden yürüyorum. Binlerce çift göz beni görmeden geçip gidiyor yanımdan. Bakmazsanız bakmayın. Çok da umurumda. Nevizade'de sidik kokulu bir barda art arda üç bira yuvarladım. Bu ara sokaktan geçiliyor muydu? Hah, evet. İşte karşımda. Taa taa ananı. Bu ne be? Ne olmuş Kemancı'ya? Kapıda Al Shakq İstanbul ve Riddim Club yazıyor. Biranın verdiği cesaretle dalıyorum içeri. Cehennem ateşi gibi bir kırmızı karşılıyor beni. Kırmızı koridorda ilerliyorum. Uzay boşluğundaymışım gibi uzadıkça uzuyor kırmızı koridor. Alçıpan sütunlar iki yanımda. Kaptan Spock nerede? Hah. Şuradaymış. Yok bu Kaptan Spock değil, tipsiz bir

oğlan. Sorsam. Kardeş burası Kemancı'ydı? Ne ara siktiniz attınız siz burayı? Ha. Görmüyor beni. Dalıyorum içeri. Yavşak bir müzik. Ne yaptınız lan gençliğime, piç kuruları! Bu kırmızı koltuklar, yanıp sönen, dönüp duran ışıklar, bu şemsiyeli yeşil kokteyller, dombili kız çocukları, bu yapışık saçlı gömleklerinin kollarını sıvamış oğlanlar.

Buraya ben ne uzun uzun yollardan geldim biliyor musunuz? Buraya ben bir ömrü heba edip geldim, buraya öldüm de geldim, öldürdüm de geldim. Parayı uzatınca kafasını kaldırıp bakıyor. Parayatapangiller. "Bir bira" diyorum. Bir sürü saçma sapan bira ismi sayıyor. "Ver işte bir tane." En pahalısını ver piç kurusu. Al bu da bahşişin. Haydi eller havaya. Siz bilmezsiniz, nereden bileceksiniz, Özden diye bir ablanız vardı, dünya çapında rock stardı, ne kendi bildi kıymetini, ne bu ülke. Onunla biz dünyayı sarsacaktık, sarsamadık. Sarsılan kendi hayatlarımız oldu. Öyle böyle değil, sekiz nokta dört şiddetinde. Beni geç de, o burada konserler verdi zamanında. Yıktı attı ortalığı. Kapıları kırdı millet onu dinleyebilmek için. Sonra işte, sonrası haydi hep beraber, bir ki üç. Sahneye atıyorum kendimi. Kimse dönüp bakmıyor. Sallanıp duruyorlar kendi ritimlerinde. Lan duymuyor musunuz? Doğru, duymuyorlar. Görünmediğim gibi duyulmuyorum da. Rezil bile olamıyorum böylece. Sizde beni görecek göz, duyacak kulak yok. Yoksa ben, ooo, ne ooo Feray Hanım, ne ooo, kim takar seni bu saatten sonra? Unutmaaaak... Çılgın gibi bir alkış kopuyor içimde. Yüzlerce siyahlı, dövmeli genç, ellerinde biralar, ıslıklar, ışıl ışıl parlayan gözlerle, arkamda muhteşem orkestram Özden, Ebru, Gül. Hayaller hayaller.

Paralel evreninizde size mutluluklar. Benden bu kadar. Geberiyorum. Midem bulanıyor. Sokağa dar atıyorum kendimi. Her şey değişmiş, çöp konteynerleri aynı yerde. Yolun karşısına geçiyorum. Gidip sarılacağım onlara. Aynı

kaldıkları için teşekkür edeceğim. Diyeceğim ki, sizinle çok uzun bir mesaimiz olabilirdi, olmadı. Ama yine de sevdim sizi gizlice. Bir anda yığılıp kalıyorum büyük konteynerin dibine. Kabileler geçiyor yanımdan, ellerinde poşetler. Eskiden elde kılıç savaşılırdı bir ülkeyi fethetmek için, şimdi alışveriş yapmak yetiyor. Kalkmaya çalışıyorum. Kalkamayacağımı anlayınca çabalamadan oturuyorum oturduğum yerde. Otur oturduğun yerde diyor çünkü içimdeki küçük sarhoş. Eve nasıl gideceğim? Sabaha kadar burada oturacak halim yok. İnsanların umurunda değilim ama köpekler mesela, umursuyorlar beni. Götümü ısırmalara doymaz bunlar şimdi. Cep telefonunu çıkarıyorum. İzmirliden çok Ağrılıya güveniyorum. Çalıyor. Çalıyor. Aradığınız kişiye. Aradığım kişi. Aradığım kişi Baran değil sayın gıcık ses, aradığım kişi Feray. Ama koydunsa bul. Mecburen İzmirliyi arayacağım. "Alo? Cihan merhaba. Saat kaç? O kadar oldu mu? Affedersin rahatsız ettim. Ettim mi? Rahatsız? Biraz. Evet. Biraz. İçtim. Evde misin? Ben yürüyemeyeceğim. Tamam. Taksiye de binemeyeceğim. Ayağa kalkamadığım için... Çok yakınım zaten. Sıraselviler. Kemancı'nın karşısı. Kemancı mı? Al Shakq İstanbul. Büyük çöp konteynerinin dibinde. Öyle bir çöp poşeti gibi, görsen tanırsın. Ama... Dur bir dakika. Gelince sen telefonumu çaldır."

Ben görünür olmanın bir yolunu düşüneyim. Yoksa ara ki bulasın.

2004

Defne arka koltukta uyuyor. Ormanın içinden geçiyoruz. Bir anda kulağım patlayacak gibi oluyor, beynimin içinde beyaz ışıklar yanıp sönüyor.

"Benden hiç mi korkmuyorsun?" diye soruyor az önce on iki yıllık karısına yumruk atan o değilmiş gibi. Aldığım darbenin şoku içindeyim. Gerçekten vurduğunu konuşunca anlıyorum. Gözkapağımdan süzülen kan gözüme dolmaya başlıyor. Yanıyor gözüm. Elimle kapatıyorum. Kaşım patlamış.

"Bana vurdun" diyebiliyorum.

Bursa'ya kadar hiç konuşmuyoruz. Defne hâlâ uyuyor. Kucağına alıyor. Ödüm kopuyor ona bir şey yapacak diye. Kanama durdu, gözüm kapandı. Bir et parçası yapıştırmışlar gibi oraya. Asansörde anahtarı uzatıyor. Yabancı bir evin kapısını açar gibi açıyorum kapıyı. Salonun ışıkları yanıyor. Havva salonda. Tabii, koşmuş gelmiş, fırsat bu fırsat. Ağzını açmadan öylece oturduğu yerden bize bakıyor. Dayak yemem hoşuna gitmiş, yüzünde en ufak bir kıpırtı yok, yine de anlıyorum. Defne'yi kanepeye yatırıyor. Havva bir battaniye örtüyor üzerine, sonra sarılıyor kardeşine. Omzunun üstünden bana bakıyor. O an görüyorum küçük bavulu. Koltuğun köşesine dayamışlar, öylece duruyor. Önce Havva'nın diye düşünüyorum. Sapındaki küçük kurdeleden anlıyorum, bu, yolculuklarda Defne için kullandığım bavul. Sırıtmakla iğrenmek arası bir bakış atıyor Havva bana.

"Sabah gideceğiz merak etme" diyor. "Kardeşim çok perişan oldu. Allah affetsin, onun da sınavı senmişsin, kader."

"Bu bavul ne?" diye soruyorum. İnsan cevabını bildiği soruları sorarken nasıl da korkuyor.

"Otur" diye emrediyor Veli. Oturuyorum çaresiz.

"Defne bir süre Havva ablamlarda kalacak."

"Olmaz öyle şey, kızımı kimselere vermem" diye fırlıyorum ayağa.

"Olacak" diye kükrüyor. Omuzlarımdan itip oturtuyor beni gerisingeriye.

"Yoksa boşarım seni. Yasalar benden yana, çocuğumu kaçırdığın için bir daha da göstermem yüzünü. Ya herru ye merru Feray Hanım."

Havva'ya bakıyorum, merhamet bulmayı umarak. Başını çeviriyor.

"Çekip gitmeden önce düşünecektin. Ne yaptı sana Veli? Neyini eksik etti? Ne istedin de olmadı?" Gizlemeye çalışmadığı bir öfkeyle tıslıyor.

"Abla yapma etme" diyorum. "Sanki bilmiyormuşsun gibi konuşma. Doktorluk yapmıyor artık, hoca oldu, üfürükçülük yapıyor resmen."

"Ne var? Öyle de şifa dağıtıyor, böyle de, suç mu, günah mı?"

"Hep o gidip geldiğiniz tarikatta oldu ne olduysa."

"Senin kafan karışmış" diye devam ediyor Havva. "Tarikat yol demektir. Allah yoluna girmenin nesi yanlış kızım?"

"O kaz kafan almıyor ama bak göreceksin, büyük müjde var, çok hayırlı bir gelecek var bize. Neyin inadı bu anlamıyorum. Mecbur muyum ben devlet öyle emrediyor diye hastane köşelerinde ömrümü heba etmeye? Yeter. Bitti. Artık Allah'a kulluk edeceğim. Sen de bir an önce aklını başına devşirsen iyi olur. Haa ister güzellikle ister zorla, sen bilirsin."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Karşımdaki adamı tanıyamıyorum. Bu mu sabahlara kadar uykusuz ders çalışıp erkenden koşarak hastaneye giden, günde yüzlerce hastayla ilgilenip gece yine kitaplara gömülen adam? Ne oldu bu kadar? Neyin öfkesi bu?

"Defne'yi almayın n'olur" diyorum. "Tamam okulu bıraktım işte. Evden de çıkmam. Ne istersen yaparım ama Defne'yi almayın."

"O dediklerini zaten yapacaksın da, Defne yarın sabah erkenden halasıyla gidiyor."

Öfkeyle yanıyor kalbim, ama öyle çaresizim ki! İkna edecek cümlem yok. Orada öyle her şeyden habersiz, bir melek gibi uyuyor kızım.

"Hadi" diyor, "hepimiz yorgunuz. Yatalım."

Kanepenin başında öylece dikiliyorum bir süre. Anlıyor. Defne'nin yanına kıvrılmama izin veriyor sessizliğiyle. Sokak kapısını kilitlemeyi ihmal etmiyor yine de.

Bir şey söylemeden defolup gidiyorlar odalarına. Işıklar sönüyor. Işıklar sönüyor.

2018 Aralık

Hayat sonsuz seçenekleriyle uçsuz bucaksız, şahane bir bilinmezlik olarak önünde uzanıyorken, garip bir kibre kapılıyor insan. Kibir denemez aslında, cehalet. Başına kötü şeylerin gelme ihtimalini düşünememe cehaleti. O da değil. O zaman o düşünce var da aklına getirmiyorsun gibi ama öyle değil. Hiç oluşmamış olması öyle bir düşüncenin yeryüzünde. Dokunulmaz olduğuna körü körüne inanmak. Oysa görüyorsun da, birileri kanser oluyor, birilerinin ülkesi yıkılıyor başına, birilerinin en sevdiği ölüyor, yalnız mutsuz birileri. Ama işte, o birileri hep başkaları. Sen zaten yaşlanmayacaksın, sihirli bir fanusun içinde, öyle korunaklı, öyle genç, öyle yenilmemiş hiç. Neden doğaya inanmaz insan? Hangi fizik kanunundan muaf olabilir yaşamış ve yaşayacak olan? Bir gün –akla yatmıyor ama olur ya yaşlansan bile– onlara benzemeyeceksin, onlar gibi mutsuz, asık suratlı, çürümüş. Sana hiç uğramayacak kötülük. Kötülüğün binbir şekli var. Binbir yöntemi. Binbir kılığa bürünür. Anlamazsın bile ne ara girdin koynuna. İnkâr ettiğinde, görmezden geldiğinde, konduramadığında... Bir bakmışsın elini yemiş, sonra diğerini, kollarını, bacaklarını, hâlâ umut var kurtulmak için, en son kalbini tutmuş avuçlarında, kanlar süzülürken dişlerinin arasından, şu da geçsin sonra, ben öyle sandım diye diye, susarak en çok, çünkü susmak edepli yapar bizi, yok canım bu kadarını da yapamaz derken,

sonra arkasından ikinci bir şok dalgasında yeter tamam, bundan bir fazlasında çeker giderim diye kandırırken kendini, bundan bir fazlasına razı olarak sonra, bundan bin fazlasında bile, gözlerini sımsıkı yumup bunun bir kâbus olmasını umarak, zamanla hissizleşip öylece kabul ederek, ah işte dönülmez nokta ve ardından böyle de yaşanıyor diyerek ve böyle yaşayıp giderek, böyle, tam da böyle, teslim olmuş, yenilmiş, yıkılmış ve bir hayatı kaybetmiş tüm cephelerde.

İşte şimdi hangi ucundan tutsam elimde kalıyor.

Leş gibi çöp ve bira kokuyorum. Ne ara Cihan'ı aradım, ne ara geldi aldı beni, nasıl yatırdı yatağa? Rezillik benimki. Ne hakkım var? Üstümü değiştirmeye çalışmamış en azından. Bir de makyaj yapmıştım, rimel akmış, korkunç görünüyorum. Genç ve güzeldim bir zamanlar. Görülmüş. Bakılmış. Sevilmiş. Şimdi bir aynada kendimle yüz yüze geldiğimde tahammül edemiyorum uzun süre bakmaya. Kocaman bir denizanası gibiyim. Haydi kızım Feray. Kalk. Daha öldürülecek çok insan var. Gençliğe ağıt yakılacak zaman değil.

Öldürmek çok garip bir duygu. Çok tatmin edici. Allah'ın verdiği canı almak. Günü gelince Allah'ın alacağını, ondan önce davranıp alıvermek. Artık Allah'ın benimle bir işi olamaz. Tüm yasalarına karşı çıktım öldürerek. Sonsuza kadar lanetlendim, o yüzden içim rahat. Zaten hep merak etmiştim niçin beni kurtarmadı diye, şimdi biliyorum cevabı. Bana biçtiği kaderde yoktu bu. Kendi kaderimi kendim çizdim. Pek kanlı oldu, Allah affetsin.

Kahvemi yapıp bir sigara yakıyorum. Başım çatlıyor. Akşamki biraların hesabını soruyor vücudum. Kafamı toplamam gerek. Haberlere göz gezdiriyorum cepten.

Geçtiğimiz günlerde, Bursa'da faaliyet yürüten, Veli Hoca olarak bilinen Veli Kaplan ve eşi Mehlika Kaplan'ın kayıp olduğu açıklandı. Veli Hoca'nın Numancılar Cemaati'nin Bursa temsilcisi olduğu biliniyor. Günlerdir haber alınamayan çiftin tarikat içi hesaplaşma nedeniyle öldürüldüğü iddia ediliyor. Soruşturma devam ediyor.

Gözler Numan Mehdi Kara'ya çevrildi.

Numancılar olarak bilinen Numan Mehdi Kara önderliğindeki tarikat iki binli yıllardan beri faaliyetlerini sürdürüyor. Tarikat son yıllarda giderek sertleşen söylemleriyle dikkat çekiyor. Uyuşturucu ve kadın ticaretiyle bağlantıları olduğu iddia edilen tarikatın lideri Numan Mehdi konuyla ilgili sessizliğini koruyor.

Altta Veli'nin Almanya'ya giderken pasaport için çektirdiği, benim de fizik öğretmeni olduğum dönemden kalma vesikalıklarımız. Kim bilir nereden bulmuşlar. Ne kadar gencim.

2004

Defne'ye hiçbir zaman iyi bir anne olamadım, beceriksizdim, yetersizdim, neyi ne zaman yapacağımı, neyi nasıl söyleyeceğimi hiç bilemedim. Ayarını bulamadım. Bazı anneler daha çocukları doğmadan başlarlar tüm dengeleri kurmaya içlerinde. Ben derinde bir yerde emindim. Onun gözünden kendime baktığımda gün gibi ortadaydı işte, tedirgin, gergin, odaksız, güven duyulmaz biriydim. Ona annelik edebildiğim yedi yıl boyunca vicdanım hep küçük bir el olup sıktı boğazımı. Elimden geleni yapmaya gayret etsem de, onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. İçimde bir anne yoktu belki. Anne olmak için fazlasıyla savruktu zihnim. Yine de, yine de Defne benim kızımdı. Hem mükemmel anne diye bir şey mi var? Ben de ortalamanın kötüye hafif kaymış ucunda idare ediyordum işte. Üstelik Veli gibi bir kocaya rağmen. O iyi bir baba mıydı? Kimse ona sormuyordu bu soruyu. O kendine sormuyordu.

Pembe Panter'i yatağının üstünde terk edilmiş bana bakıyor. Defne gitti gideli hayatın hiçbir anlamı kalmadı. Veli'yi asla affetmeyeceğim. Kızımı aldı benden. Havva zebanisi de "Olur mu öyle şey, bir çocuğu annesinden ayırmak bize yakışmaz, bu yaştaki bir çocuğun yeri annesinin yanıdır" diyemedi. Mal bulmuş Mağribi gibi yapıştı hemen. Sanki benden iyi bakacak. Sanki benim gibi sevip öpecek, oyunlar oynayacak onunla, mızmızlandığında nazını çekecek, gece öksürdüğünde

fırlayacak hemen, bakacak üstü açık kalmış mı diye, sanki saçlarını tam da istediği gibi örebilecek, külotlu çorabını giydirirken küçük kurbağayı söyleyebilecek, gıdıklamaca oynayabilecek yatmadan önce, hıçkırık tuttuğunda nefes tutma yarışması yapabilecek, anlayacak ne zaman canı sıkkın, neye küstü, ne istiyor gözleri dolu dolu, neyi sever yemeklerden, renklerden neyi, hangi tokası kıymetlidir, hangi pantolonu kaşındırıyor...

Bayramlarda ve yaz tatillerinde görebilecekmişim. Aman ne büyük lütuf. O benim kızım. Pijamalarını kokluyorum. Tüm vücudum titriyor özlemle. Bir kadın kocasını bırakıp gitmekle günahların en affedilmezini işlermiş. Ya onun yaptıkları? Konuşulmayınca yok olmuyor gerçekler. Ne vardı düzenimizi bozacak, neyin hırsı bu, neyin nefreti? Defne olmadıktan sonra hiçbir şeye, yaşamaya hevesim kalmadı benim. Allah hepinizin belasını versin. İyilikle güzellikle yapamamışsam bu işi, işte böyle zorla yaptırırmış. Cehennemin en dibine de girsem, bulup çıkartırmış beni. O zaman bu kadar küçük bir cezayla yetinmezmiş, iyi düşünüp taşınmalıymışım. Kocam söylüyor bunları. Aşkından elimin ayağımın titrediği adam bir zamanlar.

Allahım ben ne yaptım?

2018 Aralık

Beklemeden ibaretim. Her sabah erkenden kalkıyor, bir taksiye binip Çiçekçi'ye gidiyorum. Neşe Apartmanı'nın tam karşısında küçük pastanede bardak bardak çay içiyorum tüm gün, Havva'nın dönmesini bekleyerek. Esma'yı aramak içimden gelmiyor. Ona sorsam, kesin haberi vardır hangi cehennemde bu kadın, hangi deliğe girdi, ama işte, sesini duymaya tahammül edemeyeceğim, bütün gün bir binayı seyrederek cezalandırıyorum kendimi. Gece yarısı dönüyorum eve. Korkağın teki, gece yolculuk yapamaz, yine de can tatlı, belki gece dönmüştür diye, bir ümit yine sabah erkenden oturuyorum aynı sandalyeye küçük pastanede. Giren çıkan, pencereden bakan, ışıklar yandığında gölgesi perdelere vuran bir Havva yok. Günler kısa ve karanlık.

Yorgunum. Eylemsizlik yorucu. Gece bitkin adımlarla apartmanın kapısından tam içeri girmişken bir nefes hissediyorum ense kökümde. Yüreğim ağzıma geliyor.

"Selam" diyor gevşek bir ses. Cihan. Birkaç nefes sonra sakinleşiyorum. Ardımdan giriyor apartmana.

"Selam, nasılsın Cihan?"

Demek Cihan Bey'e apartmanda da görünür olmaya başladım. İyiye mi yorsam bilemiyorum.

"İyiyim ben, sen nasılsın asıl?" Beni çöp konteynerinin dibinden toplayan biri için makul bir ima.

"İyiyim, o gece için kusura bakma. Rezillik benimki. Farkında değildim o kadar içtiğimin."

"Ne var canım, olur öyle. Dert değil."

"Sağ ol." Konuyu değiştirmek istiyorum. "Baran nasıl?"

"Bursa'da." Bursa deyince içim daralıyor, "İş için mi?"

"Saçma sapan bir hikâye. Sonra anlatırım."

"Şimdi anlat" derken kapının önüne geldiğimizi fark ediyorum. "Girsene. Çay yapayım. Yorgunluğunu alır." Yalnız olmaktansa onunla ite kaka laflamaya razıyım.

İtiraz edecek gibi oluyor, vazgeçiyor. Suratında garip bir gülümseme. Çay suyunu koyuyorum. Masanın ucuna ilişmiş. Telefonuyla oynuyor. Mesafeli ukala yanıyla beni sinir etse de, varlığıyla iyi geliyor.

"Ne diyordum, Baran... Numancılar'ı duydun mu hiç?" "Yoo" diyorum bayılmamaya gayret ederek.

"Numancılardan birileri varmış Bursa'da. Ruh hastası tarikatçı bir herif, karısıyla birlikte ortadan kaybolmuş. Belki bir şey çıkar diye..."

Çayı demliyorum. Hâlâ oturuyor.

"Bana kalırsa yurtdışına tüydüler."

Umarım herkes öyle düşünüyordur.

"Yalnız canım sıkıldı evde, neredeyse bir haftadır yok Baran, alışmışım evde birinin olmasına."

"Otur işte, çay demlensin. Bir işim yok benim bu saatte."

Baran neyi, ne kadar biliyor acaba?

Saate bakıyor.

"Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Uykum yok. Pek uyuyamıyorum bu ara."

"Alıştın mı eve? Kızın ne zaman gelecek?"

"Biraz erteledik. İşleri var."

Yeni bir konu açmayı beceremediği her sessizlikte yaptığı gibi telefona gömüyor sarı kafasını. Çayları getiriyorum.

"Teşekkür ederim, zahmet oldu."

Evin içinde neredeyse hiç tanımadığım genç bir adam. Aramızda on, on beş yaş var sadece ama o henüz hayatın başında, bense sonuna gelmiş gibiyim.

112

Dalmış gitmiş kendi dünyasına. Genç olmak güzel şey. Parçalanmamış. Küçük bir kuru fasulye gibi nazlı, pamuklar içinde. Üniversiteyi kazanınca İstanbul'a gelmiş, önünde sonsuz bir hayat. Yine de içimi acıtıyor ona bakmak. Hayat ne yapar eder alır gençliğin intikamını. Henüz bunu bilmemenin rahatlığı içinde, biraz donuk, biraz mesafeli, yine de hemen teslim olmaya hazır. Sessizce çayını yudumluyor.

Veli ve Mehlika Kaplan'ın hayaletiyle baş başa kalıyorum. Geçmiş gece gibi çöküyor odanın ortasına.

2004

Rüyasında görmüş. Epey oluyormuş. Tabii o zaman hiçbir anlam verememiş. Taa ki Numan Hoca'nın huzuruna çıkana kadar. Bir anda tüm berraklığıyla hatırlayıvermiş zamanında gördüğü rüyayı. Numan Hoca'ymış o zat. Eminmiş. O nur yüzü nerede görse tanırmış. O zaman şıp diye anlayıvermiş tüm manayı. Bir dağa tırmanıyormuş kan ter içinde. Sırtında ağır bir çuval. Taşı taşıyabilirsen. Öyle ağırmış ki yükü, yalvarıp duruyormuş Rabbine, dayanmak için güç versin diye. Ya Rabbim ne zorlu yol diyormuş bir yandan, bir yandan içinde nedenini anlamadığı bir sevinç. Kâh ağlayıp kâh gülerek ne kadar yol gittiğini bilmeden ha babam tırmanmış da tırmanmış. Elleri dizleri, her yanı kan içinde, paramparça. Dayanacak gücü kalmayana kadar tırmanmış, tırmanmış. Sonunda pes edip oturmuş kalmış sislerle kaplı bir düzlükte. Biraz soluklandıktan sonra başını bir kaldırmış, tek başına oturuyormuş orada öylece, ona bakıyormuş. Ya Rabbim, ne işi var bu adamın bu dağın başında diye geçirmiş içinden. Nur yüzlü, beyazlar içinde o zat, Numan Hoca'ymış. Tabii bunu çok sonra anlamış. Neyse, yanında bir çift kumru oynaşıp durmaktaymış. "Sonunda buldun beni ya Veli" demiş. "Arayan bulur. Bundan böyle kardeşten ötesin benim için. Yüce Rabbimin inayetiyle aştın bu zorlu yolu. Ama hiçbir çaba sebepsiz ve dahi karşılıksız değildir." İçine sonsuz bir huzur dolmuş bir anda Veli'nin. Biliyormuş biliyormuş da, onun

ağzından duyması gerekmiş sebebi ve dahi karşılığını çabasının. "Biz Allah'ın sevgili kullarıyız. Birlikte" eliyle dağın doruklarını işaret etmiş, "oraya çıkacağız. Omuz omuza. Yan yana." Ya bu çuval diye geçirmiş içinden Veli, bu neyin nesidir, niye taşıyıp durmaktayım kendimle birlikte? Sanki içinden geçenleri duymuş gibi "O" demiş, "senin yükün, günahların, geçmişin ve dahi karındır. Hepsini bir bir hafifleteceksin. Merak etme. Bu yol sana hafifliktir, imandır, zenginliktir, bu yol hem bu dünyadaki hem ahiretteki Cennet'in yoludur."

Tıpkı rüyasındaki gibi çok nurlu bir zatmış Numan Hoca. Öyle şeylere tanık olmuş ki o tarikatta, şüpheye yer olmayacak şekilde, eminmiş, o, Allah'ın seçilmiş kuluymuş. Şimdi kendisine el vermiş. Bu eli çevirmek mi? Haşa. O eli öpüp öpüp başımıza koymalıymışız. Zira Bursa'da Numan'ı temsil etmek gibi bir lütuf öyle her kula nasip olabilecek bir şey değilmiş. Doktor olmasının payı büyükmüş elbette. Tıp bilgisi insanlara yardım etmekte yanında olacakmış. Ama her şey Allah'tan, her şey Allah'tanmış. Kendisine, insanlara sıhhat dağıtmak ihsan edilmese, bin yıl tıp okusa nafileymiş. Bursa'da Numan Hoca'nın eli ayağı, gözü kanadı bundan böyle o olacakmış. Onun yolunda yürürken onun gibi bir yüce zatı temsil etmek, böyle bir makam az bulunurmuş. Yedi şehirde yedi temsilci seçmiş Numan Hoca. Demiş ki, her bir şehirde bizi en iyi şekilde anlatacak, en iyi şekilde temsil edecek, amaçlarımızı yayacak, insanları yolumuza sokacak, Allah'ın sevgili yedi kulu, bundan böyle sırtınız yere gelmeyecek, bundan böyle hem bu dünyada hem ahirette benim yoldaşım, kardeşim, sırdaşımsınız. Bu ümmeti yeniden inşa edeceğiz. Bu ümmet yoldan çıktı, biz doğru yolu göstereceğiz. Ve elbet zafer sabredenlerindir. Biz de adım adım ilerleyip, bir gün kutub makamına yükseleceğiz. Bu, başını alıp gitmiş ahlaksız ümmeti tam da istediğimiz gibi şekillendireceğimiz günler çok yakındır. Allah doğru yoldan ayrılmayanların

yanındadır. Şüphesiz ki gayret Allah'ın en sevdiği kullarına nasiptir. Gayretimiz daim olsun. Kurallarımız şunlar şunlardır.

Kurallarımız şunlardır, her temsilci dini bütün kulların yaşadığı semtlere taşınacak. Zira insan kendine benzeyenin ahlakından feyz alır. Her temsilci kendisine müritler toplayıp onlara yolumuzun güzelliklerini anlatacak, dini bütün birer mümin olmaları için eğitecek. Onları kendine kardeş bilecek, aynı iman gücüyle Allah yolundan ayrılanlara birlikte savaş açacak. Her temsilci ülkenin çeşitli şehirlerinde bulunan Numancılara ait yetiştirme yurtlarına maddi yardımda bulunacak. Zira bu öksüz, yetim, kimsesiz, genç dimağları Allah yolunda şekillendirmek bizim vazifemizdir ve gelecekte ümmetin fatihleri ve zevceleri bu yurtlardan çıkacaktır. Maddi kazanç hastalardan ve ilaç ticaretinden elde edilecek. Bunun yolları ve yöntemleri ayrıca açıklanacaktır. Şimdi gelelim bizi ilgilendiren kısma, tarikatın emrettiği şekilde dini imanı bütün, Numancılara yakışır bir aile olmak kısmına.

Can kulağıyla dinliyorum. Ne kadar dikkatli dinlersem o kadar çabuk biter lafı diye umarak.

Bundan böyle yapmam gerekenleri bir bir sıralıyor. Ne giymeli, nasıl davranmalı, neyi ne zaman yapmalı, kimin yanında ne yapmalı, kimin yanında ne demeli, nasıl gık demeden isteklerini bir bir yerine getirmeliyim. Bugüne kadarki hayatımın rezilliği gün gibi ortadayken, zamanı geri alamayacağımıza göre bundan sonrasını kurtarmak O'na farz kılındığı için, bir koca karısının günahlarından mesul tutulduğu için, her nefesimi, her lokmamı, her adımımı takip edeceğinden hiç şüphem olmamalıymış. Her bir vecibeye uyacağımdan adı gibi eminmiş. Zira Defne'yi görebilmem, bu vecibeleri eksiksiz yerine getirip getirmememe bağlıymış.

"Ya sabır" diyorum içimden. "Ya sabır, Defne için ya sabır."

2018 Aralık

Veli'ye âşık olduğumu tekrar edip durduğum onca yıl boyunca herkesten çok kendimi kandırdım. En başında bile, hiçbir şeyin yolunda olmadığını, olmayacağını bilirken derinlerde, kabalığına, öfkesine hep bir bahane bularak, babamın onca itirazına rağmen, O'nunla evlenmenin en doğru karar olduğuna herkesten çok kendimi ikna etmeye çabalayarak, tüm dünyaya ama en çok Özden'e inat, terli ellerini, küçük ayaklarını, çirkin suratını ve ruhunun karanlığını görmezden gelerek. En mutlu anımızda bile içimdeki o hissi susturmaya çalışarak kandırdım kendimi.

Şimdi bu gece, bu evde, hiç tanımadığım bir adamla aynı odada oturmuş, sessizce çaylarımızı içerken, yine herkesten çok kendime kızıyorum.

Birkaç yudumdan sonra başını telefondan kaldırıp gülümsüyor.

"Feray diyorum ama...

Abla demediği için minnettarım. "De de, Feray de. İyi böyle."

"Sesin güzelmiş yalnız."

Sesim mi? Ne ara şarkı söyledim? Mutfaktayken mi? Apartman boşluğundan mı duyuluyor?

"Apartman boşluğundan geliyor mu ses? Pardon, cam açıktı herhalde."

"Yok."

Telefonu uzatıyor. Bir video. Karanlık yüksek bir sahne, yeşil mor kırmızı ışıklar vuruyor, seçemiyorum ilk önce. Bir kadın. Kendi başına, orada öylece... Allah benim belamı versin.

"Benim bu."

"Sensin."

"Ama kim, nasıl, kim verdi bunu sana?"

"Kimse vermedi. Birkaç gün önce. İnstada dolanırken çıktı karşıma. Önce sen misin emin olamadım. Whatsapp'ın var değil mi? Sana da göndereyim."

"Sil onu, yalvarırım sil."

"Ben silsem ne olacak, çekenin silmesi lazım. Şimdi şöyle..."

Anlatıyor da anlatıyor. Kim, ne hakla? Hadi çektin, neden yayınlıyorsun? Ooo, bir saniye, hani görünmezdim ben?

"Cihan, sen o gece beni nasıl buldun?"

"E tarif ettiğin gibi, konteynerin orada buldum ya işte. Hatırlamıyor musun?"

"Yani öyle, baktın ve gördün mü beni?"

"Nasıl anlamadım?"

"Yok bir şey. Kimin çektiği belli mi?"

"Ne var ki bunda? Bir barda şarkı söylüyorsun, hem de çok güzel söylüyorsun."

Boğulmak üzereyim. "Cihan" diyorum, "kusura bakma, ben hiç iyi değilim, biraz uzanmam lazım."

"Ha tamam" diyor kalkarken, "çay için sağ ol, ama takma kafana, birkaç güne unutulur gider."

"Umarım."

2005

Saydım. On iki adam. O'nu da sayarsak on üç. Kendimi saymaz oldum artık. Canım çıktı yemek yetiştireceğim diye. Bir eve on iki adam sığdırmak ancak Veli'nin yapacağı iş. Pardon Veli Hoca diyecekmişiz bundan böyle. Ne de güzel bahar var dışarıda.

Sömestr tatilinde Defne geldi. Onu görebilmek için Veli'nin bir dediğini iki etmiyorum. Nasıl özlemişim. On beş günde doyamadım kızıma. Havva bir an bile yalnız bırakmadı bizi. Ne olursa olsun çok güzeldi onunla vakit geçirmek yeniden. Biraz soğuk davrandı başlarda, birkaç gün yabancıladı anneciğini. İnsan evladına küser mi, onun ne kabahati var hem, neyse sonra alışıverdi. Çocuk işte. Havva iyi bakıyor, ağzını aradım, yeni okuluna alışmış, yine de ne bileyim, içimde bir yer çok acıyor.

İnananını bulunca atıp tutması da daha bir tatlı oluyor demek. Acemisi olduğu bir dilde salladıkça sallıyor bizimki. "Allah'a kul olmaktan başka bir vazifem olamaz. Ancak takdir yine Allah'tandır, beni derdinize derman olmak için görevlendirdi çok şükür. Ben de bu göreve layık olabilmek için, güç kuvvet verdikçe, elimden geldiğince çalışıp didineceğim."

"Allah senden razı olsun" sesleri yükseliyor.

"Allah sizden de razı olsun, sora sora Bağdat bulunurmuş, siz de Allah'ın sevgili kuluymuşsunuz ki, beni buldunuz. Birbirimize kardeş olduk. Kardeşten öte can olduk."

"Çok şükür. Çok şükür."

"İsmail kardeşimiz geçen gün bir sual yöneltti. İki gecedir kafamı kurcalayıp duruyor suali. Ya Rabbim ben kardeşlerime ne desem, ne tür bir cevap versem de ifrata kaçmasam diye dualar ettim."

Nereden de bulup çıkarıyor bu lafları anlamıyorum. Börek ve ayran faslı bitti şükür. Helva yaptım. Onu vereceğim. Lafını bölmeyeyim diye mutfak kapısında dikildim, bekliyorum.

"Eşlerimiz bize Allah'ın emanetidir. Onlara iyi davranmak bizim başlıca vazifemizdir. Elbette koruyup kollamak, geçimlerini sağlamak, gönüllerini hoş tutmak Allah katında sevaptır. Ama sevapların en büyüğü, onların ahlaktan, namustan ayrılmamalarını sağlamaktır. İsmail kardeşimizin hanımı, çok hanım bir genç kardeşimiz kendisi, bir mağazada çalışıyor. Ne mağazası diye soracak olursanız, erkek giyim mağazası. Eşlerimizin çalışması bugünkü hayat koşullarında zaruriyse ona biz bir şey diyemeyiz. Ama İsmail kardeşimiz burada bir dilemmaya aman dilemma demişim, tenakuza düşüyor. Ben kendisini görmedim. Ama İsmail kardeşimizin anlattığına göre pek alımlı, hoş bir hanımı var. Üstelik genç, toy. Mağazaya giren çıkan, diğer tüm çalışanlar müdire hanım hariç, erkek. Bütün gün erkeklerle konuşup onlara hizmet eden bu genç kardeşimiz yüzünden acaba İsmail günaha giriyor mu? Ben bu suali kafamda aklımın yettiği kadar evirdim çevirdim. Hiç şüphem yok ki, İsmail kardeşimizin hanımı tüm namusuyla sadece işini yapıyor. Akşam kocasına sabah evden nasıl tertemiz çıktıysa öyle dönüyor. Niyetinden namusundan şüphe duymak Allah'ın gücüne gider. Peki, mağazaya gelen gidene nasıl kefil olacağız? Kimin aklından neler geçiyor nasıl bileceğiz? Günahları boyunlarına deyip susacak mıyız? Hadi onlar müşteridir, gelip geçicidirler mağazada; ya diğer çalışanlar? Aralarında bekâr gençler var. Tüm gün yan yana, şeytan hiç mi çelmez bu kardeşlerimizin akıllarını? Hepimiz genç olduk. Biliriz ki şeytan

toylukta akıl çelme işlerinde pek ustadır, pek maharetlidir. Peki gelelim asıl suale, günaha giren mi kabahatli, vesile olan mı? İsmail'in hanımı tüm edebiyle işini yaparken, o erkeklerin aklından geçenlerden mesul tutulabilir mi? Ben bu suallerin cevaplarını bilmiyorum. Yine de İsmail kardeşime ben bir sual sormak istiyorum müsaadenizle. Hanımının başka erkeklerin günaha girmesine vesile olmasına razı olacak kadar onun kazandığı paraya muhtaç mısın sen?"

İsmail utançla başını önüne eğiyor. Eğer tabii. Kendi çalışmayıp karı parası yiyince tek çare susmak.

"Öyleyse benim bu beladan hepimizin aklını, kalbini ve dahi İsmail kardeşimizi kurtarmak için bir önerim olacak. İsmi neydi hanımının İsmail?"

"Esma."

"Pek de güzel ismi varmış. Esma kardeşimizi eğer bizden bir şüphen yoksa, bizim eve alalım. Allah ondan razı olsun, hanımım Mehlika her işimize koşturuyor."

Mehlika da benim. Elbette Feray çok modern kaçıyormuş. Hâlâ alışamadım bu acayip ada.

"Onu çok yorar olduk. Allah başımızdan eksik etmesin, malum, gelenimiz gidenimiz hiç eksik olmaz. Çok şükür rızkımızı veren Hüda. Ha bir boğaz fazla, ha bir boğaz eksik. Esma Hanım kardeşimiz bizim hanıma hem yardımcı olur hem arkadaşlık eder. Mağazada ne alıyorsa, biz verelim. Seni de hanımını da bu tenakuzdan kurtaralım. Ne dersin İsmail?"

İsmail ok hızıyla fırlayıp eteğine yapıştı Veli Hocasının. "Allah senden razı olsun, Allah tuttuğunu altın etsin" diye diye iyice tiksindirdi kendinden. Kalabalık da şöyle bir çalkalandı, rahatladı. Hepsi tüm günahları affolunmuş gibi derin bir nefes aldı. Veli Hoca hepsinin gözünde Cennet basamaklarını onar onar tırmandı.

Helvayı dağıtmanın tam vaktidir. Son kez. Bundan böyle Esma dağıtır, ben mutfakta sigara tüttürürüm rahat rahat.

2018 Aralık

Cihan gider gitmez banyoya koştum. Ah kadim alışkanlık! Kovayı ılık suyla doldurup saatlerce ova ova pırıl pırıl ettim tüm evi. Yine de ne cevap bulabildim ne huzur. Yattığım yerde dön sağa dön sola zor ettim sabahı. Başımdaki belalar bindi, bin bir oldu. Tam da sırasıydı öyle geri zekâlı gibi sarhoş olup şarkı söylemenin! Kim nasıl gördü de çekti, aklım almıyor. Cihan nasıl oldu da buldu beni o gece? Oysa kimse orta yaşlı bir kadın kadar görünmez olamaz.

Sabah kahveyle sigaramı içer içmez giyinip atıyorum kendimi dışarı. Sokaktan yokuş yukarı, doğruca caddeye. Yine tıklım tıklım ortalık. Gündüz olduğu için gençlerin coşkusu henüz kıvamını bulmamış, hava basık, birazdan yağmur yağacak. Bir temenni benimki, yağmazsa gökyüzünün altında ezilip kalacağız hepimiz. Boydan boya yürüyorum caddeyi, sola sola tüm rengini yitirmenin üzüntüsüne tam alıştığım sırada, yeniden birileri tarafından görülmenin şaşkınlığıyla. Yürüyorum, vitrinlere yansıyan görüntüm yerli yerinde. Varım, burадayım, yaşıyorum. Kimse dönüp bakmıyor. Ait olmadığım bir şehrin ait olmadığım sokaklarında, herkesin benden vazgeçtiği yaşta, unutmak istediği biçimdeyim. Yine de o videoyu çeken piç kurusu ve Cihan gördü beni. Nasıl nasıl?

122

Caddenin keşmekeşine kapılıyorum bir süre sonra, bir ölüyle burun buruna gelip kafasını çevirmek istediği halde gözünü ayıramayan herkes gibi, dehşet ve tiksintiyle.

Nargile kafelerde marpuçlarını emerek etrafı seyreden petrol zengini turistler, hasır sandalyelerinin köşesine yasladıkları alışveriş poşetleriyle, iştahla yabancısı oldukları bu şehre bakıyorlar. Bakmak onların tekelinde artık, hafızalarına kazıyorlar, gittiklerinde anlatacakları şeyleri olsun öyle değil mi ya? Sadece alışveriş yaparak tanınmaz bir şehir. Farkında değiller bunun bir tezgâh olduğunun, her şey onlara göre hazırlanmış. Bu bir dekor, tam da görmek istedikleri gibi her şey, tam da oturmak isteyecekleri bir kafede, önlerinden onlarınkine benzemeyen giysilerimizle geçip gidiyormuş gibi yapıyoruz. Gerçek değiliz hiçbirimiz, onlar için her şey, anılar biriktirsinler diye. Kahkaha atıyor bir genç, tam da önlerinden geçerken, sonra sersefil hayatına geri dönüyor, selfie çekmek gibi, sadece kameralara gülümsüyor. O önünden geçtikleri binalar birer maket, ardına bir baksalar harabe, kimse yok oralarda, bomboş. Biz bomboşuz, sokak çalgıcıları onlar için çalıyor, kadayıfa bayılmazdık hiç, onlar seviyor diye dizildiler vitrinlere, onlar seviyor diye var bu deniz, tekne turları, alışveriş merkezleri, martılar bile onlar seviyor diye bağırıp duruyor, kediler onlar sevmediği için siniyorlar köşelere. Biz, onlar için varız, bizi onlar yarattı, alışveriş poşetleri gibi, ağzına kadar dolu ve ruhsuzuz.

2006

Esma Veli'nin bana teselli hediyesi. İtaatkârlığımın ödülü bir nevi. Defne'yi aldı, Esma'yı verdi. Yoksa evde işim çokmuş, yoruluyormuşum, bunlar bahane. Ne yapacaktım? Gelen giden bitmiyor ama oyalanıyordum, kendimi öldürmeden bir gün daha geçirebiliyordum temizlik yaparken misafirlerin ardından. Şimdi işin yarısını Esma yapıyor, ben de boş vakitlerde ne yapılır bilmeden öylece oturuyorum mutfakta. Salonda kabul ediyor hastalarını. Kafasında yeşil bir takke. Uzun uzun konuşuyor önce, dertlerini dinleyen birini bulmak, ilaçtan, muskadan daha iyi geliyor insanlara, ardından okuyup üflüyor, sonra da ilaçlı su. Şıp diye geçiveriyor hastalıkları. Allah razı oluyor sonra Veli Hoca'dan. Uzun bir tedavi gerekirse şekerli toplar yaptırıyor bana ve Esma'ya, içine karıştırılacak ilaçları titizlikle yazarak. Kimya laboratuvarı gibi mutfak. Çayı, keki, böreği Esma ikram ediyor artık. Ben gitmiyorum salona. Bu kadar ortalıkta, bu kadar göz önünde, bu kadar serbest dolanıp durmam, böyle asi, böyle yuvarlak, pembe beyaz, olmaz, hastalar gelip gidiyor, müritler var, olmaz. Mutfaktan çıkmamam en iyisi. Balkonda sigara tüttürüyorum. Sürekli bulaşık makinesi yerleştirip bulaşık makinesi boşaltıyoruz. Çocuğu yok Esma'nın. İki yıldır evliler. Ufak tefek, pek güzel bir kız. Defne'yi hatırlatıyor gülümsemesi. Pek konuşkan değil neyse ki. Onu da benim gibi bir evin içine tıktıklarının henüz farkında değil. Mağazada

çalışmak yormuş, "Böylesi daha iyi" diyor. Daha sen dur diyorum içimden. Senin için de vardır planları.

Kocası ayakçısı oldu Veli'nin. Veli. Hiç tanımadığım bir adam şimdi O. Başka bir dilde konuşan, başka bir dünyanın insanı. Sürekli dibinde İsmail. Hiç ayrılmıyor eteğinden Veli'nin. Veli ne derse o. Küçük üçkâğıtçı sinsi İsmail. Nasıl da mutlu karısı emin ellerde diye. Aynı tarikata gidip gelmiş o da yıllarca. Öyle tanışmışlar İstanbul'da. "Şimdi" diyor "benim şeyhim, velim, her şeyim Veli Hoca. Çok büyük adam. Bize hiçbir karşılık beklemeden sahip çıktı ya, Allah ondan bin defa razı olsun." Karşılık beklemedenmiş. Seni de, karını da köle yaptı yalaka İsmail. Ayakçı seni.

"Mehlika Abla" diyor. "Mehlika Abla." Omzumda bir el. "Duymuyor musun?" Alışamadım gitti. "Abla de, yeter" diyorum. "Mehlika değil benim adım." Şaşakalıyor. Endişeyle bakıyor yüzüme. "Boş ver" diyorum. "Karıştırma işte. Abla de sen. Gerekirse Mehlika da dersin, alışırım zamanla."

"Tamam" diyor. "Çay demlendi."

Boş tepsiyle dönüyor salondan.

"Abla, bir müjdem var." Kalbim hop ediyor. Defne mi gelecek?

"Yan daire boşalmış. İsmail'le konuşurlarken duydum, bizim için tutacakmış Veli Hoca. Komşu olacağız."

"Ha, ne güzel." Defne'den haberi yok ki Esma'nın. Olalım bakalım. Komşu da olalım.

"Ne mübarek adam kocan. Çok şanslısın." Ya çok şanslıyım.

"Biz çıkıyoruz abla, bir isteğin var mı?"

"Yok."

Suyun sesini duyuyorum. Gusül abdesti alıyor. Gülümsemem suratımda asılı kalmış. İyi bir eş olarak görevimi yerine güler yüzle getirdim. Bazen diyorum kesivereyim gırtlağını.

Gebersin gitsin. Nasıl olsa tanımıyorum bu adamı. Sevdiğim adamı çaldı benden. Bambaşka biriyle görev icabı aynı evin içinde yaşıyor, onun sınırlarında nefes alıp veriyor, bambaşka biriyle sevişiyorum, sevişmenin tüm hazzını yitirmiş. Geçecek bugünler Feray. Geçecek. Her şey değişmeye mecburdur. Bu böyle sürüp gitmeyecek. Sen iyi bir eş olmaya bak. Onun istediği gibi. O zaman işte, bak o zaman görürsün, daha fazla dayanmayacak yüreği, kıyamayacak bizi ayrı bırakmaya, Defne geri dönecek, yeniden çok seveceğiz birbirimizi, ben öğretmenliğe devam edeceğim. Eskisi gibi küçük olacak dertlerimiz, küçük ufacık olacak kırgınlıklarımız, kaygılarımız, küslüklerimiz ve kocaman, içimize sığmaz bir şey olacak yine değerini bilmediğimiz mutluluğumuz. Ama şimdi iyi bir eş olmalıyım. Kalkıp yanına gidiyorum. "Sırtını sabunlamamı ister misin?" diye soruyorum.

"Olur" diyerek sabunu tutuşturuyor elime.

2019 Ocak

Suriyeli beni eliyle koymuş gibi bulacak. Günlerdir evden çıkamıyorum korkudan.

Şu aptal video başıma iyice bela oldu. Sahte hesap açtım. İnstagram, Twitter, Facebook, Tiktok, ne bulduysam. Yok bir de kendi adınla açsaydın! Kalpler havalarda uçuşuyor. Paylaşmalara doymadılar. Tam unutuldu diyorum, hoop yarı şöhret bir geri zekâlı paylaşıyor, yeniden yayılıyor ortalığa. Virüs gibi. Allah benim belamı versin! Allah benim belamı versin! Kesin seyrettiler. Biliyorlar hayatta olduğumu. Fellik fellik beni arıyorlar. Kim bilir kaç kişiyi gözünü kırpmadan öldürdü o Suriyeli, beni de, böyle telle boğarak. Yöntemleri bu. Allah benim belamı versin. İçip içip. Kim çektiyse onun da, Numan'ın da, Havva'nın da! Havva. Ah Esma, köpek Esma. Şimdi ben nereden öğreneceğim Havva hangi cehennemin dibinde?

Kapı. Bakkalın çırağı olmalı. Öyle demiyoruz. Ne diyoruz? Süpermarket servis görevlisi. Saçma saçma yeni unvanlar. Delikten bakıyorum.

"Siparişlerini getirmiştim abla. Abla, servisimizden memnunsan Facebook'tan bizim marketin hizmet kalitemiz bölümüne *like* atar mısın? On bin *like* olursa zam yapacaklar bana." *Like* ne be? Haa! Kalp. Şerefsizler. On bin *like*'ı kim kaybetmiş de sen bulacaksın. Benim bile kırk binlerde.

Atmam. Olur anlamında başımı sallıyorum. Parayı uzatıp torbaları alıyorum. Tam kapıyı kapatacakken Baran'ın

kafası görünüyor merdivenlerde. Bir an ne yapacağımı bilmeden öylece kalıyorum. Ama belki onun bir bildiği...

"A, selam abla, nasılsın?"

"İyiyim Baran, sen nasılsın? Hayırdır, görünmüyordun epeydir."

"Bir haber için Bursa'daydım. Yeni döndüm."

Düşün kızım, düşün. Öylece çıkıveriyor ağzımdan. Bu olur, aferin.

"Akşam bana yemeğe gelsenize."

"A iyi olur aslında ama zahmet etme."

"Yok, ne zahmeti. Gelin. Yılbaşında diyecektim ama sonra belki arkadaşlarınızla..."

"Cihan'a sorayım, bakarız."

"Bekliyorum ona göre, sekizde gelin, geç kalmayın" deyip kapatıyorum kapıyı. Derin dondurucuyu karıştırıyorum hışımla. Köfteleri çıkarıyorum. Patates de var. Salata yaparım yanına. Bir de zeytinyağlı bir şeyler. Hah, bir baş kereviz. Tamamdır.

Tam sekizde çalıyor kapı.

"Ellerine sağlık Feray Abla, vallahi ne yalan söyleyeyim içimiz kurumuştu Yemek Sepeti'nden yemekten."

"Baran, sen ne için gitmiştin Bursa'ya? Cihan bahsetti biraz ama tam anlamadım."

Son köftesini yutarken önce Cihan'a bakıyor, "Ne anlattı ki Cihan?"

"Numancılarla ilgili haber yapıyorsun ya, Baran nerede diye sorunca Feray..."

"Öylesine sordum. Yani ben de Bursalıyım. Bursa'ya gitti deyince Cihan, haber içinmiş. Ee, nasıl, var mı önemli bir şey?"

"Numancılar'ı duymuşsundur."

"Hı, duydum sanki."

"Onların Bursa kanadında, Bursa temsilcisi bir herif var. Pisliğin teki. Kendini mesih ilan etmiş. Karısıyla birlikte ortadan yok olmuş. Onun peşindeydim. Numan Mehdi öldürttü diye şüpheleniyordu polis. Ama adamın ablası ortalığı karıştırdı."

"A" diyorum, "çok ilginç. Tatlı da var. Kabak tatlısı, dün yapmıştım ama taze daha, seversiniz umarım." Ellerimin titrediğini görmesinler diye alelacele kalkıyorum masadan, mutfağa giriyorum. Mektubum ulaşmadı mı ellerine? Cennet'i aramıyor mu kimse?

"Bayılırız" diyor Cihan içeriden.

"Karışık işler. Araştırıyorum. Bakalım."

Tatlıyı getiriyorum. Daha sormak istediğim çok şey var. Cihan elindeki telefonu Baran'a uzatıyor. "Seyrettin mi?" "Neymiş o?" diye alıyor telefonu Baran. Bir telefona bir bana bakıyor şaşkın gözlerle. Sırası sanki. Alçak Cihan.

"E çok güzelmiş senin sesin Feray Abla."

"Sağ ol" diyorum yutkunarak. Sonum, güzel sesimden olacak.

2006

Bir iki üç. Yedi sekiz on. Salondan mutfağa, mutfaktan banyoya, banyodan yatak odasına. Esmalar taşındılar sonunda. Uzun zaman sonra ilk defa evin dışına çıktım. Büyük hayal kırıklığı. Bir iki üç. Yedi sekiz on. Aynı adımlarla gidip geliniyor Esmaların evinde de. Ne de olsa yan daire. Yerdeki karolar farklı bir tek. Mutfakta seksen iki karo, banyoda altmış beş. Televizyon ile koltuk arası on iki adım. Sokakta yedi ağaç var. Bugün yirmi üç araba park etmiş. Balkondan bakabiliyorum. Ama sokağa. Gökyüzüne bakmıyorum epeydir. Sayabileceğim bir şey olmuyor. Bulutlar çok edepsiz. Hiç yerlerinde durmuyorlar. Ama bir güneş var, bir ay. Bazen Mars'ı da görüyorum. O da bir tane. Yıldızları saymıyorum. Yıldızlar sayılamaz. Esma mutlu. Neden mutlusun Esma? İsmail gibi bir kocaya rağmen ve henüz farkında değilken başına geleceklerin, neden mutlusun Esma? Sormuyorum. Genç olduğu için olsa gerek. Gençken ben de mutluydum. Sürekli sevişirdik, seviştikçe onu daha iyi anladığımı, ona daha yakın olduğumu sanırdım. Esma da öyle sanıyor olmalı. İsmail bir bağırsak solucanı. Gençken kör mü oluyor insan acaba? Sonra mı açılıyor gözleri? Benimkiler ardına kadar açık. Gördüklerime dayanabilsem. Bir iki üç, altı, on. On kişi var demek salonda. On çay bardağı olduğuna göre. Ama içmeyen de vardır belki. Demek ki ondan fazla olabilir. "Kaç kişiler Esma?" "On bir abla." Her zaman kuralları bozan biri olur. Çay

içmeyen biri. Sayıların suçu yok. On iki müridi var. Zamanla çoğalırlar sanıyordu, zamanla çoğalmadılar. Demek ki neymiş, ummakla olmuyormuş bu işler Veli Hazretleri. Sizin nefesinizin gücü de on iki kişilikmiş. Fazlası olmuyormuş. Hepsi birbirinden biçare. Haftada bir toplantıları olur. Haftada bir, çarşamba günleri. Toplanırlar. Toplaşırlar. Bir arada kımıl kımıl. Dizlerinin üzerinde. Yerde. Yerde oturmak sünnet çünkü. Sallar da sallar bizimki. Ama hakkını yemeyeyim çok okuyor. Eee, ne de olsa doktor. Literatürü takip etmekte üstüne tanımam. Kaç hasta yakını görmüş çığlık çığlığa, kaç hasta kayıp gitmiş ellerinden. "İnsan" diyordu, "çok çaresiz hissediyor kendini. Ölümün elinden kim kimi almış ki ben alacağım ama yine de doktorsun, gözünün içine bakıyor o insanlar." Böylesi kolay tabii, ölse de kalsa da Allah'ın hikmeti. Sorumluluk yok. Sorumluluk sende Allah'ım, ben yalnızca bir kulum. El vermiş buna Numan Hoca Efendisi. Demiş ki "Bunca okumuşluğunu Allah'ın hizmetine adasan, hem demiş şekil değiştiriyor her şey, sen de değişmelisin, mesela demiş dikdörtgendi Türkiye, şimdi kare oldu, bak göreceksin demiş, daha neler olacak, sen bizim yolumuza gir hele, ihya olacaksın." Oldu da vallahi. İyi sallamış Numan Hoca. Morfin veriyoruz çok ağrısı olana. Hastaneden aşırıyor. Hastabakıcı İsmail. Haa, evet, sinsi İsmail, hastaneye soktu onu Veli Hazretleri. Hastabakıcı olarak. Ama hırsızlık yapıyor İsmail. Morfin çalıyor. Sonra bizim evin salonunda Allah senden razı olsun, geçti ağrım diyor birileri. Düzen tıkır tıkır işliyor. Zam yaptı. Ee, yapacak. Ünlendi. Tuvalet bile parayla. Allah'ın hikmeti bedava olacak değil ya. Ben de iyi yola geldim ama! Geçen gün gizli köşelerimden çıkarıp buldu defterimi. Dedi "Bu ne?" Dedim "Müzik." Dedi "Günah, haram, yasak." Küvette yaktık müziği. Duman oldu tüm banyo. Külleri savruldu notaların dört bir yana. Müzik yok artık. Çok büyük günahı var şarkı söylemenin. Günahımın bedelini oruç tutarak

ödemeliyim. İftarsız sahursuz oruç. Bir hafta, hiçbir şey yemeden içmeden. Nefsimi ancak böyle terbiye edebilirim. Oooh ne de güzel terbiye oldum bir haftanın sonunda, açlıktan bayılmak terbiye olmaya dahil. Tutunacak bir şey kalmasın, öyle uçayım istiyorum uzay boşluğunda. Veli'nin müritleri gibi. Kanat çırpmak istiyorum gökyüzünde. Allah Allah deyip Viyana kapılarına dayanmak istiyorum. Bir iki üç. Dört beş yedi. Demek üç kişi daha bitirmedi çayını. "İyi misin abla?" diyor. Öööf sorup durma be Esma. Suratıma bakınca anlıyor musun ne düşündüğümü? Bir şey düşünmüyorum ben artık. Sayıyorum yalnızca. Fizik bile aldı başını gitti. Makro dünya kolay da, mikro dünyaya bir girdin mi, uuu, ne acayiplikler ne acayiplikler. Schrödinger'in Kedisi'ni duydun mu sen Esma diye sorsam ne yapar acaba? Öyle manyak bir şey ki, akıl sır ermez. O yüzden ancak sayılara güvenebiliriz. Balkonda demirler var. Olmasa, koşar adım salondan dooğru balkona, oradan da aşağıya, otuz sekiz adım mesela. Mutfaktan sokak kapısına saymıyorum ama. Ne gerek var. "İyiyim" Esma. Bundan iyisi can sağlığı. Önce müziği aldı benden, sonra fiziği, sonra anneliği, dışarı çıkmam zaten zinhar haram, daha ne olsun be Esma. Bir bu sigara var tüttürdüğüm. On iki nefeste bitiyor o da.

2019 Ocak

"Yok olmaz Cihan, yapamam."

"Ama neden? Hadi n'olursun."

Röportaj yapacakmış benimle. Paylaşmalara doyamadılar. İki haftada yüz seksen bin kalp almış.

"Fenomen oldun."

O ne demekse artık. Bugün yarın kapanır konu derken, giderek çığırından çıktı, hangi sosyal medyayı açsam, karşımda ben. Biri dün yememiş içmemiş haber yapmış. Barda tek başına şarkı söyleyen bu esrarengiz kadın kim? Ben bile emin değilim kim olduğumdan, sana mı kaldı benim kim olduğumu bulmak?

"Ama neden?"

"İstemiyorum, bu kadar basit."

Baran oturduğu sandalyeden bizi izliyor.

"Çok güzel söylüyorsun. Ne var ki bunda? Herkes merak ediyor, kim bu kadın. Haber ayağıma gelmiş, hem amirime söz verdim."

Vermeseydin, bana mı sordun?

"Sen laftan anlamıyor musun Cihan? Yapmayacağım röportaj filan."

"O zaman menajer işini hiç karıştırmayayım?"

"Menajer mi? O kim, röportajı o mu yapacak? Ne diyorsun Cihan? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Yok. Röportaj ayrı. Onu ben yapacağım. Seninle tanışmak isteyen bir menajer varmış. Bizim amire ulaşmış."

"Nasıl ulaşmış?"

"Ben seni tanıdığımı söyleyince, amir de demiş, bulduk biz onu. Öyle. Menajerliğini yapmak istiyor. Müzik dünyasında çok meşhurdur. Herkes kapısında yatar bunun." Sen soktun sen çıkar Ya Rabbi. Kalkıyorum. Dudağını sarkıtıyor. Ah Cihan. "Evde işlerim var."

Öfkeyle kilitliyorum kapıyı. Bir röportaj eksikti. Videoya tıklıyorum. Günlerdir bakmıyordum. Görmezsem yok olup gider umuduyla. Altında yüzlerce yorum. Kimsenin işi gücü yok. Tek tek okuyorum yorumları. Beğenenler, küfredenler, dalga geçenler, dalga geçenlere küfredenler, iş teklif edenler, şişman ve çirkin olduğumu söyleyenler, sevişmek isteyenler. Binbir çeşit deli.

Kapı çalıyor. Delikten bakıyorum, Cihan'ın geldiğinden emin. Baran.

"Abla, kusura bakma, rahatsız ettim. Cihan'la konuştum. Israr etmeyecek."

"Sağ ol Baran."

"Sıkma canını."

Rahat bir nefes alıyorum. Gidiyor.

Erkenden yatıyorum, içimi kemiren binbir kuruntuyu koynuma alarak.

Sıkıntıyla uyanıyorum. Henüz karanlık. Saate bakıyorum. Yediye geliyor. Yatsam yatamam, güne başlamak içinse çok erken. Karışık karışık rüyalar gördüm gece boyu. Bir sigara yakıp dolanıyorum. Bir kahve yapayım bari, ayıltır. Perdeleri açıyorum. Birazdan gün aydınlanacak nasılsa. Havva dönmüştür belki. Sokakta kimsecikler yok henüz. Martılar ve kediler sadece. Bir adam, sokağın köşesinden dönüp uzaklaşacak sanırken, köşeye geldiğinde geri dönüyor. Beş metre kadar yürüyor sonra, gerisingeri dönüp yine köşeye kadar, gidip geliyor sürekli. Kendini sıcak tutmak için arada ayaklarını vuruyor yere. Onlarca sigara izmariti kaldırımda. Uzun süredir burada olmalı. Elim ayağım buz kesiyor bir anda. Suriyeli bu. Buldu beni. Başını kaldırıyor, hızla çekiyorum perdeyi.

2007

Tüm akşam televizyona bakıyorum bön bön. O'na bakmayı içim kaldırmıyor. Kısır ve mutsuz çiftler gibi birbirimize söyleyecek bir güzel sözümüz yok. Dilimiz bile aynı değil artık. Saçma sapan bir yarışma var yine televizyonda. Bir evin içinde birbirinden acayip beş on insan birbirini yiyor üç kuruşluk ödül uğruna. Tüm ülke ekrana yapışmış bu kepazeliği seyrediyor. Çünkü kimsenin birbirine söyleyecek güzel bir cümlesi kalmadı bizim gibi.

Bazı erkekler gençliklerinde çirkinken, orta yaşlara doğru garip bir biçimde çekici olmaya başlarlar. Bu, O'na olmadı. Mayasında yokmuş. Kader. Artık her şey kader kısmet ya nasip. Yüzüne uzun süre bakamıyorum. Hep o birbirine yakın gözler, bana bakarlarken yakalıyorum onları, ne bakıyorsunuz diyorum, ne bakıyorsunuz, demiyorum tabii, der miyim, Mehlika demez öyle şeyler. Sonracığıma yuvarlak tostoparlak burun, en çirkini burun ama n'apalım, kısmet, dar çene, ince dudaklar, aman çok şükür seyrek sakallar, çünkü seyrek sakal ne bileyim bir nevi sünnet gibi, öyle gür sakallı olmak dinden imandan çıkarır. Kendimi O'na bakmaya ikna edecek bir gerekçe bulamıyorum. Akşam olup herkesçikler çekip gittiğinde, baş başa kaldığımızda, işte böyle dalıp dalıp gidiyorum televizyona. Aptallığıma aptallık katıyorum. O ise beni hâlâ güzel buluyor. İçimde dönen dolapları bilmediği için çok memnun uysallığımdan. Bak diyor gördün mü,

her şey olması gerektiği gibi. Vallahi öyle. Doğru yolu bulmuşum. Ben mi kaybettim yolu acaba? Ne ara kaybettim acaba? Artık geçmişe bakmıyorum. Geçmişe bakınca kimsecikleri tanımıyorum. Tanıdık yok. Hu hu kimse var mı? Yok. Ne Veli var ne Feray ne Defne. Ha, Özden var. Geçen akşam televizyona bakıyorum yine böyle bön bön, aaa o da ne, Özden. İyice deli gibi bir şey olmuş, dövmeler, höt höt konuşmalar, anıra anıra kahkaha atmalar filan, bağırıp duruyor *Aşk her şeyi affeder mi* diye. Affetmez Özden Hanım. Terbiyesiz Özden Hanım. Aşkmış. Kim bulmuş? Dana. Sonunda bir köye yerleşip eşeklere şarkı söylersin innnnşaaaalllaah. Ne diyordum, beni güzel buluyor. Güzellik mi kaldı ilahi Veli. Otuz beş yaşındayım ben. Bak ağzın dolu dolu söyle, ne çok geliyor insana. Gençken güzeldim. Gençken herkes güzeldir. Yani bir marifet değildi gençken güzel olmam. Hatta Allah belamı bile verdi o güzellik yüzünden. Öyle değil mi? Seni buldum. Daha ne olacak? Allah'ın bela vermek konusunda en keskin yolusun bence. Ama şimdi otuz beş yaşındayım. Senden başka gören de yok son dakikasını yaşayan güzelliğimin. Elli dokuz, altmış. Süreniz doldu Feray Hanım. Buyurun sizi şöyle alalım. Orası neresi? Yaşlı kadınlar çukuru. Atlayın atlayın. Çekinmeyin. Feray'a müstahak. Ona her türlü cehennem mubah. Maharet, melun, meleke... Aman da ne güzel Arapça da mı konuşurmuşsun sen? Mehlika böyle konuşur. Çok da güzel konuşur. Kocasının güzel karısı. Aman da hanimiş hanimiş. Bir çay yapayım tabii kocacığım. Sen emret kocacığım. Sana böyle sekiz çeşit çayı karıştırıp zemzem sularıyla demleyip en kristal bardakta en güzel çayı sunmak benim bir numaralı görevimdir. Pardon. İki. Birincisi gülümsemek. Kibar kibar. Hanım hanım. Alık alık. Böyle uzar gider bu liste. Gülümseyelim o zaman.

2019 Ocak

Suriyeli öldürecek beni ve kimsenin umurunda olmayacak yok olup gitmem.

Bir hayatı defalarca kaybettim.

Haberlere bakıyorum cepten. Yeni bir şey yok. İsmail ya kayıplara karıştı ya da konuşturamadılar bir türlü. Belki de mektubum hiç ulaşmadı ellerine. Perdeler sımsıkı kapalı. Işıkları açmıyorum. Günler geçip gidiyor.

Kapı çalıyor. Böyle ne kadar saklanabilirim, bilmiyorum. Birkaç kez daha yankılanıyor zilin sesi evde. Açmayacağım, her kimsen defol git. Sonra susuyor. İki dakika geçmeden telefon çalıyor.

"Feray?"

"Efendim Cihan?"

"İyi misin? Günlerdir sesin soluğun çıkmıyor. Kızgın mısın bana yoksa?"

"Yok Cihan niye kızgın olayım? Biraz canım sıkkın. Evdeyim."

"Uğradım, uyuyor muydun?"

"Hı, duymamışım. Sen nasılsın? Baran nasıl?"

"Geleyim mi, Baran yok yine."

"Hiç iyi değilim Cihan. Gelme."

Sessizlik. Bir şey söylemeden kapatıyor telefonu. Birkaç dakika sonra kapı çalıyor tekrar. Delikten bakıyorum. Cihan. Of Cihan! Laftan anlamaz mısın sen?

Elinde bir kutu pizza. Yarısı yenmiş, gülümseyerek giriyor içeri.

"Küstün değil mi bana?"

Sana niye küseyim Cihan? Kutuyu masaya bırakıp sarılıyor.

"Pizza getirdim. Affettin mi beni?"

"Tamam" diyorum. "Affettim. Hadi geç otur."

Açlıktan gözüm dönmüş. "Ama çok rica ederim, şu videoyla ilgili konuşmayalım olur mu?"

Başını sallıyor gülümseyerek. Bir çırpıda üç dilim pizzayı yutuyorum.

Beni merak etmiş. Bak işte açmışım, neden söylemiyormuşum, madem kendimi kötü hissediyormuşum, niye onu aramamışım, beni üzdüğü için çok üzülmüş sonra, Baran demiş sen ne yapıyorsun, istemiyor işte kadın, sonra düşünmüş, yani kötü bir şey yokmuş ama istemiyormuşsam tabii o kadar ısrar etmekle ayıp etmiş. Videoyu defalarca seyretmiş. Gerçekten çok yetenekliymişim. O gece konteynerlerin dibinde duymuş ilk kez, ne kadar güzel sesim varmış, dinlemeye doyamamış, bitmesini beklemiş, öyle girmiş koluma, taşımış eve. Böyle bir yeteneği değerlendirmemem de ne bilsinmiş, biraz tuhaf gelmiş. Herkes şöhret olmanın peşindeyken ben, işte beni farklı yapan da buymuş, sanki bu dünyadan değilmişim, araştırmış, Kemancı eskiden gerçekten çok meşhurmuş, kocamla neden ayrıldığımızı bilmiyormuş ama benim gibi bir kadın, tek başına, cesaretime hayran kalmış, şimdiki kadınlar çok sıkıcıymış, hiç doğru dürüst bir ilişkisi olmamış, geçici şeylermiş hep, benim gibi biriyle karşılaşmamış daha önce... Özür dilermiş beni öptüğü için. Tutamamış kendini. Gerçekten çok farklıymışım tanıdığı tüm kadınlardan. Nasıl olmuş o da anlamamış, çok hoşlanıyormuş benden. Birdenbire oluvermiş işte, çünkü dediği gibi çok farklıymışım, çok güzelmişim hâlâ, pardon hâlâ

demeyecekmiş, hiç böyle bir şey hissetmemiş daha önce, istemiyorsam söylemeliymişim, yoksa kendini tutması çok zormuş, yeteneğime hayran olduğu içinmiş belki, ama yoo, daha fazlası varmış bende, anlayamadığı, dile dökemediği bir şeyler, garip bir yakınlık duygusu, başlarda yokmuş, sonradan, tanıdıkça, ama neden böyle gerginmişim, hep böyle biraz gergin bir enerjim varmış, biraz ürkek, biraz öfkeli bir enerjiymiş bu, söyledikleri mi geriyormuş beni yoksa, yoga yaparsam iyi gelebilirmiş, onun gittiği bir yer varmış, neyse, ben istemediğim sürece aramızda bir şey olmak zorunda değilmiş, ne düşünüyormuşum, ben de bir şey söyleseymişim, ona karşı bir şeyler hissediyor muymuşum?

Beni öptükten sonra söylediği her şey uğultuya dönüşüyor.

"Beni öptün?"

"Özür dilerim, ama çok tatlısın, tutamadım kendimi." Donmuş bakıyorum.

"Bayılıyorum bu haline. Ama lütfen bir şey söyle."

"Cihan" diyorum, "benim olup biteni olduğu anda, olduğu gibi anlayacak kapasitem yok, yıllar alabiliyor hatta bazen."

"Anlamadım" diyor gülümseyerek.

"Yani, sen şimdi git."

"Sonra konuşuruz ama değil mi?"

"Konuşuruz."

Gidiyor.

Ah tabii ya, bu yüzden beni bulduğu gece göründüm gözüne kadın suretinde.

Suratımda aptal bir gülümseme, kafamın içinde uğultu, midemde kramp, kalbimde korku, perdeyi aralayıp bakıyorum. Suriyeli yok.

2008

Saymayı bıraktım. Say say nereye kadar? Hep aynı sonuç. Bıraktım derken ağız alışkanlığı, sanki bir iradem varmış gibi. Çözüm yine Veli Hazretlerinden geldi. Tövbe etmem için beni iki hafta Defne'nin odasına kilitledi. Orada her şeyi tek tek sayıp bitirdikten sonra, sayacak bir şey bulamayınca nefesimi sayar oldum. Nefesimi saydıkça bir aydınlık doğdu içime, aydınlandım, bir ömrün bir odada tek başına geçmeyeceğini anladım. Dedim tövbe. Kapı açıldı.

Öyle deli gibi mırıldanmayı bıraktığım için Allah'a şükürler olsunmuş. Başlarda dua okuyorum sanmış ama sonra anlamış bir şeyleri saydığımı. Bir şeyler dediğin benim hayatım. Evet çay bardakları mesela. Ne var? Kaç ay, kaç gün, kaç saat, kaç dakikadır Defne'den ayrıyım, kaç yıldır seni sevmiyorum, kaç kere seviştim senden nefret ede ede, bunlar sayılar dünyasında çok önemli. Hepsini toplayıp, üst üste koyup, yaşımla çarpıp karekökünü alacağım, sana ne? Çok yalvarmış Allah'a kurtulayım diye bu illetten. Bakmış yalvarmakla olmuyor. En iyisi tecritmiş, hep yola getirir. Şeytan azapta gerek. İnsan böyle içe çekilince bulabilirmiş doğruyu. Bak sonunda bırakmışım o kötü alışkanlığı. Ne gerek varmış hem? Her şey kadere bağlıyken, öyle değil mi, ne diye yoruyormuşum güzel dudaklarımı? Maazallah kafayı bile oynatanlar varmış. Çok şükür geride kalmış o günler. Ettiği dualar kurtarmış beni. Hayat dediğimiz bir imtihanmış.

Benimki matematikten değilmiş anlaşılan. Her şeyi benim için yapmış. Bilseymişim, neler neler yapmış benim için, haberim yokmuş. Neler neler yapmış? E dedi ya haberim yokmuş.

Uzun uzun geceler kapanıp kapanıp odalara ne bok yiyor bu manyak diye merak etmezken ben, sonunda yumurtladı, bir kitap yazmış. Benim için değil. Her şey benim için olacak değil ya. Tüm insanlık için. Tüm insanlık bizim evde on iki kişi. Beni ve Esma'yı sayma. Kadınlar insanlığa dahil değil. O on iki kişiye indi göklerden. Bir gecede inmedi tabii, aylarca çalıştı. Çok da çalışkandır benim şişkom. Hastanede koştururken formunu koruyormuş meğer, şimdi domuz gibi bir şey oldu. Kitap. Yeni bir dönem başladı. Şöyle olmalı böyle olmalı. Çağa ayak uydurmalı. Erkekler şöyle olmalı böyle olmalı. Allah yolundaki bu mücadelede her yol mubah. Bizim evde doğan bu güneş tüm dünyayı aydınlatacak. Kadınlar şöyle olmalı böyle olmalı. Uzun uzun anlatmış. Gençken hiç haberim olmayan şeyler. Geri geri yürümek mesela. Kadın kocasının yanından ayrılırken en azından üç adım yüzü kocasına dönük yürümeli, öyle zırt diye arkasını dönmek günah olmasa bile sevap değil. Cümleler ne kadar kafa karıştırıcı olursa o kadar iyi. Müritleri uçtu uçtu kondu. Hepsi ezberledi tüm satırları. Böyle mübarek bir zat dünyaya bin yılda bir gelir. Allah'ın elçisi bir nevi. Bir nevi ne demek, tam da öyle. Bu sözleri bir insan yazamaz. Ancak Allah vahiy eder, Veli Hazretlerine de aracı olmak şerefi nail olur. Yoksa haşa, götünden uyduracak hali yok. Yepyeni bir din doğdu, müjdeler olsun.

Geri geri yürümeyi öğrenmem gerek. Yeni bir iş çıktı başıma. Olsun. Esma hamile. Onun için tehlikeli olabilir. O düz yürüsün mü diye sordum. Hamilelikte düz yürünebilir dedi. Allah'ın verdiği canı riske atmak olmaz. Kadınlar kocalarının her istediğini iki demeden yapmalıymış. Şimdi bir

dakika. İkiye kadar saymak gerek, bir demeden iki denmez. Yeniden saymak istemiyorum. Çok yoruldum. Her şey kaç ediyor, ezberimde. O yüzden daha bir derken isteğini yerine getirmek farz oldu. O ç diyor, çay demlenmiş önünde, O s diyor, soyunup yatıyorum, O n diyor, n neydi unuttum. Haaa, namaz kılacak, seccadeyi seriveriyorum önüne. Namaza bile yeni bir yorum getirdi. Ee ne de olsa kendi dini. İstediği gibi kılar namazı da. Kadınları gerekmedikçe dövmek caiz değilmiş. Gereklilik duruma tabiymiş. Onlar da Allah'ın kullarıymış. Allah razı olsun. Gerekmedikçe yırttık dayaktan. Attığı yumrukları unuttum çoktan. Attığı yumrukları unutmuş olsam, attığı yumrukları unuttum demezdim. Bir şeyi unuttuğumuzu söylerken onu hatırladığımıza dair cümle kurarsak işte böyle gülerler adama. Adam değilim ben ama olsun. Kadın da bir nevi insan. Yeni dinimiz öyle buyuruyor. Gerekmedikçe vurmak yok. Ama bir evin içine tıkabilirsin tabii, mesleğini yapmasına engel olabilirsin mesela, bu çok normal, çocuğunu elinden alabilirsin. Hiç sorun yok. Sonra kadınlar duygusal olurlarmış, onların duygusal dalgalanmalarına karşı tedbir olarak görmezden gelmek en iyi çözüm olsa da, eğer sorun devam ederse, gerekirse bir hafta, gerekirse bir ay bir odaya kapamak caizmiş. Hayda, döndük yine saymaya. Saymaya tövbe etmiş bir kul olarak, duygusal dalgalanma yaşamamak için elimden geleni yapacağım. Yapmalıyım. Bunun için de en iyi yöntem, duygulanmamak. Duygu da neymiş. Gelip geçici bir heves. Yüzümde hep bir tebessüm. Böyle mübarek bir zatın zevcesi olmanın verdiği memnuniyet. Memnuniyet bir duygu da olsa, tövbe etmeyi gerektirmiyor. Bir de geri geri yürümeyi becerdim mi bu iş tamamdır. Veli Hazretleri'nin örnek kuluyum. Kırmızı kurdele takacak bana salonda törenle.

2019 Ocak

Ben kendimi ararken gelecek sürekli şekil değiştirip duruyor. Zulme karşı zamanla bir katılık geliştiriyor da insan, sevgiyle nasıl baş edeceğini bilmemek çok acıklı. Baksana bana sen! Hey kızım Feray! Aşk kim sen kim! Sırası mı şimdi? Sırası mı? Bir sırası varmış gibi. Değil elbet. Hiç sırası değil. Ama işte böyle birdenbire, en savunmasız olduğun an, en savunmasız yerinden yakalar. Bilirsin o hissi. Hiç beklemediğin anda, kulağında patlayan yumruktan bilirsin, karnına inenlerden, iz bırakmayandır onlar, kınayan bakışlardan, yok sayılmaktan, içeri hep içeri, biraz daha içeri, giderek küçülen metrekarelere hapsedilmekten bilirsin. Hayat böyledir. Hiç hazır değilken, işte tam o anda, yakalar insanı. Yakar, yıkar, üstünden geçer. Geriye kendin sandığın bir kırık dökük kalır. Ömrün kötülüklere dayanma gücünle ölçülür artık. Ya hep kötülük yoksa? Arada güzel şeyler de oluyorsa? Sahi mi? Bütün malzemesi hayatın zehir zemberek kötülük oysa. Biraz da bir kere de azıcık da olsa bir ümit işte, yeniden var olmayı kim istemez? Tüm geçmiş savrulup gitmişken ve gelecek kısa, belirsiz, ürkütücü ve karanlıkken, tam da o anda. İşte böyle hiç beklemediğin bir anda, bir yumruk gibi ama bu sefer yere yıkmıyor da, gökyüzüne savuruyor eskimiş bedenini. Yorgun Feray, korkak Feray, geçkin Feray. Al diyor, en zayıf yerinden yakaladım seni, en zavallı, en biçare halinden, en beceremediğin, yokluğunu bile unuttuğun yerinden

hayatının, ümitsiz teslim olur da insan ama ümit yedi başlı bir canavar, nasıl baş edeceğini bilmezsen altı başı ezsen yedincisi yakar yıkar seni.

Hayatı başımıza gelen bir şey sanıyoruz ya, hayat bir oluş hali sadece. Orada, burada, her yerde. Devasa bir göz olup seyretmiyor bizi uzaklardan, bir beyni yok; bizim hakkımızda yargılara varmıyor, bizi düşünmüyor, bize acımıyor, bir kalbi olmadığı için sevmiyor bizi. İyi bir insansın diye başınıza iyi şeylerin geleceği yok. İşte, içimde biriktirdiğim bunca kötülüğe rağmen Cihan çıktı karşıma. Hak ettim mi? Elbette hayır. Öylece kendiliğinden oldu, iyilik kötülük veya hak edişle hiç ilgilenmeden. Kimse beni görmez, kimse bana bakmaz, umursamazken, hiçbir geçerli sebep yokken, bir anda, bir insanın tüm düşüncelerini ele geçirmek, kalbinin ritmi olmak, onun odağı, onun dünyası, onun baktığı, gördüğü yegâne şey olmak. Çok acayip, çok acayip.

Duygularla nasıl baş edilir bilemiyorum. Deli gibi bir şey oldum son günlerde. Kendimi gülerken yakalıyorum bazen, böyle boş boş koltukta ikiye katlanmış otururken, farkına varır varmaz bir ateş basıyor sonra, ayağa kalkıp birkaç tur atıyorum, aynada kendime bakıyorum uzun uzun. Ne zaman kendime baksam bir aynada, harcanmış bir ömürle göz göze geliyorum. İçim burkuluyor. Ne kadar geç kaldım her şey için! Tüm etlerim hafif gevşek, her şey hafifçe yere doğru. Cihan'ın beni gerçekten güzel bulması tam bir budalalık. Hızla uzaklaşıyorum ayna karşısından. Ne var diyorum, beni de sevebilir biri, sevebilir mi Feray? Gerçekten sevebilir mi biri seni tanısa? Bir katil olduğunu bilse? Ömrünün yarısını bir adamın elinde heba ettiğini? Bir sandık kurdu olduğunu, eski bir yorgan; ölüme terk edildiğini ve gık demeden razı geldiğini buna? O zaman da sever mi seni? Bu yorgun suratı gerçekten niye sevsin ki, bu yorgun bedeni, bu

küçülüp küçülüp kuru kayısıya dönmüş kalbi kim ne yapsın be Feray? Kandırma kendini. Ama öyle diyor. Kendi söyledi. Öptü beni. Ah ateş basıyor tüm vücudumu. Beni öptü dediğimde, kalbim eski şeklini alıyor sanki. Hayat sanki yaşanmaya değer oluyor. Defne'ye kavuşuyorum, peşimde dolanan tüm belalardan kurtuluyor, yepyeni bir hayata başlıyorum. Yıllar önce ardımda kalan ne varsa, sevmek ve sevilmek, bu şehir, içimdeki tüm şarkılar, gençliğimde kurduğum tüm hayaller, her şey, ne varsa unuttuğum, yakıp yıktığım, gömdüğüm cehennemin dibine, ne varsa, yaşama dair, bir insanmışım gibi, yeniden...

Yeniden bir bütün oluyorum. Bütünlüklü bir Feray. Kanatlarım var. Uçuyorum.

2009

Acının ve mutluluğun ifadeleri kolay. Acıda bütün yüz kasları aşağı sarkar, kaşlar, gözler, yanaklar, özellikle dudaklar, hepsi yeri işaret eder, on yaş yaşlı gösterirsin, zamanda bedava yolculuk. Mutlulukta tüm kaslar yukarı. Havaya. Ağız açık. Dolayısıyla yanaklar gözlere yakın, gözler kaşlara yakın, kaşlar bulutlara. Gençlik iksiri gibi, bir anda ışıldarsın. Evet şimdi hep birlikte. Aşağı yukarı, aşağı yukarı. Şıp diye anlar insan mutlu mu karşındaki yoksa acıdan geberiyor mu? Diğerleri için ön koşul iyi bir gözlem yeteneği. Şaşkınlık, ağız hafif aralık, kaşlar yukarı, alında paralel çizgiler, alık alık bakan, kırpmayı unuttuğumuz sabitlenmiş gözler. Sonracığıma kızgınlık, iki kaş ortaya doğru itilir, çene sıkılır, kan beyne doğru yükselir ki bu kırmızı bir suratın olmazsa olmaz şartıdır, kulaklar alev alır. Üzgün olmak daha kolay. Gözler bir yere dalar. Bakışlar çok öyle oradan oraya dolanmaz, baş hafif eğik, tüm yüz kasları hafifçe aşağı. Tereddüt de bir tuhaf, kafa hafifçe boyundan geriye doğru itilir, gıdı varsa çıkması makbuldür, yanaklar aşağı sarkıtılır, gerekirse kaşlar hafifçe yukarı doğru. Tedirginlik. Üzerine en çok çalıştığım bu. Gözler kaçamak bir şekilde sağa sola oynar, kimseyle göz göze gelinmez, bir ses duyacakmış gibi kulaklar dikilir, nefes alıp veriş içe içe ama hızlıdır, bazen dudaklar da afiyetle yenebilir. Kibir. Kibirde en önemlisi gıdı. Kafa hafif geriye. Burun belli bir noktayı işaret eder gibi yukarıya. Tereddütle

karıştırmamak için dudaklara bakmalı ama. Tereddütte gülümsemeye rastlanmaz ama kibirde eser miktar yukarıya dönük dudak olmazsa olmaz koşuldur.

Artık hiçbir ifadeye muhtaç değilim. Yüzümde hiçbir değişiklik olmadan, bütün duyguları içimden içimden yaşayabiliyorum. Olması gerektiği gibi. İçime içime ağlıyorum mesela, gözyaşları bir yeraltı nehri gibi gözlerimden kalbime akıyor, yanaklarımdan süzüleceğine. Tedirginliğim durgun bir gece gibi, orada ama kimse fark etmiyor, öfkem magmadaki lavlar gibi, fokurdayıp dursa da gözle görülmüyor, hissedilmiyor dünya yüzeyinde, bir de tiksinti var, hiç buruşmadan yüzüm, midem buruşuyor sadece. Sesleri var bazı duyguların, içimden içimden söylediğim. Kalp kırılma sesi çıt, gülme sesi ha —gülebiliyorum evet— ağlama sesi ü, düşünme sesi ıh, bıkkınlık sesi pö. Çok faydasını gördüm duygularımı görünmez kılmanın. Artık kimse neyin var diye sormuyor. Hep aynı tebessüm yüzümde. Sabitledim, tüm meraklardan muafım. O ve Esma dışında bana bakan yok ama çok da umurlarındaymış gibi merakla gözlerini dikip incelemelerinden bıktım usandım.

Esma doğurdu. Nur topu gibi bir oğlu oldu. Veli çok okudu üfledi, yıllardır hamile kalamayan kadın şıp diye hamile kalıverdi. Şimdi o üfürüklerden midir nedir, küçük bir Veli zırlayıp duruyor mutfakta sabahtan akşama. Esma tedirgin. İsmail havalara uçtu bir oğlu oldu diye. İsmail sarı bir çıyan, uzun; bebek esmer ve güdük. Ne güçlü nefesi varmış meğer. Esma tedirgin. Yüzüme bakıp duruyor. Boşuna bakma Esma. Bu tebessümle idare edeceksin ömür boyu. Hiç umurumda değil yediğiniz haltlar. Allah'ın hikmeti deriz olur biter. İsmail erkekliğini kurtardı ya, herkes memnun. Esma tedirgin. Kaçamak kaçamak beni dikizliyor tüm gün. Yapma

Esma. Bakma bana. Ben sizin dünyanızda değilim ki, sizin dünyanızda olup biteni dert edineyim. Ben Veli'yi sevdim, çocuğumun babası Veli, eh öyle biri yok artık, hem bak sorun sende değilmiş, çatır çatır doğurabiliyormuşsun, İsmail'deymiş kabahat. Yatsın kalksın Veli Hoca Efendi Hazretlerine dua etsin o şimdi. Esma tedirgin. Kaynamış çaydanlığı döküverecek miyim diye başından aşağı bebeğin, benim de bir kızım var Esma. Artık biliyorsun. Nasıl kıyarım bir çocuğa, Veli'nin piçi bile olsa.

2019 Şubat

Yapılan bir ihbar üzerine Bursa'nın İznik ilçesine bağlı Bayındır köyü kırsalında toplu mezar bulundu. Mezarda dört kadın cesedine ulaşıldı. Cesetler cinayet şüphesiyle Bursa Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. Olay yerini inceleyen polis, herhangi bir açıklamada bulunmazken, gözler geçtiğimiz aylarda Bursa'da kaybolan Veli Kaplan ve Mehlika Kaplan soruşturmasına çevrildi. Polisin her iki olayla ilgili araştırmaları devam ediyor.

Veli Kaplan'ın sağ kolu olarak bilinen İsmail Ayvaz tutuklandı.

Küçük bir haber. Orada öylece. Kimsecikler için bir anlam ifade etmiyor. Sonunda Cennet bulundu. İsmail de tutuklandığına göre, ona yapılanlar kimsenin yanına kâr kalmadı. Umarım bu dünyada huzur bulmayan ruhu, bundan böyle yattığı yerde bulur.

Dört kadın. Üçünü telle boğmuşlar, kemikleri kırılan Cennet, diğerleri kim? Yok canım. Olamaz. Olamaz. Birinin karısı, birinin kızı. Yapmamışlardır, yapmazlar. Kimsesiz garibanın biri, eminim. Boğuluyorum. Ben buna dayanamam. Buna katlanamam. Yapamam. Defne Defne diye haykırıyorum içimden. Ya kızını da boğdurduysa bir olup Numan'la? Bir sebepten. Sebep çok onlar için. Hepimiz mekruhuz, kâfir,

münafık, katli vacibiz onların gözünde. Kim bilir belki çocuğu olmadı? Numan da kaldırıp attı tıpkı Veli'nin zavallı Cennet'e yaptığı gibi. Ya da ne bileyim, yola gelmedi kızım, razı olmadı bunların zulmüne, uyduruk dinlerine isyan etti, anladı kafadan sakat olduklarını, kaçmaya kalktı belki? Boğduruverdi Suriyeliye? Delireceğim. Delireceğim. Nereye gidip ne yapacağım ben? Nereden bileceğim o kızlar kim? Ah Defnem. Affet beni yavrum. Meleğim affet beni. Koruyup kollayamadım seni, sahip çıkamadım sana. Neden hâlâ tutuklanmıyor bunlar? Nasıl böyle ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar ortalıkta? Keşke hepsini gebertecek gücüm olsaydı. İsmail'i, Suriyeliyi, Numan'ı. Kimse yakalamayacak mı bu Numan'ı? Böyle önüne geleni öldüre öldüre dolaşacak mı ortalıkta? Yok. Ben bu bilinmezliğe dayanamam. Bir şeyler yapmalıyım.

Cihan'ı arıyorum. Evde. "Geliyorum" diyorum. İki dakika geçmeden kapıda buluyorum kendimi. Kulaklarım uğulduyor. Baran içeride uyuyor. Yeni gelmiş Bursa'dan. Haberi yapan o. Her şeyi bir çırpıda anlatasım geliyor. Susuyorum. Cihan umut dolu gözlerle bakıyor yüzüme. Aşkının karşılığını arıyor bu katil kalbimde. Ah Cihan.

"Cihan" diyorum.

"Efendim" diyor sesi titreyerek. Günlerdir bir cevap bekliyor benden. Elimi tutmak istiyor. Çekmiyorum. Ama bir karşılık değil de, öylece bırakıveriyorum elimi avcuna, hepsi bu. Anlıyor, birkaç saniye sonra çekiyor elini, kırgın.

"Ben" diyorum, "karar verdim. Hani röportaj yapmak istiyordun ya, yapalım. Canlı yayın da olur. Nasıl istersen. Menajere de haber ver. Onunla da bir konuşalım bakalım. Belki bir şey çıkar. O kadar ısrar ettiğine göre, demek benim görmediğim bir şeyler görüyor bende."

Şakaya vurmaya çalışıyorum. Olmuyor. Kelimeleri böyle bir araya getirmek bile şimdi marifet benim için.

Cihan inanmaz gözlerle bakıyor.

"Sahiden mi?"

"Evet" diyorum. "Sahiden."

"Neden?" diye soruyor. "Yani niye değiştirdin fikrini?"

"Bilmem" diyorum. "Param bitti bitecek. O yüzden."

"Tek sıkıntı paraysa, bende de çok yok ama, sırf para için, ne bileyim emin misin?"

"Sırf para değil, belki benim için en hayırlısı bu. Kaderimde var belki. Denemeden bilemeyiz değil mi?"

"Tabii orası öyle. Tamam. Eminsin değil mi? Ben arayayım o zaman gazeteyi. Haber vereyim."

"Dur hemen arama" diyorum. "Az bir vakit ver bana. Kafamı toparlayayım. Birkaç gün sonra, olur mu?" "Olur tabii, olur. Sen ne zaman istersen."

Şaşkın yürümeye başlıyor evin içinde oradan oraya.

"Baaaraan" diye sesleniyor içeri.

Baran uykulu sesle cevap veriyor odasından,

"Uyuyorum Cihan, acil mi?"

"Acil acil, gel."

Şiş gözleri ve dağınık saçlarıyla Baran geliyor salona. Ekip tamamlanıyor.

"Ne oldu? Neymiş bu kadar önemli?"

"Feray" diyor, "menajerle konuşmaya karar verdi."

İnanmaz bakıyor Baran.

"Doğru söylüyor" diyorum. "Röportaj da yapacağım. Kısmetimde rock star olmak varmış."

Öyle gerginim ki, kimse gülmüyor.

Baran saçını düzeltiyor.

"Sahi mi" diyerek pencereye yöneliyor. "Olabilir. Neden olmasın, sesin çok güzel, eminsin ama değil mi?"

"Aaaman" diyor. "Anasını sikeceğim bunun." Öfkeden kıpkırmızı.

"Ah" diyor. "Çok affedersin Feray Abla."

"Ne oldu?" diye soruyorum ne olduğundan emin.

"Yok" diyor, "bir şey yok."

"Yine mi o pezevenk?" diye soruyor Cihan.

"Evet. Ben nereye bu pezevenk oraya. Şu Bursa'daki haberden beri peşimi bırakmadı it. Çok kurcalıyormuşum, tehdit edip duruyor, sonum elinden olacakmış. Sikicem belasını haberi yok hıyarın." Bana açıklıyor. Belli ki Cihan durumun farkında.

Başımı tülü aralamadan uzatıyorum. Suriyeli. Demek Baran'ın peşine takıldın ha, ben de bunca zaman... Eceli gelen köpek cami duvarına işermiş.

"Dur" diyorum içimden. "Ben yapacağım o dediğini. Hem de büyük bir zevkle. Az kaldı. Sabret."

2010

Defne gelecekmiş. Defne gelecekmiş. Bütün bir temmuzu birlikte geçirecekmişiz. Her şeyi gömebildim, mutluluğu gömemiyorum içimdeki deliğe. Evi baştan sona elden geçirdim akşamları. Malum, gündüzleri salonda uçuş var. Mis gibi çamaşır suyu kokuyor her yer. En sevdiği yemekleri yaptım, kekler, kurabiyeler... Odasını bir genç kıza uygun döşedim. Döşedim derken, Veli'nin onayından geçti elbette her şey. Çarşaflardan perdelere kadar. Benim gibi bir zındığa güven olmaz. Maazallah anasının aldığı yatak yorgan yoldan çıkarır belki kızı. Pembe bir çocuk odasından imanlı bir genç kız odasına dönüştü uzam. Neyse ki kızı söz konusu olduğunda cömert, bastırdı parayı. Mutluluk insanı Araf'tan alıp diriler dünyasına fırlatıveriyor bir anda. Kim bilir ne kadar büyüdü.

Önde Havva. Ayakkabılarını çıkarıyor. Çekilsene be kadın. Koca gövdenden kızımı göremiyorum. Yine de elini öpüyorum.

"Hoş geldin abla."

"Hoş bulduk" diyor soğuk soğuk. Kinci zebani. Ben seni ne çekincesiz, ne kirpiğim bile oynamadan öldürürüm ya, sen Defne'ye dua et. İşte Defne. Ah kocaman olmuş benim kızım. Sımsıkı sarılıyorum. Biliyorum yabancılıyor. Her seferinde. Yine de bırakmıyorum öyle kolayca. Bir an önce kurtulmaya çalışıyor kollarımdan. Günahkâr anasına, halasının ve babasının yanında öyle kolay teslim olmaması gerektiğini bilerek. Olsun. Onu görüyorum, ona dokunuyorum, kokusunu içime

çekiyorum ya, varsın ben Allah'ın belası bir kâfir olayım. Zangır zangır titriyorum mutluluktan. Esma şaşkın bakıyor bana.

"Esma" diyorum, "alsana bavulları içeri. Defne, odana bakmak ister misin? Sürprizim var sana." Halasına bakıyor. Başıyla izin veriyor Zebani. İsteksizce geliyor peşim sıra.

"Güzel olmuş. Ama gerek yoktu. Zaten ne kadar kalacağız ki" diyor.

"Baban söz verdi. Bir ay." İnanmayan gözlerle bakıyor bana.

"Yorgun musun?"

"Biraz."

"E hadi uzan sen, çok aç değilsen, uyanınca yersin, senin yatağın, çarşaflar temiz. Üstünü değiştirmek ister misin?"

Kendimi dizginleyemiyorum. Ardı ardına çıkıyor cümleler ağzımdan. Yavaş be kadın. Ürkütme kızı.

"Olur" diyor. Küçük bavulunu açıp eşofmanlarını çıkarıyor içinden. Elinde eşofman öylece sessiz bekliyor boş duvara bakarak. Ah be güzel kızım, annenim ben senin. Sus sus, ergen olmuş, normal, utanır şimdi her şeyden.

"Sen değiş, ben kapının önündeyim."

"Geleyim mi?" diye soruyorum geçmek bilmeyen birkaç dakika sonra.

"Gel" diyor. Yatağa uzanmış. Kumral saçları yastığın üstünde dağınık, odayı inceliyor.

"Saçlarını okşamamı ister misin?" diye soruyorum. Ürkmesin istiyorum, kırılmasın, incinmesin, evi onun burası, annesi benim, ait olduğu yerde olduğunu bilsin. Bin yıl öncesine götürüyor bu soru ikimizi. En son Edirne'den döndüğümüz gece böyle yalnızca ikimiz, sonra hep başka gözler vardı tüm bir arada oluşlarımızda.

"Hayır" diyor bir ergene yakışır inatla. Çıt. Pes etmiyorum. Pes etmeyeceğim. Her şeye teslim oldum, senin hayırlarına olmam. Usulca okşuyorum saçlarını. Yüzüme bakmadan "Halama söyleme" diyor.

"Olur söylemem. Biliyor musun, seni çok seviyorum. Bu dünyada hiçbir şeyi sevmediğim kadar."

İki damla yaş süzülüyor yanaklarından. Başını çeviriyor. Uykuya dalıyor annesinin kalbini delerek.

Zebani'yle Deccal salonda beni bekliyor. Aç karınlarını doyurmam gerek. Esma'yla bir çırpıda hazırlıyoruz masayı.

"Sen de kal Esma" diyorum.

"Yok gideyim abla" diyor. "Yasin huysuzlanıp duruyor baksana." Küçük Veli'sini de alıp gidince baş başa kalıyorum cehennemliklerle. İçeride bir melek uyuyor.

"Defne uyudu, uyanınca yer. Biz başlayalım."

Bismillah çekerek yumuluyorlar. Havva iyice şişmanlamış. Parayı bulunca domuza döndü ikisi de. Sonunda ablasına tomar tomar para gönderebilmenin haklı gururu var ablak suratında. Kocadan kalan yıkık dökük evi satıp bir apartman dairesine yerleşti Havva. Tüm giderlerini kardeşinin karşıladığı evinde huzur içinde yaşıyor kızımla birlikte.

"Merak etme ben yarın öğleden sonra döneceğim" diyor ağzındakini yutmaya zahmet etmeden.

"Canım olur mu öyle şey, kal sen de işte. Odan hazır. Hem Mehlika da sevinir. Değil mi Mehlika?" Yaa evet. Hem de nasıl sevinirim.

"Biliyoruz onun nasıl sevineceğini."

"Kal abla."

"Yok" diyor. "Gideyim ben. İstenmediğim yerde duracak değilim."

İçim kıpır kıpır. Siktir git. Bir daha da dönme. Beni kızımla baş başa bırak. Yemek bitiyor. Hızlıca topluyorum masayı.

2019 Şubat

İçimde uluyan kurtlar var. Artık salabilirim insansız bir ormana. Orada dişlerimi geçirip boynuna, parçalamam gereken sırtlanlar var. Kökü kalbimde zehirli sarmaşıklar var. Usul usul suladım gözyaşlarımla. Yaşanacak yıllar var, aylar günler saatler var, kayboldum, ölünmemiş ama yaşanmamış bir yerde, yaşamı bir kez yitirir insan. Yeniden insan olabilmek için —bir insan, kalbi, vicdanı, karar verme becerisi ve korkularıyla dövüşe dövüşe, umut demeyeyim hadi— öfkem var. Kaç yılım geçtiyse bu dünyada, o kadar yaram var. Alınacak öcüm var. Benden çalınanların bir bedeli var. Şimdi sevilecek yeni insanlar var. Kapatmadan gözlerimi. Şimdi sevmek var. Sanmakla sevmek arasında fark var. Bu farkı anlamak var. Adımlarım var sokaklar boyu, yorgun bacaklarım, aşılacak sokaklar var. İçimde binbir özlem var. Annem var, babam var, sıradan ve tekrarlanabilir bir şeymiş gibi gençliğimi bir yalana terk edişim var, o ev var içimde, nereye gitsem benimle gelen, o evin içinde bir sandık var, Esma var, Defne var en çok. Defne diye bir kızım var. Sevmek var. Vitrinleri var dükkânların, tanımadığım insanların yüzleri var, giysileri var, renkler var sokaklarda, sesler var, kokusu var her üç beş metrenin, kulağımda dinmeyen bir çınlama, eskimiş bir yüz, eskimiş bir beden, eskimiş bir kalbim var. Binlerce olsun var içimde. Geride bıraktığım bir şehir var, o şehirde bir dağ var, o şehrin lodosu var. Şimdi bu ev var, bu

sokak, bu mahalle, bu şehir var. Bu şehrin katili var. Denizi var kirli, dalgalı, gökyüzü var, sürekli şekil değiştiren, yirmi milyon insan var yüzünü görmediğim, tıklım tıklım metrolar var hiç binmediğim, simit atmak var martılara, şarkı mırıldanmak var, umursamamayı becermek var. Bakmak var şimdi. Görmek var. Bir insan sıcağına teslim olmak var. Cihan var. Hâlâ hayattayım var. Çok şükür var, beni terk etmiş bir zamanlar, bir Tanrı'ya söylediğim, terk ettiğim bir Tanrım var, özlediğim, Feray var şimdi. Feray. Tanımadığım.

Suriyeliyi bu kadar kolayca haklayacağım aklımın ucundan geçmezdi. En çok ondan korkardım. El olduğu için. Vahşetin eli. Sahibinin eli olup hepimizi boğmaya hevesli, kadın düşmanı, sapık Suriyeli, neredeyse zevk için. Eminim o üç kadını o boğdu. Kimselere bırakmadı can alma işini. Şimdi kaldırımda öylece yatıyor. Birazdan birileri bulur, polisi arar. Kendi teliyle boğdum gece. Kaldırımda dikilmiş sigarasını tüttürüyordu sinirli sinirli. Kim bilir belki bu sabah pusu kurup boğacaktı Baran'ı. Son haberden sonra. Evi basıp Cihan'ı da yanında. Cesetlerin bulunması hiç iyi olmadı onlar için. Önünde sonunda Numan Efendi'ye varacak iş. Üstelik İsmail korkağın teki. Bülbül gibi şakır azıcık zora gelince. Konuşturamadım Suriyeliyi. Ona yanıyorum. Bok yoluna gitti. Yok, hak ettiğini buldu. O zavallı kadınların intikamını aldım en azından. Beni görmedi. Hâlâ görünmez olmak işime geldi. Omzuna dokundum usulca. Kafasını çevirip baktı, kimseyi görmeyince iğrenç bir küfür savurdu havaya, ardından bir nefes aldı sigarasından. O sırada usulca çektim teli paltosunun cebinden, doladım gırtlağına, "Defne nerede?" diye sordum, cevap vermedi. Görünmez olduğum gibi duyulmazım da sahi, bir daha sordum, can bu, bir cana karşılık bir cevap, duysa verecek, "Defne'yi öldürdün mü, yaşıyor mu kızım?", duymadığından emin oldum artık, dedim

n'apalım, Havva var sırada, en birinci düşmanım, ha Suriyeli vermiş cevabı, ha Havva zebanisi, sıktım tüm gücümle. Çok debelendi. Tekmeler savurdu boşluğa. Nasılsa görünmezim diye bir güven geldi. Salak Feray. Ellerimi yakaladı ahmaklığımı fırsat bilip, kırıyordu neredeyse. Gırtlağıma yapışmasın diye kendimi olabildiğince geriye çektim, saçımdan yakalayıp yere devirdi, hemen kalktım ayağa, tekmeler savurdu boşluğa. Teli çekti aldı boynundan, görse, bir çırpıda dolayacak gırtlağıma ama ah işte, ellerimle yapıştım bu sefer. Son şansımdı, tüm gücümle sıktım. Çok debelendi ama yine de becerdim nefesini kesmeyi. Görünmeyen bir düşmana karşı savaşmak zor iş. En çok Baran için. Yok yok. Cennet için. Tam o sırada belirdi Azrail. Gülümsedi olmayan ağzıyla. Göz kırptım. Kelime-i Şehadet getirmek geldi aklına Suriyelinin, anladı gitti gider, ine mi cine mi belli değil, pis canını teslim ediyor, daha la derken, yığıldı yere mosmor. Bok kokusu yayıldı sokağa.

Tülün ardından seyrediyorum şimdi cesedini. Onca yılın korkusu bir anda kuş olup uçtu gitti. Yine de bir ferahlık yok içimde. Defne ölü mü sağ mı öğrenemedikten sonra, nasıl olur da rahat eder ana yüreğim? Ona kavuşamadıktan sonra, kim ölse, kim yaşasa umurumda değil. Yeter ki o yaşasın, yeter ki ona kavuşayım. Aceleye getirdim. Kinim ağır bastı. Belki bir yolu vardı Suriyeliyi konuşturmanın. Ama yok. Nasıl olacak, görünmez duyulmazken?

Delirtecek beni bu bilinmezlik. Havva'yı böyle aceleye getiremem. Evinde kıstırmalıyım ki baksın gözlerimin içine, görsün beni, duysun, sıkarken gırtlağını mutlaka söyletmeliyim gerçeği. Veli gibi o da gözlerimin içine baksın istiyorum geberip giderken. Kim aldı pis canını bilsin. Onca yılın kini bu. Suriyeli neyse ne, Havva öyle mi ya, hem her şeyin sebebi o, hem Defne'yle ilgili ne sorsam bilecek tek insan yaşayan. Şimdilik.

2010

Buluğa eren kız içinmiş. Uyduruk kitabından yüksek sesle okuyor. Artık gözlerden ırak bir yaşam... Bir ritim tutturmuş, öne arkaya sallanıyor. O sallandıkça benim midem bulanıyor.

"Âdet görmeye başlayan kız..."

İnsan tuhaf beceriler geliştirebiliyor. O ne zaman zırvalamaya başlasa, kendimi sonsuz bir ormanda buluyorum. Orada bir başıma, ses yok, insan yok, tam olması gerektiği gibi, dünya ve ben baş başayız. Dalların, yaprakların arasından güneş vuruyor yüzüme, sırtüstü uzanıyorum toprağa, ormana karışıyorum.

Defne'nin belli belirsiz iç çekişiyle dönüyorum cehennemime.

"Baba kızına mecburiyetlerini bildirmekle mesuldür. Merasim başlasın."

Sabah kahvaltıdan sonra toplandık salona, Havva yola çıkmadan tören yapılmalıymış. "Ne töreni?" diyorum, "Erginleme töreni" diyor sırıtarak.

"Yüksek sesle okudum. Hepiniz şahidimsiniz. Okuduklarımı duydun, anladın, kabul ettin."

"Evet" diyor başını kaldırmadan. Çember olduk etrafında, oturuyoruz. Ben, Havva, O ve Esma. Müritler yok. Kadınlara özel gösterim. Boğulacakmış gibi nefes alıyor. Ah benim zavallı kızım.

"Bundan böyle adın Defne değil, Meryem'dir. Anamızın adı. Anlaşıldı mı?"

Anladım.

Eğilip kulağına üç kez "Meryem" diyor.

Ardından uzun bir dua başlıyor. Bir an önce bu şirk bitsin istiyorum. Kızımla baş başa kalmaya öyle hasretim ki, ya sabır diyorum içimden sürekli. Ya sabır.

Dua bitiyor. Uzun uzun üflüyor. Çemberde herkes huzur içinde. Elini uzatıyor, Havva yeleğinin cebinden küçük bir kutu çıkarıyor. Açıp boynuna takıyor Deccal. Meryem yazıyor altın kolyede. Sıra Havva'da, o da elmas bir yüzük hediye ediyor. Güya anasının yüzüğüymüş. Söyleseydiniz ben de bir hediye aldırtırdım Esma'ya. Mutfak masraflarından çırptığım param var çok şükür. Sonra başına yeşil eşarbı pek bir maharetle doluyor Havva. Malum gerçekleşiyor. Ardından bir tokat patlıyor Defne'nin yüzünde. Şaşakalıyor kızım. Kendimi zor tutuyorum. Bir tane de ben patlatsam şunun etli suratına. Dalga dalga dalgalansa. Orospu. "Âdet gören kızlara âdettendir" diyor Zebani. Rahatlatmıyor bu saçma açıklama Defne'yi. Sabırla susuyor. En iyi öğrendiği şey bu halasından. Şükredecek kadar kısa bir süre sonra "Eh" diyor, "yolcu yolunda gerek. Haydi Allah'a emanet olun." Kızıma sarılıyor, defolup gidiyor sonunda.

Sanki bir aileymişiz gibi baş başa kalıyoruz. Birbirimize yabancı üç insanız oysa, darmadağın olmuş. Ona anlatmalıyım, onu sevdiğimi, onun annesi olduğumu, ondan ayrı kalmanın beni öldürdüğünü anlatmalıyım.

Birkaç gün aramızdaki mesafe olduğu gibi duruyor. Bir adım bile yaklaştırmıyor beni. Çarşamba olduğu için erkenden kalkıyorum. Malum bugün ayin var. Toplanmalara doymadılar. Mutfakta didinip duruyoruz Esma'yla. Yasin sürekli ağlıyor. Huysuzluğuna sabır dayanmıyor. Bir yanda bu sıcakta fokurdayan iki dev çaydanlık, bir yanda Esma'nın tedirginliği, meleğim geliyor içeri. Başında örtüsü. Artık o da bizim gibi, kendi evinde bile görünmez olmak zorunda.

"Anne" diyor. Birinin annesi olmak ne güzel.

"Efendim meleğim?" diyorum.

Eğilip kulağıma "Ped var mı?" diye soruyor.

Ah bebeğim, regl olmuş, o yüzden bembeyaz.

"Var tabii" diyerek içeri koşuyorum. Döndüğümde mutfakta bulamıyorum, odasına dönmüş. Yatakta ağrı içinde yatıyor. Pedi veriyorum, yine koşarak mutfağa, hemen bir sıcak su torbası hazırlıyorum, bir de adaçayı. Kapısını tıklatıp giriyorum içeri.

"Al, bunlar iyi gelecek şimdi, birazdan geçecek. Benim de böyleydi." Yüzü acıyla kasılıyor. Bir şeyler yapmalıyım. Onun acı çekmesini yüreğim kaldırmıyor. Annem geliyor aklıma. O hep bir şeyler anlatıp oyalardı beni. Dikkatim dağılınca ağrım da hafiflerdi. Neden bilmem babasıyla tanıştığım akşamı anlatmaya başlıyorum. Sahneye çıkışımızı, hastaneyi. Merak ve hayretle dinliyor. "Şarkı mı söylerdin sen?"

Başka bir insanken evet, "Söylerdim ya."

Tedirgin ama meraklı gözlerle bakıyor. Ne söylesem? O çocukken yaptığım bir beste vardı. Onu söylüyorum alçak sesle.

"Anne" diyor, "neden şarkıcı olmadın, günah diye mi?" Gülüyorum. Elimi tutuyor.

"Geçti mi ağrın?"

"Biraz" diyor sakinleşmiş. "Keşke aynı evde yaşasaydık."

"Abla, Veli Hoca seni çağırıyor." Kapıdan başını uzatmış, o da anlam verememiş olsa gerek, "Neden acaba" diye ekliyor.

"Tamam geliyorum. İyisin değil mi?"

"İyiyim sen git. Uyurum belki."

"Uyu, uyumak iyi gelir."

Mutfağa gelmiş. Tepeden tepeden konuşuyor yine. Müritleri içeride kımıl kımıl, O'nu bekliyorlar.

"Yatıyor mu? Bu saatte?"

"Hastalanmış biraz ama şimdi iyi" diyorum.

"İyi" diyor, "toparlanınca söyle, İstanbul'a gideceğiz."

"Niye" diye soruyorum, "hani burada kalacaktı, daha bir hafta bile olmadı?"

"Havva aradı az önce, Şeyhim çağırtmış. Gitmek vacip oldu."

Upuzun bir çığlık sarıyor evi. Sesi duyan müritler koşarak gelmiş, mutfak kapısının önü panayır gibi. Arkalarında Defne, şaşkın gözlerle bakıyor bana. "Sus be kadın" diye bağırdıkça içimdeki canavar daha da yükseltiyor sesini. Kendimi bir yabancı gibi seyrediyorum. İşte yine oluyor. İşte yine tutamıyorum kendimi. İstemiyorum tutmayı, ses olup aksın içimdeki zehir. Herkesi yaksın. İte kaka Defne'nin yanına gidiyorum, sımsıkı sarılıyorum kızıma. Zaman an an genişliyor beynimin içinde. Her saniye sonsuzluk kadar uzun. "Gitmeyecek, hiçbir yere gitmeyecek. Söz verdin, söz verdin." Müritlerinin önünde bir kadını susturamamanın verdiği utançla tüm gücüyle çekiyor kolumdan, koparıp kızımdan, sürükleye sürükleye yatak odasına tıkıyor, karnıma bir yumruk atıp kapıyı kilitliyor üstüme.

2019 Şubat

Bursa'nın İznik ilçesine bağlı Bayındır köyü kırsalında ölü bulunan kadınların kimlikleri belirlendi. Geçtiğimiz aylarda Numancıların Bursa temsilcisi Veli Kaplan ve eşi Mehlika Kaplan'ın kayıp olduğu bildirilmişti. Olayla ilgili soruşturma devam ederken, Bayındır köyü kırsalında bulunan cesetlerden birinin kayıp Mehlika Kaplan'a ait olduğu tespit edildi. Mehlika Kaplan'ın naaşı yakınlarına teslim edildi. Gülümser Karaırmak, Ayşe Solmaz ve Şükran Beşe'nin ailelerine ulaşılamadı. Katil zanlısı Suriyeli lakaplı Hamza Yetiş ise İstanbul'da ölü olarak ele geçirildi.

Çevrede geniş kapsamlı bir arama başlatıldı.

Olayla ilgili, Numancılar tarikatının kurucuları Veli Kaplan ve Numan Mehdi Kara hakkında soruşturma başlatıldı.

Defnem yaşıyor. Dört dönüyorum evin içinde. Defnem yaşıyor. Hayatta. Burada. Aynı gezegende, aynı şehirde, aynı havayı soluyoruz hâlâ. Sevinçten deliye dönerim sanıyordum, acı ağır basıyor. Yarım, buruk, kırık kalbim. Cennet'in fotoğrafı duruyor gençlik fotoğrafımın yanında. Uzun uzun bakıyorum yüzüne. Demek gerçek adın Gülümser, sen böyle güzel, böyle ışıl ışıl, ah güzel çocuk. Nasıl kıydılar sana? Ah benim çaresizliğim. Sonra diğer kızlara. Boğuluyorum. Sahipsiz insanların kaderi böyle yaşamak, böyle ölmek. Bu ülkede kader bu. Demek bu kadar kolay hiçbir günahı olmayan

bir canı almak. Gözyaşlarımı tutamıyorum. Defne de olabilirdi aralarında. O zaman ne yapardım ben? Neye tutunur, neye inanır, nasıl nefes alıp verirdim bundan böyle? Bir yandan şükredip bir yandan beddualar savuruyorum. Hesabını vereceksiniz. Hesabını vereceksiniz. Ve elbette burada görülecek burada olanın hesabı. Öyle cehenneme kalmayacak yaptıklarınızın cezası. Sakinleşmem zaman alıyor. Kendimle göz göze geliyorum sonra. Gencim, mutluyum, bir vesikalığım bir sitede. Yarına kalmadan herkesin unutacağı yüzleriz hepimiz, solgun. Öylece kuş gibi boyunları kırılmış kadınlarız.

Mehlika artık yok. Feray'ım ben. Şimdi sonsuza dek bir ölüyüm, geçmişi öyle bir geride bırakıyorum ki, ancak bu kadar keskin olur. Gömdüler beni bu öğlen. Küçük ve sade bir cenaze töreni. Bursa'da, ebediyete kavuşmak, onca çektiğimden sonra, Allah taksiratımı affetsin, huzur verici. Bir Esma ağlamıştır, o da yalandan, ayıp olmasın diye etrafa, ah yanar döner Esma, küçük sinsi, Havva derin bir oh çekmiştir. Başka da kim gelecek? Birkaç mürit belki. Veli Hocalarının hatırına. Defne? Ah benim güzel kızım, annesini öldü sanıyor ya, kim bilir nasıl sevinecek beni karşısında görünce. Tutamıyorum kendimi. Onca karmaşık duygunun içinde, ona kavuşacak olmanın sevinci ağır basıyor.

Ama önce Havva'yla vedalaşmalıyım.

2011

Öfkemin ateşi başka türlü sönmezmiş, öfke demiyor tabii, edepsizliğimin ateşi, yedi gün, günde yedi kere soğuk sulara gire çıka ancak. Dindi mi edepsizliğimin ateşi? Bir nebze. Feci bir grip kaldı geriye.

"Defne'yi bir daha hiç göremeyeceksin." Çok aydınlatıcı bir cümle. Kendini kandırmak bitti. Sona erdi o bekleme ve bekleme hali. Artık O'nun isteklerine katlanmak, yüzümde asılı kalmış bir aptal tebessümle dolanmak zorunda değilim evin içinde. Özgürüm. Umudumu kaybettim, yerine özgürlük geldi. Geniş, ferahım şimdi. Böyle iyi. Sarsılmaz bir dengedeyim. Tabii bunun da bir bedeli var. Geçen gün İsmail'i göndermiş, bu eve girip çıkan her erkeğin yabancısı olduğu, bir an önce kaçıp uzaklaşmak istediği yere, mutfağa. Onu kendi mekânımda görmek bana bir nevi üstünlük sağlıyor. Laf da uzamıyor tabii. Eli ayağı titriyor mutfağa girince. Sanki uzaya fırlattık salağı. Alt tarafı tabak çanak.

"Bundan böyle evde başka biri varken mutfaktan çıkmayacakmışsın. Müritlerle hastalar yani. Bu kadar gözün sana bakması doğru değilmiş. Pek bir sakıncasız öylece ortalıkta dolanman büyük günahmış ve vebali Veli Hoca'nın boynuna olduğu için, artık buradan çıkmayacakmışsın."

Çaydanlıktan yükselen buhardan sersemlemiş, hızlıca bitiriyor diyeceklerini.

"Tamam, var mı başka bir şey?"

"Var işte, bunlar."

"Yav dedin ya bunları, bunların dışında?"

Pörtlek gözlerini üzerime sabitlemiş bön bön bakıyor. Bir şeyi de bir kerede anla be İsmail. Pö.

"İyi tamam, hadi anladım, git sen şimdi" diyorum, rahatlamış gidiyor.

Mutfak balkonu yok. Bir günde kayboldu ortadan. Duvar ördüler yerine. Sadece küçük bir pencere. Gökyüzünü görüyorum oradan. İnsan merakının başladığı yer. Esma yine hamarat hamarat koşturuyor mutfakta.

"İkincisi geliyor ha" diyorum gülümseyerek. Kocaman gözleriyle bakıyor Esma.

"Esma" diyorum. "Boş ver. Bir kırgınlığım yok sana." Hızla mutfak kapısını kapatıyor. "Abla, ablacığım, benim güzel ablacığım, affet beni."

Sımsıkı sarılıyorum. "Ah ablacığım kaç zamandır biliyordun?"

"Doğduğu günden beri."

"Niye vurmadın yüzüme?"

"Önemli değildi de ondan."

Bir süre içini çeke çeke ağlıyor. Yılların suçluluk duygusu gözyaşlarıyla aklanıp paklanıyor. Bir sigara yakıyorum. Açık camdan dışarı üflüyorum dumanı dikkatle. Sigara içtiğimi öğrenmese bari.

"Ah" diyor, "ah, bir bilsen. Hiç ister miydim böyle olsun."

İstemezdin ya ama işte oldu.

"Sen de biliyorsun Allah da, çocuk için yanıp tutuşuyordum da, böylesi..."

Bir posta daha ağlıyor doya doya.

"Allah benim belamı versin."

"Vermesin, deme öyle."

"Ben bir şey yapmadım. Allah var yukarıda."

"Zorla mı?"

"Zorla derken, Yasin'de kandırdı beni. Bir günahı yok bunun, çocuksuz evlilik uzun sürmez, İsmail boşar giderse ne yaparsın diye diye. Güya bir rüya görmüş. Ulu bir zat girmiş rüyasına, demiş ki, bu görev sana düşer, gücün kuvvetin yerinde. Yuvanız kurtulsun diye, aracıyım ben sadece. Ben de ne bileyim, saflığıma geldi. Önce okudu etti, ardından cima ettik. Sadece bir kere ama."

"E" diyorum, "bu?" Karnını göstererek.

"Bu da, zaten bir kere yaptık, ne çıkar diye, bulduğu yerde çöktü üstüme. Doymak bilmiyor. Gözü dönmüş. Aylardır ne çektiğimi bir ben bir Allah biliyor. Çok direndim ama gücüm yetmedi. Bu da işte o arada düşmüş rahme. Allah benim belamı versin."

Yine başlıyor sicim gibi gözyaşı dökmeye.

"Ağlama Esma" diyorum.

"İsmail duyarsa öldürür beni."

İsmail mi? Korktuğu şeye bak. Kıtır kıtır doğrasalar yine söylemem.

"Korkma" diyorum, "söyler miyim hiç?"

Biraz sakinleşiyor.

"Abla" diyor, "Hoca Hoca deyip el etek öpüyoruz da, sen galiba haklısın delirmekte."

"Kız, benim nerem deli? Gayet aklım yerinde. Asıl deli olan sizsiniz."

"Abla, hakkını ben nasıl ödeyeceğim?"

"Ödenecek bir şey yok Esma. Sana da yazık oldu. Olan bu."

"Sen yüzüme vurmadın ya bunca zaman, sen yine de kol kanat gerdin ya bana benim ettiklerime bakmadan, bundan böyle benim şeyhim de pirim de hocam da sensin."

"Saçmalama kız" diyorum. "Ne şeyhi? Uzak dur O'ndan. Ben artık kestim koynuna girmeyi. O yüzden kudurdu belli."

Anlamış gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Zaten hamileyim, elleşmez şimdi." Sonra ettiği lafın tuhaflığını fark ediyor.

"Kusura bakma abla. Cahilliğime ver. Üzüntüden ne dediğimi bilmiyorum ben."

"Üzülme üzülme" diyorum. "Hadi yıka yüzünü. Çay götür içeri. Gelenler vardı."

"Abla bir isteğin var mı benden? Ne olursa?"

Cin gibi kızsın Esma, yazık oldu sana bu evde.

"Var" diyorum.

2019 Şubat

Cihan ve Baran erkenden çıktılar. Apartmanın ağır kapısının tok sesi yankılanır yankılanmaz giyinip çıktım ben de. Bir şey yemedim. Belki pastanede yerim.

Son kez diye umarak "Çiçekçi'ye" diyorum. İnerken yüklü bir bahşiş bırakıyorum taksiciye, küfretmeden getirdiği için. "Vay anasını avradını" diye sayıyor parayı kapıyı kaparken. Allah'ım sen bana bu şehre dayanma gücü ver. Pastanede masam beni bekliyor. Bir poğaçayı sıcak çay eşliğinde hızlıca yerken, bir yandan gözümü zevk yoksunu Neşe Apartmanı'ndan ayırmıyorum. Perdeler açık. Ortadan kalktığıma göre, gönül rahatlığıyla dönebilirsin evine Havva. Boş ver Veli'yi. Bir yerlerden çıkar elbet. Şimdilik saklanmak vacip oldu demek. Ortalık durulana kadar, sonra çıkacak meydana. Meydan O'nun nasılsa. Cennet'i öldürdüğü gibi beni de öldürdü değil mi Suriyeli? Oh ne güzel yapmışlar da haberin olmamış senin. Halbuki Veli söylerdi sana. Ama son anda demek senin bilmediğin bir şeyler oldu. Amaan neyse ne, sana ne? Kutsal topraklara gitti belki. Ortalık durulsun, döner elbet, değil mi ki Hak yolundan ayrılmadınız, evin yolu da bulunur. Hadi sen de evine dön Havva. Rahat hayatın seni bekliyor. Altın varakla kaplı hayat. Kadife perdeli hayat. Bayağı rahat bir hayat. Öyle böyle değil. Kadın cesetlerinin üzerine inşa ettiğiniz rahat hayat. Başınız dik, alnınız açık, yolunuz Allah yolu, kalbinizde iman, ruhunuz pirüpak. Azıcık yorum katmanın kime ne sakıncası

olabilir, öyle değil mi? Biri Mesih öteki de tövbe estağfurullah kim bilir kim? Günahkârlara ölüm.

Bir kahve söylüyorum. Kahvemi beklerken, elinde birkaç örtüyle çıkıyor balkona. İşte. Dönmüş. Kalbim yerinden oynuyor. Dikkatle bakıyorum. Ama Havva değil balkondan bezlerin içindekileri aşağı boca eden. Yardımcısı. Kesin yetiştirdi delinin tekinin eve girip Meryem'i sorduğunu. O da şıp diye anladı, benim gelen. Anlar Zebani. Cin gibidir maşallah. Bildi de gelmedi onca zaman. Esma bakmıştır buna. Yedirmiş içirmiş, teselli etmiştir. Şimdi içi rahat dönmüştür evceğizine. Demek ben değildim o gelen. Demek korkuyla geçen onca zamanda toprağın altında, kurtlara karıncalara yem oluyordum. Demek ölüp gittiydim de yeni haberi oldu. Ne mutlu ona. Ne mutlu, tüm dertler, tasalar geride kaldı. Kardeşçeğizi de çıkacak yakında ortaya. Eve gelen yok canım, ben değildim, ne mümkün, ölüydüm onca zaman. Bu salak yardımcı da iyice yaşlandı, her şeyi birbirine karıştırır oldu. Neyse ne, Mehlika bir ölü ve bir ölü kadar zararsız şimdi.

Bu sefer emin olmalıyım. Bir kez daha elimden kaçıramam. Öğlene doğru süslenmiş püslenmiş çıkıyor apartmandan. Koca gövdesini baştan aşağı kaplayan kaşmir paltosuyla. Merhamete benzer bir şeyler kıpırdıyor içimde, hemen duruluyor yaptıklarını hatırladığımda. Akşamüstüne kadar üç çay, bir kahve daha içiyorum. İçim eziliyor bir ara, birkaç kurabiye yiyorum. Dört civarı dönüyor. Elinde alışveriş poşetleri. Nasıl da mutlu, olmasın mı? Beni gömdü, şimdi istediği gibi fink atabilir yeryüzünde.

Adalet bir anlama bürünecek birazdan. Ancak o zaman iyileşecek içimdeki derin yara.

Bir on dakika daha oyalanıp hesabı ödüyorum. Bekle beni Havva.

2011

Annem ölmüş. Bir hafta sonra oldu haberim. Tutunacak son dalım, son ümidim bir başına ölüp gitmiş. Cenazesini konu komşu kaldırmış. Bunu da hastaneden aramışlar, öyle haberi olmuş. Ama bana söylemek zahmetine girmemiş. Evde ne varsa satmış savmış İsmail. Evi de satılığa çıkarmışlar. Merak etmeyeymişim, evi Meryem'in üzerine yapacakmış. Büyükçe bir kutuyu getirip koyuyor önüme.

"Annenden hatıradır. Attırmadım bunları." Öfkeden yüzüne bakamıyorum.

"Başın sağ olsun. Bütün vecibeleri yerine getirdik. Bir mümine yakışır şekilde defnedildi. Ruhuna hatim indiriliyor. Aklına gelmez senin böyle şeyler. Allah günahlarını affeder inşallah" diyerek defolup gidiyor.

Kutudan aile albümlerimiz, annemin birkaç kıymetli takısı, babamdan yadigâr kravat iğnesi, gençliğinde anneme yazdığı mektuplar, birkaç şiir, bir tomar nota, bir de annemin çocukken kesip sakladığı saçlarım çıktı. Hepsi bu kadar. Bir aileden geriye kalan her şey nasıl olur da sığar bir kutuya, sığdırmış Deccal. Diğer her şey, çocukluğum, gençliğim, annemin ve babamın tüm ömrü, bir ömür özenle yan yana dizdikleri, koruyup kolladıkları, babamın kanunu, annemin el işleri, tüm kıymet verdikleri, her şey, her şey eskicilere satılmış gitmiş.

Defne'nin odasında kalıyorum epeydir. Artık O'nunla aynı yatakta yatmamak benim için yıllar sonra, ne bileyim,

ödül desem değil, bir kurtuluş, kendi varlığıma geri dönüş. Esma'ya yaptıklarını benden gizleyemeyeceğini biliyor. Sesini çıkarmıyor bu odaya taşınmama. Kim bilir, belki vazgeçti benden.

Yasımı bu odada tutuyorum. Günlerce çıkmıyorum odadan. Bu kez kendi isteğimle. Ne onu, ne diğerlerini görmeye tahammül edebilirim. Annem derin bir yası hak ediyordu ve ben ona hak ettiğini veriyorum. Susmadan ağlıyorum. Gözyaşlarım Defne'nin yastığına akıyor. Annemin yokluğunu yorgan olup çekiyorum üzerime. Rahmindeymiş gibi kıvrılıp yatıyorum acı içinde. İnsan ölümü hep başkasının başına gelen bir şey sanıyor. İnsana has bir körlük. Kendini ve dolayısıyla sevdiğin herkesi ölümsüz sanma körlüğü. Sonra bir gün hiç beklemediğin bir anda —kim bekler, kim kondurur ki ölümü sevdiğine— dünya artık o tanıdık bildik yer olmaktan çıkıveriyor. Babamın ölümüyle öğrendiğim. Bilmek güçlü kılmıyor. Canım anneciğim, ömrüm boyunca hasret kaldığım, çocukluğumda yatakhane köşelerinde en çok onu özleyip beni ona hasret bıraktığı için en çok ona kızdığım anneciğim. Benim güzel göçmenim. Artık yok. Yapayalnız ölüp gitti. Yıllar var görmedim yüzünü. Artık hiç görmeyeceğim. Bir gün bir şey olacak, ben bu evden, Veli'den kurtulacağım ve ona sığınacağım ümidi yok, balkonda usul usul anlattığı göç hikâyeleri, güzelim zeytinyağlıları, yorgun elleri, güzel sarışın yüzü yok. Beni var eden, kokusuna hasret yaşayıp her düştüğümde ağlayarak koştuğum, her ağlayışımda beni sonsuz sabrıyla teselli eden, o, benim Tanrım, beni yaratmış, beslemiş, eğitmiş, karşılıksız sevmiş, saçımı okşamış, yıkamış, uyutmuş, şarkılar söyleyip neşelendirmiş, her şeyin en iyisi benim olsun istemiş, bir insanı, beni kendinden çok sevmiş, mucizevi annem yok. Bundan böyle öksüzüm.

172

Helva kavurdu Esma, yedisinde ve kırkında mevlit yapıldı. Ev doldu doldu taştı. Ben çıkmadım odamdan. Kırk gün yemedim, içmedim, kırk gün kimseyle konuşmadım, kırk gün her küçük anı parçacığına sığınarak, kırk gün, annem diye ağlayarak ve kırk gün beddualar okuyarak Veli'ye, yasını tuttum annemin ve kendimin. Hayatın seçimlerden ibaret olduğunu anladım kırk günün sonunda, ben en yanlış seçimi yapandım.

2019 Şubat

"Söyle" diye fısıldıyorum. Pörtlek gözlerini dehşet içinde bana dikmiş, zorla yutkunuyor. Bir sıcaklık duyuyorum ayaklarımın dibinde. Çiş. Atiye'nin etli yanağına doğru akıyor, sıcak hâlâ, hah, işte, şimdi o aptal ağzının kenarında. Atiye yerde, boylu boyunca, baygın. Adını az önce öğrendim. Havva çığlık attığında. Bir darbeyle bayıldı gitti. İnsan ne garip bir varlık. Ne demeye önüme atladın? Canından kıymetli mi Havva'nın pis canı? Kim bilir sana ne eziyetler etti de, sen yine siper ettin kendini, salak Atiye. Bak şimdi de sahibinin çişini yudumluyorsun, yerde, uyuz bir köpek gibi. Aman neyse. N'apalım. Kader.

Havva altına işediğinin farkında değil.

"Ne o? Yaşadığıma sevinmedin mi? Halbuki ne güzel gömmüştün beni."

"Veli nerede?"

"Nerede olacak" diyorum, "cehennemin dibinde."

"Öldü mü?"

"Öldü. Öldürdüm. Öldürmese miydim?" Dalga geçtiğimi fark edemiyor. Nasıl etsin garip, kendi canının derdinde.

"Çok da kolay oldu diyorum, neden onca yıl beklemişim, bir sıkımlık canı varmış."

Ağlamaya başlıyor.

"Kendine mi ağlıyorsun, kardeşine mi? Doğruyu söyle." "Kendime" diye cevaplıyor. Sana da bu yakışır bencil Zebani. Hani ölüp bitiyordun kardeşim kardeşim diye, O'nun

hatırına bana etmediğini bırakmadın? Hani canından kıymetliydi? Değilmiş bak.

"Altına işedin."

Eğilip bakıyor uzayıp giden çişine.

"Yaa, can işte böyle tatlı. Cennet'inki de tatlıydı."

"Onunla bir alakam yok benim."

"Kiminle bir alakan var senin? Defne'yle mi? Defne senin neyin oluyor?"

"Yeğenim."

"Ama Atiye dedi ki, annesiymişsin sen Defne'nin. Sen mi doğurdun benim kızımı?"

"Ben doğurmadım ama ben baktım ben büyüttüm, ben..." Kafasına bir yumruk atıyorum.

"Sen sen, sen çaldın onu. Hepsi bu."

Susuyor. Haklı olduğumu düşündüğü için değil, canı yanmasın diye.

"Şeytana karı yaptınız kızımı benden habersiz. Şimdi" diyorum, "söyle bakalım kızım nerede?"

Yaşlı eti titriyor. İçimi bir tiksinti kaplıyor.

"Biliyor musun" diyorum, "tiksinmeyi bile özlemişim."

Ne demek istediğimi anlamadan bön bön bakıyor yüzüme.

"Diyorum ki, benden kızımı çaldınız, hayatımı çaldınız. Beni insan yapan her şeyi aldınız. Bir eşyaya dönüştürdünüz beni, sevinmeyen, üzülmeyen, hiçbir şey hissetmeden bir evin içinde on dört yıl hapis, bir bitki gibi yaşadım. Ama şimdi senden böyle şiddetle tiksinebildiğime göre, belki yeniden sevebilirim bile. Kızım nerede?"

"Artık çok geç."

"Hiçbir şey için geç değilmiş, Veli ölünce anladım. Söyle, bırakacağım seni."

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Vallahi billahi bırakacağım. Kızımı alıp gideceğim. Sadece yerini söyle."

Bir an için duruyor titremesi. Nefes alışı sakinleşiyor. Bir şeyler mırıldanıyor. Anlamıyorum. Dua ediyor sanırım. Azrail'in olmayan kaşları havada, şaşkın. Göz kırpıyorum, anlıyor niyetimi. Sırıtıyor olmayan dişleriyle. Sonra Havva'ya dönüyorum. Hâlâ mırıldanıp duruyor.

"Hadi, akşama kadar seni bekleyemem. Söyle."

Tane tane söylüyor, ben ezberliyorum.

Pencereyi açmadan tüm gücümle itiyorum aşağı. Son anda göz göze geliyoruz. Gülümsüyorum. Onca yılın hatırı var. Nezaket önemli.

Kalın kadife perdeler boşlukta sallanıyor.

2012

Akıp gidiyor günler. Sıvıymış zaman, bilmiyordum. Kırk yaşıma girdim bugün. Kırk yılım geçti bu dünyada. Kırk yıl. Kırk kırık küp kırkının da kulpu kırık kırk küp. Esma'nın bir oğlu daha oldu. Numan. Yasin'den de huysuz. İkisi bir arada olunca birbirlerini daha bir coşturuyorlar, dinmeyen bir ağlama senfonisi mutfakta. Kafam şişti. Dedim ya kırk yaşındayım artık. Kafam kaldırmıyor derdi büyükler, anlamazdım, şimdi çözdüm kafanın nasıl kaldırmadığını. Çok dellenirsem kovuyorum hepsini. Burası benim kraliçeliğim. Hadi diyorum Esma'ya, bugünlük bu kadar olsun, gelen giden de bok yesin, sen al çocukları, kafam kaldırmıyor daha fazla. Cümle içinde kullanınca anlamı pekişiyor, yıldızlı pekiyi oluyor. Esma ve çetesi gittikten birkaç saat sonra "Ya bir çay yok mu diye?" uzatıyor kafasını mutfak kapısından, beni görünce geri kaçıyor. Aramız çok iyi. Dengedeyiz. Zındık olduğuma iyice ikna olduğundan ya da benimle baş etmeye çalışmaktan yorulduğundan değil. Yoksa sonsuza kadar terbiye etmelere doymaz, öyle kâfirim onun gözünde. Deccal deccallikte gerek. Hem Defne'yi hem annemi aynı yaz kaybettim, artık suratını görmeye tahammül edemediğimi biliyor. Daha mühimi, uzun süredir sevişmediğimiz için artık bir beklentisi, hevesi de kalmadı. Yaşımın katkısı da büyük tabii. Yorgan gitti kavga bitti.

Bu dünyada kadınların başına gelen en güzel şey yaşlanmak. Belli bir yaştan sonra itibarın törenle iade ediliyor,

apoletlerin oluyor yıllardan, yıldız yıldız. Kırklı yaşlarda bir yıldız. Artık öyle kolay kolay azarlanıp eğilip bükülemeyeceğin ilk yıllar. Herkes bir haddini biliyor. Gözünü dikip gözünün içine, öyle emirler yağdıramıyor kimse. Genç değilsin, güzel değilsin, son demlerin tatlı tatlı demlenirken, bir ferahlık, bir genişlik, bir ayağınızı denk alın hali. Çekeceğinizi çektiniz, azıcık soğumaya alalım sizi, zaten pek arzulanır bir yanınız da kalmadı, meme, kuku, hep birlikte dinlenin güzelce, rahat edin... Sonrası daha da heyecanlı. Büyük devlet töreni elli yaşında. Ağzına geleni söyleme hakkı, sıçıp sıvama, üstüne tüy dikme mertebesi, deliliğin ilan edilip herkesin yanına desturla yaklaştığı o altın çağ. Genç kadınların idolü, erkeklerin gece karanlık sokakta karşılaşmayı en son isteyeceği türden bir, ne bileyim, insan desen değil, kadın desen hiç değil, mahluk gibi bir şey. Göt büyümüş, memeler sarkmış, surat hep beş karış, arada deli deli kahkahalar, ne yemeğe ne içmeye dikkat eden var artık, çocuklar büyümüş, ne halleri varsa görsünler, koca desen Allah bin belasını versin, kıllarımı bile almasam olur da işte, öyle öğrenmişiz yüce makamı burası. Tüm diğer yıldızlar ellide takılıyor. Üst sınır burası. Kimsenin haddine değil tabii yanına yaklaşmak, önüne fırlatıyorlar korkuyla, sen kendi ellerinle takıyorsun. O rütbede biri yok zira. Zirvelerin zirvesi. Bundan böyle zehirli bir çatal dil, tüm intikamını alıyorsun hayatta seni üzenlerden, doya doya.

İçeride top top toplaşmışlar yine. Sesi, esrarlı tütsüye karışmış kokuyla birlikte mutfağa kadar geliyor. Esma yok. Küçük oğlan hasta kaç gündür. Tek başıma sigara üstüne sigara tüttürüyorum. Çaydanlıktan çıkan buharla birleşip kuş olup uçuyor gamım pencereden caddelere doğru.

Geçen gece bir rüya daha görmüş, rüyasında Peygamber Efendimiz, evet evet Peygamber Efendimiz, —Numan Hoca'nın pabucu dama atılmış anlaşılan— böyle gürül gürül

akan bir nehrin kenarındaymış, yemyeşil, içinde bir huzur, şükür namazı kılarken tam, karşısında belirivermiş, demiş ki, ey Veli, sana Veli Hazretleri diyeceğim, bak bak bak, eee, Veli Hazretleri, son peygamber benim, ama demiş, neden sana Veli Hazretleri diyorum, saymasını biliyor musun? Biliyorum ya efendimiz demiş titreyerek. O sırada on iki mürit belirmiş. Yan yana dizilip hepsinin yüzünde bir nur, secde etmişler Peygamber Efendimize. Bir ferahlık doğmuş içine. Allah Allah sesleri salonda. Kolay mı, Veli Hoca Efendi Hazretleri'nin rüyasında zuhur etmişler. Ay bayılmasalar bari. Ne diyormuş, hah, yüzüne bir serinlik vurmuş nehirden. Bir balık zıplayıp konmuş seccadesinin üstüne. Ay ikiye yarılmış sevincinden. Bir say bak. Say bakalım kaç kişi var etrafında, neden hiç artmıyor, hiç eksilmiyor, düşündün mü? Senin gibi mübarek bir zatın şimdiye binlerce müridi olması gerekirken? Gerçekten diye geçirmiş içinden, niye hiç artmıyor, eksilmiyor? Hastalar her geçen gün artarken? Üstelik ünü taa memleketin öteki ucuna kadar yayılmışken? Saymış. Bir iki üç, on iki mürit. Hep on iki. O vakit anlayıvermiş. Ya Resulallah demiş, doğru mu anlıyorum dediklerini? Gülümsemiş Resulallah. Güller açmış dört bir yanda. Cevabımı aldım diye geçirmiş içinden. Üç vakte kadar, üç vakte kadar, üç vakte kadar demiş üç kere ve gözden kaybolmuş gül kokulu Muhammed. Titreyerek uyanmış uykusundan. Şüphe duymak mı? Haşa. Elbette. Tabii, neden olmasın? Baba oğul kutsal ruh amen.

Salonda gözyaşları sel olup akıyor bir anda. Allah Allah sesleri yükseliyor. Ayılanlar bayılanlar, eteğine kapananlar. Kolay mı, O ya gerçekten tövbe estağfurullah, onlar da o zaman gerçekten tövbe estağfurullah.

2019 Şubat

Çamlıca'daki ev, ev derken ayıp etmiş olmayayım, malikâne, kalın yüksek duvarlarla çevrili. Duvarların üzerinde teller. Dokunur dokunmaz çarpılacağın kesin. Bir kere çarpıldım, başıma gelmeyen kalmadı, kızıma bu kadar yakınken ikincisini göze alamam. Zaten o duvara tırmanma ihtimalim yok. Kapıdan girmek duvarları aşmaktan daha kolay. Bütün gün beklerim. Vaktim çok.

Yarım günü karşı kaldırımda, elimde bir çubuk, yere saçma sapan şekiller çizerek geçiriyorum. Çiziyorum, siliyorum, çiziyorum, siliyorum. Bugün Defne'ye kavuşacağım, gerekirse kâinatı çizerim ben bu tozlu yola. Akşamüstüne doğru motosikletiyle sucu geliyor. İşte. Zile basıyor. Kameralar çocuğu tanıyor. Kapı açılıyor. Ardından dalıyorum içeri. Bahçe kapısından giriyoruz birlikte. Geniş, bakımlı bir bahçe. Yüzme havuzu. Granit taşlarla döşenmiş yol mutfak kapısında bitiyor. Orada ayrılıyorum çocuktan. Kimse durdurmuyor. Görünmez olmam bir mucize. Binanın yanında üst kata bağlanan merdivenlerden soluğumu tutarak çıkıyorum. Kendimi geniş bir salonda buluyorum. Boş. Kalakalıyorum öylece. Ne yapacağımı bilmeden, donmuş.

Bir kadın giriyor neden sonra içeri, gözleri kırmızı, genç, başörtüsünü çıkarıyor içini çeke çeke. Kalbim yerinden oynuyor. Bu o. Ne kadar büyümüş, dünyalar güzeli genç bir kadın olmuş. Başını kaldırıyor. Göz göze geliyoruz. Zaman duruyor. Havada asılı kalmış bir toz tanesi gibi. Kıpırdamak

istiyorum kıpırdayamıyorum. Elindeki örtüsünü sandalyenin kenarına bırakıyor usulca.

"Öldün sanıyordum."

"Ölmedim."

"İyi" diyor paltosunu çıkarırken. Sakin ve kederli yüzünü çevirmeden, "Yaşlanmışsın."

Yaşlandım.

"Babama ne oldu?"

"Bilmiyorum."

İnanmayan gözlerle bakıyor.

"Hadi gidelim, kimse gelmeden... Sonra anlatırım." Bir süre öylece bakıyor yüzüme.

"Annemin cenazesinden geliyorum. Çok yorgunum."

"Annenin mi?"

"Havva annemin. Bana bakan annemin."

Sarsıntının şiddetiyle koltuğa yığılmış buluyorum kendimi.

"Otur" diyor. "Su ister misin?"

Başımı sallıyorum. Masadaki sürahiden doldurduğu suyu uzatıyor. Eline dokunmak istiyorum.

"Defne, hadi gidelim. N'olur."

"Meryem benim adım."

Tamam Meryem olsun. Ben de Mehlika olayım, ne fark eder, annen benim, sen benim kızımsın. Masanın yanındaki bir sandalyeyi çekip oturuyor o da.

"Nereye gideceğiz?"

"Neresi olursa, Çukurcuma'da bir ev tuttum şimdilik. Ama gerekirse yurtdışına gideriz. Bunlar tehlikeli adamlar. Peşimize düşerlerse..."

"Kimler tehlikeli adamlar?"

"Numan. İsmail. Suriyeli. Baban... Hepsi."

"Bak Feraycığım" diyor. Feraycığımı olabildiğince vurgulayarak, "sen her şeyi yanlış anladın, hâlâ da yanlış anlamaya devam ediyorsun. Tek tehlike var, o da sensin."

Gözlerinde ışıldayıp duran şey sevgi değil. O an fark ediyorum.

"Neden kocamı bırakıp seninle geleyim? Bu evi, bu hayatı? Ha? Tehlikeli dediğin o adam, bir dediğimi iki etmedi benim, ne istersem yaptı, ne istersem aldı. En kıymetlisi oldum ben onun. Babam da aynısını senin için yaptı ama sen hiç değerini bilmedin. Babam tehlikeliydi öyle mi? Onca insana iyilikten başka ne yapmış babam? Ama sen... İçinde Allah sevgisi olmayınca... İlla da eskisi gibi olsun istedin hep. Ama eskisi gibi olamaz, olmayacak. Dünya senin bildiğin yer değil. Bu dünya Allah yolundan gidenlerin dünyası. Kâfirlere yer yok. Şimdi burada, karşımda oturmuş seninle geleceğimi umuyorsun ya... Bana bir tane neden söyle, neden geleyim seninle?"

Susuyorum. Bunlar benim küçük Defnemin sözleri olamaz.

"Numan'ın adamları babamı arıyor her yerde. Sonunda katil de oldun, senden beklemezdim diyemem. Annemin cenazesinden gelip babamın öldüğünü öğrenmek... Allah sabrını verir verir de seni ne yapacağız Feraycığım?"

Kalkıp dolaşmaya başlıyor. Konuştukça öfkesi iyice kabarıyor içinde, önce beni sonra kendini yakıyor.

"Demek öldürdün babamı. Ah babacığım. Seni nasıl severdi. Senden nefret etmeyeyim diye hep 'ona kızma, seni seviyor ama anne olacak kabiliyet yok içinde' derdi. Doğru olmasını dilerdim. Beni sevdiğini ummak çocuk kalbimi teselli ederdi. Ama senin içinde sevgi olmadığından eminim artık. Kim bir canı, bir can karşılığında veya yeryüzünde bir fesat çıkarmaktan dolayı olmaksızın öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur."

O kimsesiz, anasız babasız, aranmamış sorulmamış, bir manyağa gelin gidip sonra öldürülen, o bir hayvan leşi gibi toprağın bir karış altına gömülen Cennet ve diğerleri geliyor aklıma. "Sen sanıyorsun ki bir sen haklısın, bir sen mazlumsun, bir sen, bir tek senin tatlı canın. Ne o, üniversitede fizik okumuş,

illaki o bilecek doğruyu. Babam doktor, Numan siyaset bilimci, ben hukuk okudum. Ama yine de kör cahiliz gözünde, ahmağız, bir sen ve senin gibilerin hakkı her şey. Biz çekilelim kenara, dünya size kalsın, yiyin için, tüm günahları işleyip bir de bize akıl verin, öyle mi? Böcek gibi gördüğünüz o insanların yaşamaya hiç mi hakkı yok? Güzel evlerde oturmaya, insan gibi ibadet edip edebiyle gezip tozmaya? Her şey sizin için mi var yeryüzünde? Müjdeyi duymuyor musun? Görmüyor musun? Bir güneş doğuyor, güneş hep Doğu'dan doğar, başını çevir de bak. Senin gibileri yok edecek o güneşe iyi bak. Zamanı geldi. İzle ve gör olacakları. Nasıl mahvolacağınızı izle ve gör. Gidelimmiş. Nereye gideceğim seninle? Senin dünyana mı? İyi bak Feraycığım, senin dünyan yok, kalmadı senin dünyan. Artık dünya burası. Ve kâfirlere büyük azaplar var."

"Numan kadın pazarlıyor, baban da uyuşturucu. Bu mu Allah sevgisi?"

"Numan, kimsesiz genç kızların hali vakti yerinde müminlerle evlenmelerine yardımcı oluyor. Bu mu suç? Babam da acı çeken insanlara ilaç verip güzel sözlerle teselli ediyor, dertlerini dinliyordu. Bu mu günah? Allah'a şükürler olsun sonunuz geldi. Sen ve senin gibiler de geberip gittiğinde..."

Sarılmak istiyorum sımsıkı. Tanımadığım birine sarılmanın anlamsızlığı engel oluyor. Söylediklerine inandığından şüphem yok. Bir yalanı yeterince uzun süre söylersen bir gün önünde sonunda ikna edersin kendini. Yarattığın yalan, seni yaratır kendinden. Kendine dönüştürür, kendi kılar. Ama içinde bir yer, derinde, mutlaka bilir. Bir his, bir vicdan sızısı, yaşayıp yaşamadığından emin olamadığın bir anı gibi dürter durur. Kendimden biliyorum. Veli'den, Esma'dan biliyorum. O sızı gözbebeklerinde bir görünüp bir kayboluyor şimdi.

"Ağlama."

Ağlıyor muyum? Yanaklarımdan süzülen yaşlar boynumda birleşip tek bir çizgi halinde kalbime doğru akıyor.

"Ya da ağla, umurumda değilsin."

Nasıl inandırmışım kendimi onu bıraktığım gibi bulacağıma. Onlarla geçirdiği onca yıldan sonra hâlâ benim küçük kızım olduğuna. Defne yok, yok olup gitmiş karanlıkta. Cep telefonuna bakıyor.

"Saat yediye geliyor. Çok yorgunum."

Başım dönüyor. Yine de son bir kez bakıyorum ona.

"Bir daha karşıma çıkma sakın."

"Evet" diyorum "haklısın, sen Meryem'sin."

Sonsuza kadar sürecek bir sessizlik sarıyor odayı. Çıkıyorum. Bir ömrü bırakarak ardımda. Merdivenler, bahçe, sokak. Bir dünyadan ötekine geçer gibi.

Cennet'i ve diğer kızları koyuyorum kalbime. Defne'yi kaybetmenin büyük boşluğunda yok olup gidebilirim çünkü.

2013

"Cennet'miş adı." Cennet. Esma rahatlasın mı, sinirden köpürsün mü bilemeden dolanıyor mutfakta oradan oraya.

"Esma" diyorum, "kaç yaşında ki bu?"

"Abla, yirmiden biraz fazladır taş çatlasa."

Ne düşünüp ne hissedeceğimi bilemiyorum. İstanbul'da tarikatta kıyılmış nikâh. Haberim yok. Hiçbir şeyi haber vermiyor epeydir, tamam da, evlenmek ne?

"İki gün oluyor, imam nikâhı yapıldı. Sana hiçbir şey demedi mi?"

"Demedi." Öylece evlenmiş.

"Kimseden yüz bulamayınca demek..." Şakaya vurmaya çalışıyorum olmuyor. Kıskançlık değil de, daha çok ne bileyim, boşa harcanmış bir ömre yas.

"İsmail şahitlik etti. Utanmaz rezil. Yapma etme Mehlika Abla'ya çok ayıp diyecek oldum, sıçıverdi ağzıma."

"Boş ver" diyorum. "Kim şahitlik ettiyse etmiş. İsmail nerede şimdi?"

"Bu sabah döndü, evde abla."

"Çağırsana şunu bir."

Tedirgin bakıyor Esma. "Korkma, kötü bir şey demeyeceğim. Çağır sen."

Güzellik uykusundan uyanmış, pörtlek gözlerle bakıyor yüzüme İsmail.

"Hayırlı olsun, seninki evlenmiş."

"He, öyle bir şey oldu."

"Nerede yaşayacak bunlar?"

"Nerede olacak abla, burada."

Bir yandan içimden yükselen öfkeyle baş etmeye, bir yandan anlamaya çalışıyorum. Üçümüz aynı evde mi yaşayacağız?

İkisi de bön bön bakıyor yüzüme. Esma bir bardak su getirip koyuyor önüme.

Nasıl da emin gık demeyeceğime. Bir evin içinde yaşar gideriz tabii, ne olacak. Kimim ki ben, benden izin alacak.

"Birlikte umreye gittiler. On günü bulacak dönmeleri. Sen zaten Meryem'in odasına alışmışsın."

"Defne" diye düzeltiyorum. Oralı olmuyor. Köpek.

"Bir duşla tuvalet yapacakmışım odaya. Malzemeler akşamüstü gelecek."

Bugünleri de görecekmişim. İyi.

"Yarın usta gelecek. Evelallah üç günde bitiririz."

Esma kafasını yerden kaldırmıyor. Göz göze gelmeye cesareti yok. Yine de tutamıyor çenesini.

"Kocaman oda. Hem güneş de alıyor."

"Sus Esma, sinirimi senden çıkarmayayım sus."

"İstediği bir şey varsa, ne olursa, iki dedirtme dedi Veli Hocam."

Bir an duraksıyorum. Artık bir odada tamamen yalnız yaşayacağım.

"Televizyon. Büyük ekran."

"Emrin olur ablacım."

"Hadi" diyorum, "defol şimdi."

"Anladım abla. Yalnız hâlâ nikâhlı karısısın, için rahat etsin yani."

"Allah razı olsun ya, boşamamış mı beni?"

Dalga geçiyorum. Ciddiye alıyor.

"Yok abla, senin yerin başka."

"İsmail" diyorum, "ağzımdan kötü bir laf çıkmasın. Senin kalbini kırmak istemem. Sen televizyonu al, yeter."

Kıçın kıçın gidiyor İsmail. Esma lafa nasıl gireceğini bilemeden kıvranıyor. "Söyle" diyorum "Esma, söyle. Daha ne duyabilirim bugün?"

"Abla, şimdiye kadar iki aileydik ya, ha tabii bir de İstanbul'da Havva Abla var, üç de sen şuna, bir de dördüncüsü çıktı, nasıl olacak?"

"Olur olur" diyorum, "sen merak etme, onun nefesi her şeye yeter. Bakar çocuklarına. Peydahlarken hesaplamıştır onu."

Sus pus edip kalıyor Esma.

"Sen de git diyorum. Kimseler yok baksana."

"Seni yalnız bırakmayayım."

"Bırak diyorum. Esma, beni yalnız bırak."

Esma da gidince kalakalıyorum. Ne oldu şimdi? Bunca yıl nereye gitti? İçimi yokluyorum. Bağıra bağıra ağlamam gerek, terk edilmiş bir kadınım ben ama birden ferahlık doluyor ciğerlerime. Ha. Gülüyor muyum? Hani ağlayacaktım? O an dank ediyor. Azad olundum. Zulmünün merkezi ben değilim, bunca yılın sonunda, zaman ilk defa benden yana, sürem doldu. Çaydanlık kaynamayacak sabahtan akşama, pideler, börekler taşınmayacak mutfaktan salona, hastalar, müritler, hiçbiri yok artık. İlaç hazırlamalar yok, velet zırıltısı yok, alışveriş poşetlerini yerleştirip durmak, bardak dizmek bulaşık makinesine, bardak boşaltmak makineden, sonra el ayak çekilince beni yan gözle eleştirip duran bakışları yok, ayak sürtmeleri yok, şişko burnu ve göbeği yok. Artık kimin tepesine çökerse çöksün canı istediğinde, yeni karısı mı olur, Esma mı olur, umurumda değil. Al Cennet, her şeyi, hepsini al, Veli'yi, mütemmim cüzü olan her şeyi, İsmail'i ve veletleri, müritleri, hastaları, duaları, hadisleri, tespihleri, seccadeleri, gül kokularını, öne arkaya sallanmaları, Allah razı olsunları, kaderleri

kısmetleri, dayakları, soğuk suları, aç bırakılmaları, oda hapislerini, hepsini al, Esma bile senin olsun. Hepsi benden uzak, Allah'a yakın olsun.

Sonunda kurtuldu benden Veli Efendi. Hepinizin Allah belasını versin.

2019 Mart

Bitmek bilmiyor kış. Sonsuz bir şimdideyim. Acı insanı geçmişsiz ve geleceksiz kılıyor.

Evden çıkmıyorum pek. Arada Cihan kolumdan tutup bir yerlere götürüyor. Gitmek istemiyorum ama onun beni ikna etme çabasına karşı koyacak gücüm yok. Bazen Boğaz'a, bazen İstiklal'de, köprüyü, Kız Kulesi'ni, tüm yarımadayı gören bir terasa. Sessiz sakin yerler seçiyor halden anlar bir ağırbaşlılıkla. Camekânlı kafelerden kış denizine bakıyorum saatlerce. Mavimsi bir grilik içinde tüm şehir.

Acı çeken bir insana kimse uzun süre katlanamaz, ona da çok zor geliyor kendi ruh halini kenara bırakıp benimkine dahil olmak, bu küçük gezintilerimizin arası giderek açılıyor.

Havva'nın öldürülmesi basında büyük yer buldu. Veli'nin ortadan kayboluşu bir sır olma niteliğini koruyor. Bense nefes alıp verecek bir neden arıyorum kendime.

Ömrümün yarısını bu tarikatın içinde geçirmemiş olsaydım, ilk defa duysaydım söylediklerini, o zaman inanabilirdim de. İçinde böyle bir nefreti büyütmek, kolayca öl diyebilmek onu doğuran kadına... O kızların başına gelenleri bile bile yine de kalması olduğu yerde... O gencecik kadınların üzerine doğmayacak vaat ettiğiniz güneş.

Bunca yıl kabahatin çoğunu kendimde bildim, ses çıkaramadığım, kaçıp gidemediğim için, oysa şimdi anlıyorum,

böylesi bir kötülükle baş etmem imkânsızmış. Kinle büyüttükleri, hırslarıyla beslenen, doymak bilmeyen, nedensiz, saf bir kötülük. Söküp atmadıkları, bunu akıllarına dahi getirmedikleri, gün gün semirip gelişen, kendi vicdanlarını yem ettikleri bir canavar... Hepsi o canavara dönüştü. Ortak değilim bu suça.

Ölmüş olsa, kaçınmadan rıza gösteririm yasıma. Ama şimdi Defne diye biri yok, onun bedeninde yaşayan Meryem'i tanımıyorum, tanısam bile sevmeye gücüm yetmiyor. Onu seversem Cennet'e o kimsesiz, korku içinde ona buna peşkeş çekilmiş, bir kuş gibi ürkek yaşayıp bir kuş gibi boğularak öldürülmüş kızlara, kendime, kendi gençliğime, gençliğimdeki tüm iyi insanlara ihanet etmiş olacağım. İnsanın kendi evladını sevmekten vazgeçmesi... Onun aynı zamanda var ve yok olması. Baş edemeyeceğim kadar karmaşık her şey. Yasını tutarken, bir yandan biliyorum, orada, o evde, başka bir dünyada, başka bir gerçeğe kendini ikna etmiş, yaşamaya devam ediyor ama bir yandan da yok artık, saçını okşamalarım, şarkılar söylemelerim, pembe fincanlar, Melek, şakalar, özlemler, birbirimizi aylar sonra gördüğümüzde aramızdaki o muhteşem bağın hâlâ orada olduğunu görmenin getirdiği mutluluk yok. Defne yok. Milyonlarca kez tekrarlıyorum içimden, Defne yok. Defne yok. Ölmedi ama yaşamıyor da. Defne yok.

Onca cinayete, onca kötülüğe katlanmak, bir katile dönüşürken içimde hep onu bulmak ümidini canlı tutarak, bu şehre, hiç bilmediğim bu yeni dünyaya sadece onun için, tüm endişelere, sessizliğe, silinip gitmeye, hep korkuyla, hep vazgeçerek kendimden, onun için, onun için...

Kim geriye döndürebilir ki zamanı? Hep bir mucize beklediğim için göklerden, hep kandığım için kendi yalanıma, pişmanlık, hiçbir işe yaramayan pişmanlık. Ölümcül.

Artık kendini kandırmak bitti.

190

Bugün burada, bu şehirde, kendime baktığımda gördüğüm şey, koca bir hiç. Defne için hazırladığım odadaki tüm eşyaları alt kattaki Türkmen aileye verdim. Sarılıp sarılıp öptü kadıncağız. Esma'yı engelledim telefondan. Resmi olarak ölü olduğuma göre, artık arayamam onu, aramak da istemiyorum zaten. Hepsini, herkesi unutmak istiyorum. Unutmaktan daha kuvvetli bir merhemim yok elimde. Amaçsız, köksüz ve kanatsız, bir boşlukta dalgalanıp duruyor, bir andan diğerine geçebilmek için insan üstü bir çaba harcıyorum. İçimde bir his, ölmek için henüz erken deyip duruyor. Yaşamak istiyor muyum, bilmiyorum, ölmek istemediğimi biliyorum öte yandan. Bilmediğim şey, kendimi kaybolduğum bu boşlukta yeniden nasıl bulacağım.

2014

Tüm gün televizyon seyrediyorum. Çığırından çıkmış bir dünyaya şaşırmadan bakıyorum saatlerce. Bir ses kafamın içinde, durma sesi gibi, yeterince uzun süre televizyon seyredince, o sesle birlikte, bir bönlük baloncuğu içinde buluyorum kendimi. O zaman rahatlıyorum. Artık hiçbir şey düşünmez oluyorum, sadece gözlerin baktığı, başka hiçbir yaşamsal faaliyetin sürmediği bir süreç başlıyor. Avunmak için değil, duymamak için. Dinmek bitmeyen kavgalarını. Zavallı Cennet.

Gece veya gündüz olması bir anlam ifade etmiyor. Belli bir düzenim yok. Hava kararıyor, hava aydınlanıyor. Televizyonla birbirimize bakıyoruz. Yıllardır hep aynı yarışma. Uzaklarda bir adada aç, pis ve sersefil, birbirinin gırtlağını sıkmak için fırsat kollayan, şöhret meraklısı bir avuç genç insanı seyredip duruyoruz. Onlarla öfkelenip onlarla seviniyoruz. Bizim karnımız tok, üstümüzde bir çatı, sıcak ve korunaklıyız. Genç ve güzel olmalarına rağmen acı çekiyorlar ve bu bize sonsuz bir mutluluk veriyor niyeyse.

Tüm yarışmalar bitip tüm diziler sona erdiğinde öylece kalakalıyorum bir başıma. Burada kimse olmadan güvendeyim. Kimseyle konuşmadan, kimseyle göz göze gelmeden, tek başıma, gerçek bir tek başınalığın tüm hazzıyla, tüm umutlardan vazgeçmiş.

Yalnızlıktan deliririm sandım önce, öyle olmadı. Bir iyi geldi, bir iyi geldi, o kadar olur. Kendime geldim. Sarmaş dolaş olduk kendimle. Dışarıda bir dünya varmış, ben o dünyanın dışındaymışım, fark etmedim bile. Akıp akıp gitti zaman. Zamanın, uzayın ve kütle çekimin maddeden bağımsız birer varlığı yok. Ben de bir maddeyim sonuçta. Etten ve kemikten. Çokça da düşünceden oluşmuş. İtiraf etmem gerekirse başlarda zorlandım, en çok Esma'nın yok oluşuna. Yavaş yavaş silindi Esma maddesi. Birkaç zaman kapı aralığından iki çift laf ettik, her şey olağanmış gibi. Sonra vazgeçtim. Birdenbire, Esma'nın anlattıklarının artık umurumda olmadığını anladığımda. Yok Cennet şöyleymiş, yok Veli Hoca böyle yapmış, yok İsmail, yeter, çekemeyeceğim Esma. Kim ne hali varsa görsün. Ben vazgeçtim, tüm beklemelerden, tüm umutlardan, korkağın tekiyim, O'nu, seni, kendimi anlamaya çalışmaktan yorgunum. Artık kimse bana baksın, kimse beni görsün istemiyorum. Yemek vakti geldiğinde, Esma kapıyı çalıyor, ortalıktan yok oluyorum, yok oluyorum derken, cahil cahil konuşmuş gibi olmayayım, kimse yok olmaz, dönüşür dururuz sadece, toprağa, karıncaya filan, biliyorum, Esma'nın gözünün gördüğü alanın içinde olmamayı kastediyorum, sonra Esma anahtarla açıyor kapıyı, kapının ağzına bırakıyor tepsiyi, birkaç saniye sürüyor toplamda, yine de içim daralıyor odanın içine uzanan o iki kolu düşündüğümde, sonra anahtar sesi tekrar. Bir güzel kilitleniyor üstüme dünyaya açılan kapı, çekip gidiyor Esma. Canım bir şeyler çektiğinde küçük bir liste yapıyorum, kapının yanına asıyorum. Canımın istediği bana geliyor. Sağ olsun çok düşünceli adamdır Veli Efendi. Ee ne de olsa ilk göz ağrısı, yirmi beş yıllık hayat arkadaşıyım. Bir istediğimi iki etmiyor.

En çok O'nun üzerime diktiği gözleri olmadan yaşamak tuhafıma gidiyor. Kimse size bakmıyorsa gerçekten var olup

olmadığınızdan emin olamıyorsunuz. En çok O bakardı bana. Merakla, nefretle, önceleri aşkla. O iki göz üzerimde garip bir etki bırakırdı. Hem kızardım içten içe, yine bir şeyleri alacak benden diye endişelenirdim —planlı programlı adamdır ne de olsa— hem de var olduğumu anlardım. İnsan nefes alıp veriyor, yiyor içiyor, uyuyup uyanıyor da, başkası denilen şey olmadığında pek de öyle kolay kolay emin olamıyor kendi varlığından. Burada, kendi içimdeyim sadece. Kimsenin tarif etmediği. Aynada gördüğüm orta yaşlı kadından başka bir şey olan. Sınırları belirsiz. Başkasına muhtaçlığımız bu ihtiyaçtan doğuyor belki. Bize sınırlar çizdiği için. Bir davranışımıza, bir bakışımıza, gülüşümüze verdiği tepkiyle bizi onayladığı ya da kınadığı için. Arada konuşup içimizdekileri birbirimize bir türlü doğru dürüst anlatamadığımız, yine de bir umut kelimelere dökülürse, kelimeler ah, anlatabilirmişiz gibi, anlayabilirmiş gibi. Üzülmek, acı çekmek, sevinmek bile başkasına muhtaç. Bir başkası görünce ancak işte o zaman, gerçekmiş gibi. Kendimizi hep bir başkasıyla anlama, hep bir başkasına anlatma gayreti. Bir başkasına baka baka ancak kim olduğunu bilme yanılgısı. Kimim ben? Sen kırk iki yaşında, adı Mehlika olan —adım Feray benim— dur karıştırma, bir odada tek başına yaşayan, Deccal'in karısı, Defne'nin anası, Esma'nın kankası, Cennet'in kuması, bir hayatı olmayan, çünkü biz buna hayat diyemiyoruz, kendi hayatınızın sorumluluğunu alamadığınız için, işte bugün, tam bu yüzden, bir evde unutulmuş, bir odada kurutulmuş, kendi kafasının içine hapsolmuş, bir, bir... Dilim de varmıyor söylemeye ama hiçe yakın, keşke hiç olsanız, oysa kâinatta hiç diye bir şey yoktur öyle değil mi, neyse, ne diyordum, bir dünyaya ihanet, bir hayata aykırı, bir dur diyemeyen, bir, işte söylüyorum Mehlika Hanım, bir zavallısınız. Siz busunuz.

Düşünceler bazen baş edilmez olduğunda kâinatla konuşuyorum. Tek taraflı bir konuşma oluyor bizimkisi. Ben

anlatıyorum, o dinliyor. Hiçbir şey söylemiyor. Söylememesi hayrıma. Kim bilir belki başka bir kâinatta başka biriyim. Mutluyum orada, Defne yanımda. Hepsi bu kadar. Defne dedikten sonra içimde kurtlar uluyor. Ü. Dört yıl oldu kızımı görmeyeli. On yedi yaşında. Arada gidiyor mu Deccal kızını görmeye? Gidiyordur. Seviyor kızını. Bir umudum yok artık. Bir bedenlik yer kaplıyorum dünyada.

2019 Mart

Bursa'nın İznik ilçesine bağlı Bayındır köyü kırsalında yürütülen arama çalışmaları sonucunda son üç ayda bulunan ceset sayısı on yediye ulaştı. Maktullerin tamamının kadın olduğu bildirildi. Kimliği tespit edilen kadınlar, Bursa'da düzenlenen bir törenle toprağa verildi. Kadınların tamamının Numancılara ait çeşitli yetiştirme yurtlarından evlat edinildiği açıklandı. Yetiştirme yurtlarıyla ilgili soruşturma başlatıldı.

Havva Kaplan'ın öldürülmesiyle ilgili yürütülen soruşturma sonucunda cinayetin Numan Mehdi Kara tarafından azmettirildiği açıklandı.

Numan Mehdi Kara ve Veli Kaplan cinayet, uyuşturucu ticareti ve adam kaçırma suçlarından aranmaya devam ediliyor.

Naaşlar Bursa'da kimsesizler mezarlığında toprağa verildi. Bu küçücük kimsesiz kızların her biri gömülürken oradaydım. Mezarlarını ben yaptıracağım dedim müdüre. Şaşkın şaşkın baktı yüzüme. Ödenmeyecek bir borç için küçük bir çaba benimki.

Çoğu telle boğulmuş. Birkaçının vücudunda kırıklar var. Belki şuradaki hemen anladı sonu ne olacak, çok korktu da belli etmedi kimselere. Hep bir suçluluk duygusu içinde, ölmeden kurtlara yem olmak gibi, kemirip duruyor beynini, doğduğu için, öyle değil mi ya, terk edip gitmiş anası babası bile. Şimdi bir sıcak yuva. Nedir bu kadar isyan edecek?

Neyin şımarıklığı? Ama gençlik işte, belki hayal etti mutlu güzel günler var önünde diye. Kocasının yaptıkları, ne de olsa erkek, bir gün gelir sever, hep eziyet edecek değil ya, neden kızıp durur her şeye, bir anlamı olsa gerek, bir şeyleri eksik yapıyorum, o tarikattaki kadınlar gibi değilim de ondan, bir anam olmadı ki öğretsin yemek pişirmeyi, evi çekip çevirmeyi, elimden bu kadarı geliyor, vurmasa kırmasa, o zaman bu kadar korkmam, korktuğum için karışıyor kafam, korkunca her şeyi daha da yanlış yapıyorum, daha da çok kızıyor o zaman, daha da çok bağırıp çağırıyor, dövüyor gücü tükenene kadar, iki kere düşük yaptım söyleyemedim, sürekli hastayım diye kızdı bu sefer de. Ama alıştım zamanla. Nefes alıp verişinden anlıyorum daha kapıdan girerken, zor geçecek bu gece. Zamanla düzelir, yaşlandıkça olgunlaşır, aptal olan benim, haklı bana bu kadar kızıp köpürmekte, hiçbir şeyi beceremiyorum doğru dürüst, bir bebeği bile tutamadım içimde, beceriksiz, beceriksiz. Bunlar benim cümlelerim mi onunkiler mi bilemiyorum, bilemiyorum. Kafam karışıyor, kafam çok karışıyor. Öl öl öl diye yankılanıyor bir ses içimde, öl öl öl diye yankılandı bir ses dışımda, boğdu telle bir gece. Kurtuldum suçluluktan böylece.

Bir daha hiç dışarı çıkamayacağını anladı belki solda yatan. Ufak tefekmiş yaşarken, ölünce ufak tefek. Küçücük bedeni bir mezardan çıktı, ötekine girdi. Ne zaman dışarı çıkmak istese hep bir bahane. Başlarda tabii. Bakkala kasaba gidiyorum ben, senin işin değil bunlar diye kandırdı önce. Ne de olsa yeni gelin, tazecik, gönlünü hoş tutmak istedi ilk zamanlar. Sonra kızıştı işler. Bir çıkıp hava alalım n'olur dedikçe, ne işin var cevabını aldı sokakta. Ne işin var, başı açık karılar gibi, çok büyük günah bir kadının sokakta öyle dolaşması, günaha sokuyor çünkü tüm erkekleri, onca günahın bedelini ödemek kolay mı, cayır cayır yanmak mı istiyor cehennemde, çıkma, ne var? Pencereden bakabilirsin ama.

Pencereler evlerin dünyaya açılan gözü, bak işte doya doya. Bok var sokaklarda. Günah var, azgınlık var, kötülük var. Burada korunaklısın. Burası seni koruyan ana rahmi. Televizyon var üstelik. Aç izle. Birlikte çıksak? Sen yanımdayken kimin ne kötülüğü dokunabilir bana? Godoş muyum lan ben? Pezevenk herifler gibi karımı koluma takıp dolaşacak adam mıyım ben? Millet gözünü dikip bakacak, kendini yakarken beni de mi yakacaksın? Kim bakacak ki bana bu örtülerle güzelce örtülmüşken? Sen erkek milletini bilmezsin, neler geçer kafasından, gece ne hayallere dalar bilmezsin? Kadın kılığına girmiş şeytanlar çeler aklını da, günah çukurunda boğulur çoğu. Çıkmayacaksın. Bu kadar. Yıllar yıllar hep böyle, hep böyle, hep bir evin içinde, sokak da sokak olsa bari, gördüğüm bir şey yok, iki araba, iki buluttan başka, delireceğim, delirir insan, yurttayken bile iznimiz vardı bizim, çıkar dolaşırdık arkadaşlarla hafta sonları. Hep böyle hep böyle bir evin içinde delirir insan. Çıkacağım ben, ne olursa olsun. Yoksa aklımı kaçıracağım. Aylar yıllar hep aynı evin içinde. Her günahın bir bedeli var. Demek benden habersiz, demek benden gizli, demek böyle isyan ederek, demek bir kâfir gibi çıkıp gittin bu kapıdan, buradan taa otogara, orada bindin bir otobüse, ananın köyüne doğru, anan mı var senin ki, köyü olsun, kim bilir kaç adama sürtündün durdun bütün o yollar boyu, kim bilir kaç adamı soktun günaha. Demek kaçtın benden, demek terk edip beni, kimin kimsen yokken üstelik, göze alarak, bir orospu gibi tek başına yollar yollar boyu ve beni de cehennemlik ettin böylece. Bir tek şey temizler bu günahı. İşte böyle kuş olup uçarsın balkondan çok heves ettiğin sokağa. Karışırsın ölülerin arasına.

Çabuk çabuk okudu duaları hoca. Ne de olsa on yedi cenaze. İşi gücü var yaşayanların. Zaman yaşayanlar için var. Ölüler bilmez akıp giden zamanın kıymetini. Ölüler isyan etmez, ölüler konuşmaz, soru sormaz ölüler, umut etmez.

Şu ortada yatan, kefenini ben sardım, diğer beşinin de, sarı saçlı. Belki de en güzeli oydu içlerinde. Güzel olmak garantilemiyor güzel bir hayatı. Yurtta çok kıskanırdı diğerleri onu. Ama bilmiyorlardı, en güzel dua bahtı güzel olsundu. Olmadı. Olamazdı. Değil mi ki en güzeliydi yurdun, en canavarına verildi Numancıların. Numan'ın en kıymetli adamlarından birine. Yaşlı karısından sonra büyük ödüldü sarı saçlar. Hemen kapadı onları yeşil örtülerle. Kimsecikler görmesin kendinden başka. Çok güzeldi ya her gece canı çekti kocasının, her gece on dakikada bitirdi işini, her gece gusül abdesti aldı, her gece namaz kıldı. Zamanla her gün okunmuş sular içti, muskalar taktı, Veli Hoca'ya getirildi, çok dualar etti Veli Hoca, fırsatını bulup kendi koymak istedi bir çocuk karnına, fırsatını bulamadı bir türlü, her seferinde şimdi bu sefer olacak diye gönderdi yaşlı kocasıyla güzel karısını, olmadı olamadı. Hiçbir dua, hiçbir su, hiçbir cima işe yaramadı. Gebe kalamadı güzeller güzeli. Bir çocuk veremedi kocasına. Ki kocasının diğer iki karısından altı çocuğu var. Sual olunmaz erkekliğinden. Kabahat bizimkinde. Kabahat büyük. Affolunmaz. Neye yarar bir çocuk verememiş bir kadın bu dünyada? Her kadın yapar yemeği, her kadın temizler evi, her kadın girer koynuna kocasının. Ama bir çocuk veremedikten sonra, neye yarar bir kadın, yük olmaktan başka kocasına? Ve diğer hanımlarını hasetlendirerek günaha sokar boşuna? Ama öyle de güzel mübarek, kendi elleriyle olmaz. Suriyeli koştu yardıma. Sakın bakma yüzüne diye tembihlendi. Kim bilir bakarsa içi gider böyle bir güzelliğe, yapamaz yapması gerekeni. Yine de baktı Suriyeli güzel yüzüne kadının, yaptı yapması gerekeni.

2017

Zamanı yitirdim. Birdenbire olmadı, zamanla. Ha. Ama yitti gitti. Artık acıkmıyor, uyumuyor, uyanmıyor, yorulmuyor, üşümüyor, terlemiyorum. Bedenim kendini mükemmel bir anda durdurdu. Belki yaşlanmıyorum bile. Emin değilim. Netameli bir konu yaşlanmak, zaman bu konuda acımasızlığını koruyor olabilir. Ona güven olmaz. Hepimizin canına okumakla hükümlü, beni ıskalama ihtimali pek yok. Gözlerim karanlığa, sesim konuşmamaya, bedenim böyle cenin pozisyonunda kıvrılmış kıpırdamadan durmaya alıştı. Birileri arada odaya girip çıkıyor. Nevresimler ve havlular Defne'nin dolabında duruyor. Sanırım onları değiştirmek için Esma gelip gidiyor. Merak ediyor mu acaba ne haldeyim? Kesin ediyordur. Ama açıp da bakamaz. Esma'yı Esma yapan uyum yeteneği. Muhteşem bir hayvan Esma. Her duruma, her koşula uygun bir bakış, bir ses, bir ritim, bir adım aralığı. Öyle yetenekli kız. Ama ben de az uyumlu değilim. Sonunda bu dünyada en uygun yerdeyim.

Kışlık bir yorgan gibi kaldırdı koydu buraya. Kapağı üstüme kapadı. Kimselere bırakmadı bu işi. Halbuki son yıllarda bütün emirleri İsmail sansarıyla iletiyordu. Sanırım zevk aldı beni böyle kaldırıp bir kenara koymaktan. Yıllardır yapmak istediği buydu nihayetinde. Yaptı. Zevkle. Gözlerinde o sinsi gülümseme. Tüm dünyayı alt ettin işte sonunda Veli Efendi. Mesihliğini bile ilan ettin. Hepimizi yola getirdin,

istediğin şekle soktun, mutlu musun? Bir ben vardım sana nereden geldiğini hatırlatan, bir ben vardım, yüzüme her baktığında kim olduğunu inkâr edemediğin, hep, daima.

"Senin şu tedirgin edici bakışların yok mu? Küçümseyen? Çoktan yapacağımı bilirdim ya, neyse..."

"Çoktan ne?"

"Haydi, kapa çeneni. Günaha sokma beni."

"Öldürür müydün?"

Öldürmezmiş. Öldürmeye kıyamadığı için, şimdi böyle, bir sandıkta, ne ölü ne diri, kapak açılana kadar ne halde olduğumu kimsenin bilmediği bir muammaya dönüştüm. Kimse fizik kurallarından muaf olamaz. Benim kaderimde Schrödinger'in Kedisi olmak varmış.

Oysa bilmiyor. Yıllar boyu kapısını üzerime kilitlediği odalarda alıştım ben bir yerlerde kapalı kalmaya, soğuk sularla yıkandığımda üşümemeye, terlememeye, mutfakta öyle saatlerce amaçsız otururken elimi kolumu oynatmadan kaskatı durmaya, kimseyle gerçekten insanca bir şey konuşmamaya bu evde, yemeden içmeden günler geçirmeye, hiçbir şey hissetmemeye acı çeke çeke, kimsenin bana bakmamasına, görmemesine zamanla, her şeyi kafamın içinde yaşayıp orada bir dünya kurmaya, Defne'yi görme umudunu kaybettiğimden beri zamanı saymamaya.

Cennet'i bahane ediyor, genç kadın, istekleri varmış. İkinci karısı olduğunu biliyormuş bilmesine ama aynı evin içinde olmazmış, benim bu odada böyle tek başıma yaşadığımı bildiği için, çok üzülüyormuş, çok kızıyormuş O'na, ben insan değil miymişim, nasıl olur da böyle bir odaya kapatırmış, oooo gelin hanım, ben ömrümde kaç odaya kapatıldım senin haberin var mı? Neyse, işte, Cennet demiş ki, ya ona —o ben oluyorum— başka bir ev açarsın, ya da çeker giderim. Ha. Cennet Hanım, kimse bu evden öyle çekip gidemez, sen daha toysun, Esma çıtlatır yakında, bu evden çıkış yok. Hani bir laf

vardır, bu eve gelin olarak geldin, ancak tabutla çıkarsın. Öyle bir şey. Tabut demişken, tabii ki bana başka bir ev açacağı filan yok, ama ne yapsın, ne etsin, bir şekilde beni ortadan kaldırması gerek. Yeni karısı çok genç, çok güzel. Koynuna almıyor ama Veli'yi umreden döndüklerinden beri. Tadı damağında kalmış zaar, bizimkinin gözü dönmüş, yıllardır Esma'yla benden başka, arada birkaç kısır kadın okuyup üflediği, sonunda düşünmüş taşınmış, bana bunu layık görmüş. Hem ortadan yok olacağım, hem de bu evde yine O'nun himayesi altında olduğum için gönlü rahat edecek, hem de Cennet karısını bana başka bir ev açtığını söyleyip ikna edecek, bir güzel evirip çevirecek geceleri. Ama merak etmeyeymişim her isteğim yerine getirilecekmiş. Var mıymış bir isteğim? Yooo, daha ne isteyebilirim ki, bir insan ne isteyebilir ki, sahi, ben bir insan mıydım, bir isteğim olsun? Bir isteğim yok, çok şükür her şeyim tastamam. Olur, tamam, sandıkta yaşarım. Hiç ses çıkarmam, öyle uslu uslu kıvrılırım, sen yeter ki mutlu ol. Çat diye kapatıyor kapağı. Öylece kalakalıyorum kör karanlıkta.

Esma kokudan anlıyor sanırım hayatta olduğumu. Ölsem kokardım. Kokuyor muyum? Yoo, mis gibiyim. Aklım başımda ve sapasağlamım maşallah. Fizik ve metafizik dünyamda kokuşmadan inzivadayım.

Yalnızlıkla ilgili bir şarkı uydurdum, onu söyleyip duruyorum içimden. Ne de olsa kimse böyle yalnız olamaz. Ne zamandır şarkı yoktu. Susmuştu içimdeki ses. Şimdi neşem yerinde, hepsinden kurtulduğum için sanırım. Çok güzel bir şarkı. Yani ne bileyim, yalnızlık da çeşit çeşit. Allahım çok şükür, bana en güzeli nasip oldu. Hepsinden uzak, kendime yakın.

2019 Nisan

Bir rüyaydı sanki ömrüm, yirmilerimin başında daldım uykuya, kırk yedi yaşında bir boşluğa uyandım. Ölülerimizi gömdük, dirilerle vedalaştık.

Defne'nin ardından içinde kaybolduğum dev dalgalar yavaş yavaş kıyıya vuruyor beni. Bir batıp bir çıkıyorum. Bir çocuğum vardı benim, artık yok. Ne ben annesi olabilirim artık, ne o evlat olabilir bana. Başkalarının deliliğinde kaybettik birbirimizi.

"Abla" diyor, niye yapıyorsun böyle bir şeyi?

"Neyi Baran?"

Cihan gazetede. Baran çekinerek "Girebilir miyim?" diye soruyor.

"Ah tabii Baran, gel gel."

"Menajerle anlaşmışsın. Konsere çıkacakmışsın yakında. Bir sürü sitede haberin dönüp duruyor."

"Ya diyorum, öyle bir şey oldu. Çıkacağım bakalım. Bana kalsa daha erken ama bir an önce çıkayım istiyor İhsan."

"İhsan gerçekten iyi menajer ama bak abla, beni yanlış anlama, Cihan'a hiçbir şey demedim. Sen istemediğin sürece de demem. Kimseye bir şey demedim. Ama işte bildiğini bilmiyor gibi yapamıyor insan."

Bir şeyler var söylemek üzere olduğu, gözlerini kaçırmasından anlıyorum.

"Mehlika Abla, o kadar uzun süre baktım ki fotoğrafına..."

Koltuğa bırakıyorum kendimi.

"Korkma. Sırrın benimle mezara gelecek. Ama her şeyi biliyorum, Suriyeliyi, Veli Kaplan'ı." Zorlukla tamamlıyor cümlesini, "Sendin değil mi?"

"Havva'yı da" diye ekliyorum. Gün gibi ortada olanı saklamanın bir anlamı yok artık. Nedense içimi bir rahatlık kaplıyor. Bu dünyada biri daha biliyor kimim ben, ölmedim, yaşıyorum.

"Kızın da Cihan'a söylediğin gibi ölmedi aslında, Numan Mehdi Kara'nın karısı."

"Evet diyorum. On beş yaşından beri onun karısı. Ölmedi ama yaşamıyor artık benim için."

"Konsere çıkarsan sinek gibi avlar seni Numan, niye yapıyorsun böyle bir şeyi?"

Her şeyi tek tek anlatıyorum. Yıllardır bir başıma içimde taşıdığım bütün ağırlığı, bütün ağırlığıyla odanın ortasına bırakıyorum.

Anlattıklarımı hazmetmek kolay değil, yüzüme bakmadan öylece oturuyor. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilemiyor, anlıyorum, yıllardır benim de bilemediğim şey bu oldu. Ayağa kalkıyor. "Abla" diyor. Sesinde bir acılık yok. "Nasıl, benim aklım almıyor? Nasıl? Onca yıl? Nasıl abla ya? Nasıl razı oldun abla? Bir sandıkta? Benim aklım almıyor, kolunu, bacağını mı kırdılar?" Yine ölçemediğim bir zamanın içinde, sessiz duruyor. Ah izafiyet!

"Yok. Kırmışlar. Tabii. Abla, çaresizlik ne ben iyi bilirim."

Oturuyor tekrar. Bir sigara yakıyor. İçim kaskatı.

"Baran" çatal çatal çıkıyor sesim. "Veli artık yok. Cennet'e yaptıkları yüzünden, yoksa bana yaptıklarına bin yıl daha katlanırdım. Ama..." Zor toparlıyorum cümlelerimi, "Numan on iki yaşında aldı kızımı benden, tam istediği gibi eğitti üç yıl, sonra on beşine gelmeden koynuna aldı onu. Şimdi

ne yapsam dünyayı yıksam, benim küçük Defnem yok artık. Onu böldü, parçaladı, hiç tanımadığım, tanımak istemediğim birine çevirdi. Onlar gibi." Sanki sadece sesim var, duygularım bir maddeye dönüşmüyor. Onları içimden çıkarıp anlamlı bir varlığa dönüştürecek bir ses, bir cümle yok.

"Ancak ben görünür olursam çıkacak ortaya, düşecek peşime ve görünür olmanın tek yolu var."

"Öldün nasılsa bir kere. Niye bir kez daha ölesin? Bak Cihan var, çok âşık sana, ben varım. Yenerler onlar seni. Bizi yenerler. Herkesi yener onlar. Onca kadını nasıl öldürdülerse, seni de öyle öldürürler."

"Peki kim soracak o kadınların, Cennet'in, Defne'nin hesabını?"

"Polis peşinde. Yakında bir yerlerde çıkar nasılsa ortaya. Tutuklansın öyle çık konsere, ha?"

"Çıkmaz. Çıkmayacak. Kuş olup uçmadı ya bu adam? Nasıl bulunamıyor? Kimsenin bir şey yapmaya niyeti yok Baran. Boşuna kendini kandırma. Bırak bari ben olmam gereken insan olayım. Bir kereliğine bile olsa, kimsem o olayım. Numan ancak o zaman çıkacak ortaya, düşecek peşime. Meryem'in hatırı büyük. Halasını, babasını öldürdüm. Numan da beni öldürmeden bırakmaz peşimi."

"Ben, elimden geleni yaptım, bundan sonra da yaparım. Ne lazımsa."

Bir anda anlayıveriyorum.

"Sen mi?" diye soruyorum.

"Evet" diyor. "Tanıdık bir abim var, Ağrılı o da. Adli Tıp'ta. O yazdı raporu. Anlayınca sen olduğunu, dedim, kadının başında bin bela var, bari birini ben savayım."

"Kahramanımsın benim."

Kim bilir hangi garibana ait Mehlika Kaplan adına kayıtlı beden. Orada yatıyor benim yerime.

"Sağ ol" diyorum. "Sağ ol. Çok işime yaradı."

Gülümsüyor ilk defa.

"Ne yapayım senin için? Konserde? Var mı benden bir isteğin? Teşkilattan tanıdık abiler var."

"Merak etme" diyorum, "bir şey olmaz. Ölümsüzüm ben."

Bir süre konuşmadan öylece oturuyoruz. Birbirimizin nefes alıp verişlerini duyuyoruz sessizlikte.

"Baran" diyorum.

"Yok abla, merak etme. Cihan hiç bilmeyecek. Bilmesin de zaten."

2018

Bir şey düşüyor, ses yayılıyor kaldırımdan, ta sandığın içine kadar, gelip buluyor beni, tok, belli belirsiz, çöp torbası gibi. Yerçekiminin kudretiyle parçalanıyor. Umursamıyorum. Hiçbir şeyi umursamıyorum. Öylece kıvrılmış, kıpırdamadan kendi dünyamda her şeye tamamen uzağım.

Biri hışımla giriyor odaya. "Abla abla" diye sesleniyor. Esma bu. "Buradayım Esma" diyorum sandığın içinden. Kapağı açıyor. "Buradayım Esma" diye tekrar ediyorum. Sesim boğuk. Bir hırıltıya benziyor. Uzun zaman sonra havayla buluştu ses tellerimdeki titreşim. Kendi sesimi unutmuşum. Boğazım yanıyor biraz. Kıvrıldığım yerden çıkmak çok zor. "Esma yardım et de çıkayım." Şaşkın, uzatıyor elini. Her yanım tutulmuş. Boynum kazık gibi. Ayaklarımı yere vuruyorum açılsınlar diye, kollarımı sallıyorum. Hayalet görmüş gibi bakıyor.

"Abla vallahi sen de amma dayanıklı çıktın. Şimdiye çoktan ölmüşsündür diyordum."

"Yok" diyorum, "yaşıyorum. Kedi gibi dokuz canlıyım ben, bir şey olmaz bana."

Yüzü bembeyaz. "Abla." Bir şey olmuş belli, şokta.

"Ah abla" diyor, "çok kötü bir şey oldu."

"Ne oldu Esma?"

"Cennet."

Cennet diye biri var sahi, yüzünü bile görmedim.

"Cennet" diyor, "attı kendini."

Anlamadan bakıyorum öylece.

"Abla duyuyor musun sen beni?"

"Duyuyorum Esma. Nasıl?"

"Balkondan atmış kendini. Ölmüş."

"Ne diyorsun Esma? Nerede kızcağız? Aradınız mı polisi, hastaneyi filan?"

"Yok" diyor. "İsmail'le Veli Hoca cesedi arabaya koyup gittiler."

"Otur Esma." Oturuyor. Elleri titriyor.

"Veli Hoca'yla ne bileyim, geçinemediler. Hep kavga kıyamet. Duymuşsundur seslerini. Genç kadın, çok bunaldı son zamanlarda. Senden iyi olmasın, çok iyi kızdı, içli içli ağlar dururdu mutfakta. Çocuğu olmadı, eh belli sorun onda, olsa oyalanır belki bir evin içinde. Gözünden düştü tabii Veli Hoca'nın."

Bir iki daha yavrulayası varmış demek Deccal'in. Kalabalık bir aile isterdi hep. Şöyle resmi bir oğlan filan. Veliaht. Lazım tabii.

"Onu da evden çıkarmaz oldu Veli Hoca. Başta anlamadı neden çıkamıyor. Sonra isyan etti, dayaktan serseme döndü garibim. Dedim n'apalım, bir evin içinde de geçiyor hayat. Geçenlerde Veli Hoca'nın sana ev açmadığını, sandığa kapadığını öğrendi, aklını kaçırdı zavallı. Herkes sen ben gibi değil. Kaçmaya kalktı sabah. Kaçamadı. İsmail yakaladı bunu."

Ah zavallı çocuk.

"Abla ağlıyor musun?"

Ağlıyor muyum? İçimi yokluyorum. Ü sesi. Ağlıyorum evet.

"Yazık" diyebiliyorum. "Nereye götürüyorlar?"

"Bilmiyorum abla. Ama haberin olsun dedim. Yani bunları biliyorsun. Allah talihinden güldürsün derdi annem, güldürmedi. Bizim de canımız Allah'a emanet bunların elinde."

"Esma" diyorum, "bildiğin başka bir şey varsa söyle."

"Yok abla ne olacak ki! Atmış işte kız kendini."

"Kız mı atmış, bunlar mı kızı atmış, Esma doğru söyle."

"Bilmiyorum abla, vallahi de billahi de bilmiyorum. Bildiğim şey, aldılar kızı gittiler. Polise filan haber vermez bunlar."

"Kimi kimsesi yok mu bu kızın? Kimse sormayacak mı kızımız nerede diye?"

"Öksüz yetim bir garip abla. Senden benden sahipsiz. Arayanı olmaz. Kimsenin haberi yok kızın bu eve gelin geldiğinden. Olsa da Veli Hoca, işte senin benim hısım akrabaya yaptığı gibi kesmiştir herkesin elini ayağını."

Anlattıkça anlatıyor. Beynim çatlayacak gibi. Ne güzel yaşayıp gidiyordum kendi uzamımın içinde. O anlattıkça emin oluyorum Deccal'in İsmail'le bir olup kızı derdest edip attıklarına.

"Dur" diyorum "Esma yeter. Şimdi beni iyi dinle. Bunlar bir olup kızı attılar mı atmadılar mı, bana bunu söyle."

Hıp edip kalıyor Esma. Söylemeye dili mi varmıyor, korkuyor mu, "Dedim ya abla bilmiyorum" diye inkâr ediyor bildiğini. Neden sonra başını sallıyor usulca.

"Polise desek inanmazlar ki bize."

"Polise bir şey demeyeceğiz" diyorum. "Biz bakacağız bu işin çaresine."

"Nasıl olacak o iş, kadın başımıza abla?"

Of Esma. Kendimi ikiye katlayıp giriyorum sandığıma.

"Sen şimdi kapat kapağı, ben düşüneceğim bir şeyler." Ih. Ih.

2019 Nisan

Dün gece uyku tutmadı heyecandan. Dön sağa dön sola, uyuyamayacağımdan iyice emin olunca sabaha karşı Cihan'ı aradım. Giyinip çıktık. El ele dolaştık cadde boyunca. Bomboş caddede sessizce yürüdük saatlerce. Bir dinginlik içimde. Onunla bir hayat, temiz, saf, tüm karmaşadan uzak, korkmadan severek, hep böylesi bir dinginlikte. Bunca zaman benden bıkmadan, sorgusuz sualsiz yanımda oldu. Bir his, mutluluğa benzer, dürtüp duruyor kelimeleri.

"Biliyor musun, seni çok seviyorum."

Şaşkın donakalıyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Yanağımdan öpüyor gülümseyerek.

"Ben seni daha çok seviyorum" diyor yürümeye devam ederken. Ah diyorum içimden, bir bilsen, seni sevmekten başka hiçbir şeyim yok yeryüzünde.

Eli ayağı titriyor Cihan'ın. Benden heyecanlı.

"Her şey çok güzel olacak" diyor. "Yıkacaksın ortalığı."

"Umarım."

"Heyecanlı mısın?"

"Heyecanlıyım tabii. Bu yaşta kepaze olmak var."

"Bayılacaklar sana."

İhsan gergin, oradan oraya koşturup duruyor. Kulis kocaman. Bahara merhaba konserlerinin ilki benimki.

"Bir isteğin var mı Feray? Her şey tamam değil mi?"

"Yok" diyorum İhsan'a. "İyiyim, merak etme. Her şey yolunda. Hadi, siz yavaştan gidin, ben biraz sesimi ısıtayım."

Baran tedirgin gözlerle bakıyor. Hafifçe başımı öne eğiyorum.

"Hadi" diyor Baran, "çıkalım biz."

"En öndeyiz ha, ışıklardan göremezsen, bil ki oradayız biz."

"Görürüm umarım" diyorum.

Bir öpücük konduruyor. Sımsıkı sarılıyorum Cihan'a, şaşırıyor. Olası bir ihtimale karşı vedalaşıyorum oysa.

İhsan yanlarında, çıkıyorlar.

Çok gerginim. Bir küçük kadeh viski koyuyorum kendime. Bir yudumda dikiyorum. Meyve tabakları, çiçekler, makyaj masası, soyunma odası, duş, tuvalet. Gerçek bir kulis.

Atomlardan ve boşluktan başka bir şey yok bu kâinatı oluşturan. Geriye kalan her şey düşünceden ibaret. Belki hiç yaşamadım yaşadıklarımı. Zamanın bir yerinde, başka bir şey oldu, ben başka seçimler yaptım, hayat başka türlü aktı, rock star oldum, hiç evlenmedim, hiç çocuğum olmadı, hep gelecek güzel günlere inandı insanlar, yaşanmadı bunca acı, hep adil oldu hayat. Kafamı toplamaya çalışıyorum, bir uğultu beynimin içinde.

"Haydi" diyorum. "Haydi. Ne olduysa oldu."

Aynada göz göze geliyorum kendimle. Rimelim akmış.

Konserin başlamasına on beş dakika kaldı. Salondaki insanların seslerini duyabiliyorum. Kalabalık giderek artıyor. Şehrin her yerine billboardlar astırdı İhsan. Onlarca röportaj yapıp birtakım abuk sabuk programlara konuk oldum, internet fenomenleri beni övmelere doymadılar, bunun için bir bütçe ayrılmış, öte yandan sürekli o meşhur video dönüp duruyor. Görünmez değilim artık hiçbir göze. Numan'a kesin haber uçtu, çoktan dönmüştür şehre.

Müzisyenler birazdan yerlerini alacak. Kendimi toparlamaya çalışıyorum, kapı gürültüyle açılıyor. O mu? Bu kadar çabuk!

Rastalı saçları ve kocaman sesiyle üstüme atlıyor. Hemen tanıyorum.

"Kızım" diyor. "Sonunda ya. O kadar çok aradım ki ben seni. Konser haberini görünce, yıllardır gelmiyorum İstanbul'a. Tövbeliydim de gelmeye ama konseri görünce, dedim bir daha kaybolursa ortadan, hayatta bulamam. Eee, n'apıyorsun? Anlat. Hiç değişmemişsin ama. Heyecan var mı heyecan?"

Sarılıyor. Ben de ona.

2018

Cennet'in yok olmasının ardından, gelip açmadı sandığı Deccal, ne yaşayan ne ölü karısını orada unutmayı seçti. Beni orada öylece kendi halime bırakırsa, sonsuza kadar kurtulabilirim sandı geçmişten. Oysa O'nunla aynı umudu taşırken ben —unutulup yok olmanın umudunu— O'ndan habersiz açıldı kapak. Ne ölmüş ne yaşıyordum öncesinde, şimdi hem ölü hem yaşıyorum. Ne tuhaf.

Uzun bir bekleyişin ardından geri geliyor, adımlarından tanıyorum, Esma. Kapak açılıyor tekrar.

"Abla, müjdemi isterim!"

Yüreğim yanıyor. "Buldun mu ah Esma?"

"Buldum abla. Zor oldu ama buldum."

Nasıl bulduğunu sormuyorum. Bulmuş ya. "Çiçekçi diye bir yerdeymişler. İsmail duysa kırmadık kemiğimi bırakmaz. Suriyeliyle telefonda konuşurken..."

Gerisini dinlemiyorum. Uzun uzun bakıyorum adrese.

"Sağ ol Esma."

"Sen sağ ol abla. Eee?"

"Ne eeesi? Gidip alacağım kızımı Havva'nın elinden."

"Aklını mı oynattın abla, nasıl çıkacaksın sandıktan, evden? Hadi çıktın diyelim, peşine düşüp seni de öldürmez mi?"

"Merak etme sen, bakacağım bir çaresine."

İnanmaz gözlerle bakıyor bana.

"Hem" diyorum, "Cennet'in hesabını kim soracak?"

"Sen mi?" Küçümsemek değil de inanmamak daha çok onunki.

"Senden birkaç şey isteyeceğim."

"İste abla da, ben senden korkmaya başladım. Aklın yerinde mi senin?"

"Yerinde yerinde. Hiç bu kadar yerinde olmamıştı. Sen istediklerimi al yeter."

Bir bir sıralıyorum. "Aman" diyorum "çok dikkatli ol. Başına bir iş gelmesin."

"Yok abla" diyor. Anasının gözü Esma, yakalanır mı hiç. Soru sormuyor. Bakışlarından belli, anlıyor ne planladığımı.

"Kapıyı kilitle" diye sesleniyorum ardından. Kapı kilitleniyor son kez.

Mutlu olmak için mutsuzluğa ihtiyacımız var. Harekete geçmek için durmaya, bir kâbustan uyanmak için derin bir uykuya, sevmek için yalnızlığa ihtiyacımız var. Kavuşmak için ayrılığa. Tastamamım. Şimdi eylem zamanı.

2019 Nisan

"Kızım, hiç olur mu ya, konser şeyimizde olur mu, biz de gelmek istedik, o yanındaki düdük allem etti kallem etti ben doktorum hallederim, siz devam edin diye, ekti bizi. Nereye götürdüğünü de bilmiyoruz ki! Bok gibi kalakaldık. Sonra yıllarca aradım durdum ben seni. Dedim böyle mi olacaktı ya, hani hiç ayrılmayacaktık, birlikte İstanbul'un anasını ağlatacaktık! Elektrik kaçağı filan da yoktu. Elektrik çarptı deyince o hıyar, baktırdık yani, Hasan Abi kaç kez kontrol etti, heyecandan fenalaştın kesin, yüzüne bir su çarpsak kendine gelecektin, o piç kaçırdı seni resmen, e tabii havasız salon, tıfılız, götümüz üç buçuk atıyor, viski mi ne çakmıştık bir de, normal yani fenalaşman. Ben de pilot gibi uçuyordum. Sahi ne oldu o herif?"

"Geberttim" diyorum. Kahkahası koridorda çınlıyor.

"İyi yapmışsın. Ama siktir et be, bak ne yaptın ettin, olman gereken yere geldin sonunda. Hadi. Yak ortalığı. En önden aldım bileti, orada olacağım. Ben kaaaçtıım" diyerek tüm deliliğiyle uzaklaşıyor. Ona değil yaşamadığım ömrüme bakıyorum ardından.

Tek başımayım şimdi. Sahnenin girişinde derin bir nefes alıyorum. Ah Feray!

Belki burada bir yerlerde Numan, burada bir yerlerde adamları, hep ense kökümde hissedeceğim bir derin korku onun varlığı. Ama yenilmeyeceğim, ona, Veli'ye, Ḥavva'ya,

Meryem'e, ilk defa, ah ilk defa kendim olarak... Bir ömrü çaldılar benden, o kızlara yaptıkları için, Defne için, kendim için, bana inanacak bir Tanrı bırakmadıkları için, şirk koşmaları, yalanları, gizli hesapları için, her biri için tek tek dirilip dirilip tekrar ölerek, sonsuza kadar kavrulurlar umarım cehennemin dibinde. Bilsinler istiyorum, sonu var zulümlerinin. Sonu var her vahşetin. Sonu var yaptıklarının.

İşte sahne. Işıklar gözümü alıyor. Bir alkış yükseliyor salondan. Gözlerim Cihan'ı arıyor. İşte orada. Özden bir yanında, Baran diğer yanında. Orkestra arkamda *sound check*ini tamamlamış. Birileri var diyorum, birileri var. Herkesin elinde cep telefonu, parçaya girmemi bekliyorlar.

Doğru bir önermenin tersi yanlış bir önermedir. Ama derin bir gerçekliğin tam tersi bir başka derin gerçeklik de olabilir. Artık eminim bundan. Kaybolduğum yerde buluyorum yeniden kendimi. Zamanı düz bir çizgi sanırken ben, her anda, her seçimde, her vazgeçişte, her yol ayrımında, her doğruda, her yanlışta, yolundan saparak devam eden, oradan oraya savurup dururken, olması gereken bu sanarak, kader sanarak olan biteni, her seçimimde, her kabulde, dönüp dolaşıp olmam gereken yere fırlatıp atıyor şimdi beni.

Mikrofonu kavrıyorum. Binlerce çift göz bana bakıyor, beni görüyor. Emin oluyorum, zaman ilk defa işini düzgün yapıyor.

Cennet, Defne, Esma, Şule, Münevver, Ayşe, Sümeyye, Özge, Rabia, Hale, Rukiye, Hatice, Güldünya, tanıdığım, tanımadığım tüm kadınlar için diyorum içimden. Tüm kadınlar için. Yürüdüm bu yolu. Geldim buraya.

Bir ki üç dört. Ve parçaya giriyoruz.

Hiç yaşanmamış gibi oluyor her şey. Onca yıl kaybolup gitmemiş gibi oluyor, onca acı çekilmemiş gibi, ne korku ne endişe, tüm zulüm sona erdi.

216

Sonsuz bir huzur, kuş olup konuyor omzuma. İçimde bir ferahlık.

Feray'ım ben, bütünlüklü bir Feray.

SON

Feray şarkılar söyleyen, hayaller kuran, âşık olunca ayakları yerden kesilen genç bir kadın; herkes gibi. Kötülüklerin sadece başkalarının başına geleceğine inanıyor ama yanılıyor. Çünkü gerçek hayatın masallarla ilgisi yok; sevdiği adamı sadece bir öpücük kurbağaya çevirmiyor, gezdiği cadde geceyarısı balkabağına dönüşmüyor, yaşadığı ülke bir anda uykuya dalmıyor. Her şey yavaş yavaş ve alıştırarak dönüşüyor, değişiyor. Feray'ın kontrolünü ne zaman kaybettiğini ve etrafında olup biteni anlayıp "Dur!" demesi yıllarını alıyor.

Zeynep Kaçar bir kadınla bir ülkenin aslında ne kadar benzediğini gösteriyor. Kimliğinden koparılıp görülmez olan bir kadının kendini bulma, görme ve gösterme çabasının romanı *Yalnız.*

"Bir ev hayvanıydım. Perdenin kıvrımıydım. Halının püskülü, banyonun sabunu, en çok mutfağın çaydanlığıydım. Hep senin bir şeyindim ben, hangi odadaysam, o odanın süsüydüm. Öldüğünde ardından hikâyesi anlatılmayacak, adı anılmayacak, sesi duyulmayacaktım. Bir ev hayvanıydım. Senin hayvanın. Şahsi malın. Ne yapsan canım acımazdı benim, türlü türlü numaralarım vardı. Havada uçabilen, suda yüzebilen, halıda sürünebilendim."

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
45.00

ISBN 978-605-09-8146-9
Sertifika no: 11940
9 786050 981469
Doğan Kitap